

Hande Şarman'ın Önsözüyle

Biraz Sohbet Ettik

ERCAN AKARSU

ANATOLIA KÜLTÜR

BİRAZ SOHBET ETTİK
ERCAN AKARSU

BİRAZ SOHBET ETTİK

ERCAN AKARSU

genel yayın yönetmeni: Şeref Yılmaz

editörü: Hatice Eğilmez Kaya

kapak tasarımı: Hüseyin Özkan

iç düzeni: Burhan Maden

yayıncılık sertifika numarası: 17463

ısbn: 978-605-4447-67-1

yayın numarası: 39

güncel: 13

Ocak 2014

Alioğlu matbaacılık
Orta mah. Fatin Rüştü sok. No: 1-3 A
Bayrampaşa/İstanbul
tel: 0212-612 95 59
sertifika no: 11946

ANATOLİA KİTAP
Alemdar mah. Alayköşkü Cad.
Hasoğlu İşhanı, 2B K: 3
Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (0212) 512 88 77 / 526 04 30
www.anatoliakitap.com
facebook//anatolia.kitap

Bu eserin bütün hakları anlaşmalı olarak Anatolia Yayınlarına aittir.
İzinsiz tamamı veya bir kısmı hiçbir ortamda kopyalanamaz,
Kaynak göstermek şartıyla eğitim amaçlı alıntı yapılabilir.

Anatolia Kültür Yayınları, Ferfir yayın grubunun tescilli markasıdır

BİRAZ SOHBET ETTİK

ERCAN AKARSU

ANATOLIA
KÜLTÜR

www.anatoliakültür.com

İçindekiler

Önsöz 9
Başlarken 11-41
Türkân Şoray 42-53
Engin Çağlar 54-74
Salih Güney 75-81
Figen Say 82-88
Bahar Öztan 89-96
Edward Timms 97-100
Toygar Işıklı 101-110
Zeynep Eronat 111-115
Muazzez Ersoy 116-121
Bennu Yıldırımlar 122-127
Göksel 128-133
Rüçhan Çalışkur 134-139
Füsun Demirel 140-144
Yeşim Gül 145-150
Işık Öğütçü 151-156

Atakan Ilgazdağ 157-162
Ayhan Güngör.....163-168
Barış Çakmak.....169-173
Ahmet Tansu Taşanlar.....174-177
Tess Gerritsen.....178-182
Nurcan Elver.....183-187
Taner Cindoruk 188-194
Evren Duyal 195-198
Şule Erdem 199-203
Barbaros Uzunöner.....204-213
Hamiyet Uslu.....214-228
Burak Yörük.....229-232
Teşekkür 233-234
Sonsöz.....235-237

"Kültür ve Sanat bizi, bize anlatır..."

ÖNSÖZ

"Biraz Sohbet Ettik"in yazarı Ercan Akarsu, kitabında "Kültür ve sanat bizi bize anlatır." diye başlamış söze. Buna katılmamak elde mi? Kitap dosyası elime ulaştığında, kitaptaki emeğe ve değere bakarak, yazarının henüz 24 yaşında biri olduğunu asla tahmin edemezdim. Ercan ve bu kitabı, "Cin gibiler ama işte maalesef çok tembel bunlar!" sözlerimi yememe sebep oldu. Ercan, işiyle kendisini anlatmış oldu.

Gayet güzel söyleşiler yapmış. Türkan Şoray, Salih Güney, Füsun Demirel, kimler yok ki...

Sevgili Ercan, "Tanıdık yok", "İmkânım yok" diye her işi erteleyip bin türlü bahane yaratan herkese ilham olmanı umarım.

***Hande* ŞARMAN / HABERTÜRK GAZETESİ**

Başlarken

Hayat, bir şarkının nakaratıdır bazen. Bazen bir tiyatro oyunu, kimi zaman bir sinema filmi ve belki de incecik bir kitap…

Bizi anlattığına inandığımız her ne varsa 'hayat' odur bizim için. Radyodan çalmasını beklediğimiz özel bir şarkı, izlemeye doyamadığımız ve üstlendiği rolde kendimizden bir şeyler bulduğumuz bir oyuncu, çoğu zaman söylemeye korktuğumuz ve duygularımıza yer vererek yazılarında sanki bizleri anlatarak okurun hislerine tercüman olan bir yazardır, sanatçılardır yaşamımızın büyük bir bölümünü elinde tutan. Şefkatle sarmalayan, saklayan…

Bizi, bize anlatmak ve sanat için özel yaşamlarından bile vazgeçen çok değerli sanatçılarımız var ki biraz evvel de dediğim gibi 'hislerimize tercüman' olup dolaylı yoldan hayatı söyler, oynar ve okurlar…

1960 yıllarında etkisini artıran Türk sineması oyuncularından günümüz oyuncularına, severek dinlediğimiz ses sanatçılarından satır aralarında kaybolduğumuz yazarlara, hayatın güzelliklerini yakaladığı karelerle ölümsüzleştiren fotoğraf sanatçılarına kadar birçok değerli ismi, kendilerinin de destekleriyle devamı gelecek olan bu serinin ilk bölümünde, elimizden geldiğince çok özel söyleşi ve sohbetlerle bir araya getirdik.

Beğenmeniz dileğiyle… Ercan Akarsu

Bu çalışma hazırlanırken yanımda bulunan herkesin ortak bir sorusu vardı:

"Neden bu isimler?"

Türkan ŞORAY

Divan edebiyatında "mazmun" denilen kalıplaşmış ifadelerle sevgili tasvir edilirdi. Hemen hemen her yazar ve şair sanki aynı kadına yazardı yazılarını, şiirlerini. O kadının servi gibi uzun boyu, ay gibi parlak yüzü, uzun ve siyah saçları, ok gibi kirpikleri, yay gibi kaşları, inci gibi dişleri vardı. Yanağında da mutlaka bir ben bulunmalıydı. Bazen yanağında, bazen çenesinde gamzesi olurdu. Bu betimleme ne zaman aklımıza gelse ve gözlerimizi kapasak muhtemelen Türkân Şoray'ı görürdük. Divan şairlerinin tasvir ettiği güzel tipinin çağımızdaki somutlaşmış hâliydi o…

Herkese yetecek kadar kadını içinde taşıyabilen bir kadın. Kadın hâlinden anlayan karakterlerin öncüsü… İzleyicisine farklı hisleri aynı anda yaşatan bir yıldız… Fedakâr bir anneyi, vefalı bir dostu, iyi bir sevgiliyi ya da bir ablayı 200'ün üzerinde yer aldığı filmlerde oynamış, Türk sinemasında "Sultan" lakabıyla anılan, küçük bir kız çocuğu kadar da ürkek fakat kamera karşısında devleşen bir oyuncu… Dünyanın en çok film çeken kadın oyuncusu… Türk halkının Azize'si, Sultan'ı, Dila Hanım'ı, Al yazmalı Asya'sı…

Henüz 6 yaşındayken "Kara Gözlüm" filmini izledikten sonra ona hayran kalmış ve bugüne dek Allah'a hep "Bir kerecik olsun görebileyim. Görebilir miyim?" diye dua ederken istediğim olmuştu.

Çoğu kez etkinliklerde bir araya gelebilmiş ve söylemek istediğim onca şey varken, onun yanında konuşabilmek mümkün olmuyordu. Tüm bildiğim şeyler silinip gidiyor, sadece onu seyrediyordum. Belki de birçok şeyi gözlerimden okuduğu için ellerimi sımsıkı tutuyordu. Teşekkürler Sultanım. Bununla beraber böyle bir çalışmada da diğer sanatçılarımız gibi bana destek olup yer alması da benim için ayrı bir gurur olmuştur. İşte bu yüzden aklıma geldikçe hayata teşekkür ediyorum.

Engin ÇAĞLAR

Türk sinemasının en verimli yılları (1961–1970) Yeşilçam Sokağı'nda bulunan firmaların kat ettiği yollarda iz bırakmıştır. Gerek siyah beyaz filmden, renkli filme geçişler gerekse salon filmlerinden, mesaj veren konusu ağır filmlere kadar. Bu ünlü sokakta olan bitenler hem o dönemin hem de günümüzün sinemacıları tarafından hep merak edilip araştırılırmış, tartışma konusu olmuştur. "Yeşilçam filmlerinin gülen yüzlü jönü" diye anılan saygıdeğer oyuncumuz Engin Çağlar'dan kendi hayatını, o muhteşem filmleri, ekibi, setleri ve özellikleri Yeşilçam Sokağı'nı dinlerken sanki o yılları yaşamış gibi olmuştum. Çok büyük bir heyecan ve kayda değer bir sohbeti sizlerle paylaşıyor olmaktan çok mutluyum.

Salih GÜNEY

İnsan bazen olacağına ihtimal bile vermediği hayalleri kurmaya ne hikmetse devam eder. Lâkin o hayaller genelde yapmak istediğiniz işlerle ilgili olunca ve inatçı bir hâlde arzuluyorsanız hayaller yorulup gerçeğe dönüşüyor. Kendi yaşıtlarımın büyük kısmı Yeşilçam filmleri ve oyuncuları hakkında yeterli bilgiye sahip olmadığından, kendi dönemimde bu görevi üstlendiğim hissine, sinemamızın yakışıklı ve başarılı oyuncusu Salih Güney'in söyleşi teklifimi kabul etmesiyle kapılmış ve bir sorumluluk altına girdiğimi pek âlâ anlamıştım. Zordu. Ama elimden geldiğinin fazlasını samimiyet katarak yapmalıydım. Nasıl yapar, ne ederim diye kıvranırken Salih Güney'in o mütevazılığı ve yakınlığı beni oldukça rahatlatmıştı. Hem Türk sineması, hem de Türkiye'nin ilk dizisi olan "Aşk-ı Memnu"da canlandırdığı "Behlül" karakteri üzerine sohbet ettik. Hatta söyleşiyi tamamlayıp, onay vermesi için kendisine yolladığımda "*Tam istediğim gibi olmuş. Bu söyleşi gerçekleri, beni anlatıyor.*" diye cevap yazmıştı.

Figen SAY

Yeşilçam sinemasında yer aldığı zamanlarda hızla yükselen ve adını kazımayı başarıp da sonradan bir şekilde sinemadan uzaklaşan çoğu sanatçı içerisinde Figan Say da yer alıyordu. Onca başarılı filmde yer almış ve anlattıklarından sonra dinleyenin "Neden bıraktınız peki?" diye sormadan edemediği bu sohbet Figen Say'dan, 35 yıllık sinema sanatçılığının ardından en özel ayrıntılarıyla sizler için geliyor. Dinlerken duygulandığım, yazarken de satır aralarında geçmişe yolculuğa çıktığım bu söyleşiyi beğeneceğinizi umuyorum.

Bahar ÖZTAN

"Yeşilçam'ın gamzeli güzeli" diye anılan değerli oyuncumuz Bahar Öztan ile söyleşi yaptığım günü hatırlıyorum şu an; bir rüya gibiydi. Ne bildiysem unutmuştum. Tek bir soru sormuştum ve yaklaşık iki saat kadar Bahar Hanım'ı dinlemiştim. Öylesine güzel ve sırasınca anlatıyordu ki benim neler sormak istediğimi biliyormuş gibi. Hatta Türk sineması ve arşivciliği ile orijinal çalışmaları olan yakın dostum Metin Şamdan sözü benden alarak sohbeti koyulaştırmış, beni büyünün içine çekmişti. Notlarımı tutarken Bahar Hanım'ın çevirdiği filmler bir bir gözümün önüne geliyor, heyecanımdan ne yapacağımı bilemiyordum. Buna tanık olup da şaşıranlara da bu vesileyle bir kez daha söyleyip yinelemek istiyorum: "Bunun adı sanat aşkı." Sinemamızın değerlerinden biri olan "Gamzeli güzel" ile karşılıklı sohbet... Daha ne anlatayım bilmem ki!..

Edward TIMMS

Edward Timms ile tanışmamızın yeri benim için çok kıymetlidir. Belki de kendisi yazın hayatıma yön veren en etkili yazardı. Marmaris'te bir otelde çalıştığım dönemler Edward Timms ve eşi Saime Göksu otelimizin daimi konuklarıydı. Ben otel barında boş olduğum saatlerde peçetelere şiir ve özlü sözler yazmayı dener, deskin altına biriktirirdim. Meğer Saime Hanım da beni takip ediyormuş. Tabi o zamanlar kendilerinin araştırmacı – yazar ve Nazım Hikmet üzerine mükemmel incelemeleri, YKY tarafından 8. baskısı yapılan "Romantik Komünist" adlı eserin yaratıcıları olduklarından bihaberdim. Saime Hanım yazdığım peçeteleri istiyor, Edward Bey'e götürüp bir sonraki gelişine yorumlarıyla birlikte getiriyordu. Ortalama 3 yıl kadar süren bu görüşmemizde Edward Bey'in önerileri âdeta bir yazar koçunun verebilecekleri yerineydi. Saime Hanım'ın ise psikolojimi ele alarak hem hayatıma hem de yazılarıma yön vermesi, aslında göremediğim ve yapabileceğim çok şeyin imkânına sahip olduğumu hatırlatması hayatımın dönüm noktası olurken bu vermiş oldukları sohbet de ömür boyu saklayacağım bir hatıra oldu. Yazmak istediğim ve yazdığım her ne varsa ilk paylaştığım ve fikir aldığım isim Saime Göksu'dur.

Toygar IŞIKLI

Çünkü onun şarkıları "Hayat Gibi"ydi. Dinledikçe başa alınan bestelerini bizden, yaşadıklarımızdan yaratıyordu. Özellikle "Yaprak Dökümü" dizi müziklerinin yer aldığı albümün arka kapak yazısı ne kadar da doğru tanımlıyordu; Toygar Işıklı'yı, tarzını ve müziklerini.

"Yapraklar dökülür. Geriye şarkıları kalır. Derinlerinize işleyen birkaç kırık melodi; hüznün, özlemin belki bir iki damla gözyaşının eşlik ettiği…"

Yazmaya, Toygar Işıklı müziklerinin bende bıraktığı etkiden sonra başladığımı her defasında yineliyorum. Ayrıca ikinci kitabım olan "Hiçbiri Ben Değilim"i onun müziklerini dinleyerek yazdığımı bildiğinden "*Bu kitapta 'hayat' var.*" yazarak bana ömrüm boyu unutamayacağım bir jest yapmıştı. Öte yandan söyleşi sonrasında kendisine sunduğum özel bir kolâja *"Sevgili Ercan, müziğime ve bana gösterdiğin müthiş sevgi ve saygı için sonsuz teşekkürler." diye yazdığı o güzel fotoğraf arşivimde yerini aldı.*

Zeynep ERONAT

Bazen bir oyun tek bir karakter üzerine döner. Tek bir oyuncudur izleyiciyi avucuna alan. Özellikle "Parmaklıklar Ardında" dizisinde canlandırdığı "Ziynet" karakteri ile milyonları kendisine hayran bırakmıştı. Değerli oyuncu Zeynep Eronat'a ilk kez söyleşi teklifi götürdüğümde bana küçük bir oyun yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Sorularımı hazırlayıp kendisine sunduğumda "*Bunlar nasıl sorular? Benim röportajlarım çok özeldir. Değerlidir. Beğenmedim.*" diye karşılık verip kızdığını belli ettiğinde o gün dünya başıma yıkılmış ve bu işi yapamayacağıma inanmaya başlamıştım. Tüm gün ne yapsam da bu durumu düzeltsem diye düşünürken konuştukça daha da batar mıyım gibi sorular aklımı kurcalıyordu. Fakat bu söyleşiyi çok istiyordum. Önce bir kendime geldim, ardından sorularımı baştan hazırlayıp tekrar sundum. Ve işte hayalimdeki Zeynep Eronat tarzında kabul cevabı gelmiş ve şunları eklemişti: "*İsteseydin, sen de beni tersleyebilirdin. Ama azmettin bu röportaj için. Ben de bunu denemiştim sevgili Ercan. Sen iyi bir yazar olacaksın.*" En başta da söylediğim gibi Zeynep Eronat yer aldığı projenin can suyu olmuştur hep. Kitlesi, seveni başkadır; özeldir ve seçicidir. O da seyircisinin ondan ne beklediğini çok iyi bilir. Bu söyleşi benim için hem ayrı bir tecrübe hem de bu işin o kadar da kolay olmadığını anlatan bir tokattı. Fazlaca özeldi. Teşekkürler Zeynep Eronat.

Muazzez ERSOY

"Sevemedim kara gözlüm, seni doyunca…" Bu şarkının yeri bende öylesine özeldir ki bir tesadüf müdür yoksa kendi içinde hayatımı saklayan bir gizem midir hâlâ çözemedim. Sene 1996 ve ben Türkan Şoray'ın "Kara Gözlüm" filminden etkilenmiş, acaba bir daha ne zaman izler de o şarkıyı dinleyebilirim diye beklerken ertesi gün Muazzez Ersoy'un önceden 12 serilik özel bir koleksiyon albümünü piyasaya süreceği konuşulmuş ve "Nostalji – 1" adlı ilk kasetinin çıkış şarkısına "Kara Gözlüm" için video klip çekilmiş yayınlanıyordu. Tabi ben o şarkıya olan aşkımdan Muazzez Ersoy'a küçük yaşta hayran olmuş, beraberinde Türk sanat müziğine bağlanarak büyüyen biri olmuştum. Ve tıpkı bir gün Türkan Şoray'ı görür müyüm gibi düşüncelerim Türk sanat müziğinin usta yorumcusu Muazzez Ersoy için de geçerli olmuştur. Ve kendisini canlı yayın ile hazırladığı programı sonrasında eski vokalisti Metin Şamdan ile ziyaret ederek hem hayalime kavuşmuş hem de bu söyleşinin teklifini götürmüştüm. Öte yandan 1960-70'li yılların nostalji şarkılarını tekrar gündeme getirerek bir nevi yeni nesile bu arşivlik şarkıları sevdiren en özel sanatçılardan biri olmuştur. Yıllar geçtikçe milyonların sevgisini kazanmış ve nostalji albümleri çıkarmaya devam ettikçe de "Nostalji Kraliçesi" unvanını almıştır.

Bennu YILDIRIMLAR

Aklıma geldikçe tekrarlıyorum:

Yazı yazmaya Toygar Işıklı'nın müzikleri sayesinde başladım. Ve bu müziklerinin içinden beni en çok etkileyen ise Yaprak Dökümü dizisinde değerli oyuncu Bennu Yıldırımlar'ın hayat verdiği "Fikret" karakteri gösterildiğinde –genellikle- çalan "Fikret Kozasında" müziğiydi. Bennu Yıldırımlar yaklaşık 5 sezon süren Yaprak Dökümü dizisindeki "Fikret" karakterini öylesine içten ve gerçekçi canlandırıyordu ki sanki o ailede gerçekten bir "Fikret" varmış gibi. Kız, erkek ayırmaksızın herkes kendisinde gizlediği Fikret'i gördü onda. Açık konuşmak gerekirse şayet, diziyi yalnızca Fikret'i yani Bennu Yıldırımlar'ı seyredebilmek için takip ediyordum.

Öte yandan ilk şiir kitabım olan "Tanıdığım Çok Kimsem Yok"u da kendisinden etkilenerek yazdığımı belirterek arka kapak yorumu istemiştim. Bennu Hanım da sağ olsun beni kırmayıp ilk kitap olması ve şans getirmesi temennisiyle güzel bir yorum yazmıştı. Sonrasında ise tiyatro oyunlarına gidip, kendisiyle yüz yüze tanışma imkânı sunduğu için de çok mutlu olmuştum.

İmzalı fotoğraflar almıştım. Ve bir sinema filminin DVD'sini de imzalatmış, Adapazarı'na uçarak dönüyordum. İnsan her defasında "En büyük hayalim…" diye bir şey söyler ve o gerçek olduğunda aynı cümleyi başka bir hayali için kurar.

O zamanlar İstanbul'u pek bilmiyordum. Sınıf arkadaşım Rüya ile birlikte gitmiştik. Oyun sonrası Bennu Hanım bir dolmuş çevirerek bizi yolcu etmişti. O esnada "Sizi görmeyi hep hayal ediyordum. Sonunda gördüm." dediğimde gülerek "*O zaman şimdi başka bir hayal kurabilirsin.*" demişti.

Sonradan düşündüm. İçimde ne de çok söylemek ve sormak istediğim şey kalmıştı. Büyük bir heyecanla yola çıkarken gerek öncesi gerek yolda iken sürekli olarak duygularımı, sevgimi ve hayranlığımı nasıl dile getireceğim provasını yapmış olsam da yüz yüze gelmeden son birkaç dakika öncesinde tüm bildiklerimi unutmuştum. Çünkü vaktimiz ne çok uzun ne de çok kısaydı. Hem meşgul etmemeyi istiyor hem de o sürede her şeyi kısa kısa kurduğum cümlelerime sığdırmaya çalışıyordum. İnsan bazen böyle fırsatları yakalayamayacağı endişesine kapıldığından o an ne konuştum ne söyledim bilemiyorum. Benim açımdan hayranlık duyduğum bir sanatçıyla bir arada olmanın her saniyesi uzun bir rüya gibi geliyor açıkçası. Bennu Hanım da bu rüyayı birkaç kez bana gördürdüğü için ve önceden yöneltemediğim sorularıma şimdi yanıt vererek bu çalışmama da destek olduğu için sonsuz teşekkürler ediyorum.

Göksel

Sevgili Göksel'in öyle bir duruşu var ki hâlâ küçük bir kız çocuğu sanki. "Sabır, Depresyondayım, Günün Birinde ve Bi' Seni Konuşurum." gibi onlarca parçası arasından beni, bizi müziğine âşık ettiği şarkılardan sadece birkaçı. Göksel dinlemek bence bir ayrıcalıktır. 12 Eylül 2013 Perşembe akşamı Harbiye Cemil Topuzlu Açık Hava Tiyatrosu'nda vermiş olduğu o muhteşem konserinden sonra bunu daha da iyi anladım. Dinleyicisiyle konuşurken utangaç bir kız çocuğuyken, müziğin çalmasıyla mikrofonu alıp sahneye ve seyircisine kurduğu hâkimiyet insanı fazlaca etkiliyor. Özellikle giydiği şık bir kostüm ile çıkarak yapmış olduğu oryantal gösteriden sonra "*Sizce ben depresyonda mıyım? 'Depresyondayım.' şarkısından bu yana herkes beni gerçekten depresyonda sanıyor.*" diyerek o unutulmaz şarkısına geçişi harikaydı. Ve seyirciler arasında konuşulan övgü dolu cümleleri toparlama imkânım olsaydı ayrı bir kitap olurdu. "Bende Bi' Aşk Var" adını verdiği son albümüyle sanatının zirvesine çıkan değerli sanatçı Göksel, konser sonrası kulisteki samimi sohbetiyle de beni büyüledi.

Rüçhan ÇALIŞKUR

Titanik filmini izlemeyen sinemasever herhâlde çok azdır. Filmdeki "Rose" karakterinin yaşlı hâlini seslendiren dublaj sanatçısının kim olduğunu her zaman merak etmiştim. Çünkü bu sesi sadece Titanik'de değil birçok filmde de duymuştum. İşte o ses meğer değerli sanatçımız Rüçhan Çalışkur imiş. Gerek yer aldığı dizilerde gerekse sinema filmlerindeki performansıyla kendisine hayran bırakıyor ki ayrıca canlandırdığı karakterlerin samimiliği ve bize yansıttığı o enerji bambaşka. Rüçhan Hanım ile yapmış olduğumuz bu sohbeti "*Sanatın gücü tartışılmaz*." diyerek noktalarken bana ve sevenlerine güzel bir hatıra bırakıyor.

Füsun Demirel

Hırsı olmadan, sanatı yalnızca olması gerektiği gibi yaptığını dile getiren, mütevazı kişiliğini de bir başka severek takip ettiğim oyuncu da Füsun Demirel'di. 90'lı yıllarda diziler daha mı güzeldi ne? Hani şu "Sıdıka" dizisini herhâlde bilmeyen yoktur. Baştan olsa yine izleriz. Görüşebilmeyi, sohbet edebilmeyi yine istediğim bir sanatçıydı ve yıllar sonra gerçek oldu. Söyleşide verdiği her cevap kendisi kadar sıcak, içten ve mesajlarla doluydu. Bu söyleşinin de bende ayrı yeri vardır ki birçok konuya bakış açımın değişmesini sağlamıştır. Teşekkürler Füsun Demirel.

Yeşim GÜL

"Ömre Bedel" dizisindeki o etkileyici rolü ve hâkim kadın tiplemesiyle eminim ki bende olduğu kadar diğer izleyicilerinin gönlünde de güzel bir yerdedir. Bazen bir kadın karakter, koca diziye hâkim olur. Başrolden daha çok görmek istersiniz. Onun duygularını, yaşananlara vereceği tepkileri dahi merak eder, hatta yanınızda olsa o an "Üzülmeyin lütfen." gibi tesellilerde bulunarak sırtını sıvazlarsınız. Kendisi gibi… Yakınlığı sanki yıllar yılı tanıyormuşsunuz gibi… Sohbetiyle de kitaplarıma vermiş olduğu desteğine, yanımda duruşuna teşekkür ediyorum.

Işık ÖĞÜTÇÜ

Edebiyatımızın köşe taşlarından olan, geriye bıraktığı değerli eserlerine tutulduğumuz o çok özel ismin, usta yazar Orhan Kemal'in oğlu Işık Bey ile söyleşi yapmayı gerçekten çok ama çok istiyordum. Benim için bu bir nevi –rahmetle ve saygıyla anıyorum- sanki Orhan Bey ile konuşmuş kadar heyecan verici olmuştu. Orhan Kemal'i oğlundan dinlemek, Işık Bey'in yapmış olduğu çalışmalara tanık olmak ve söyleşide ayrıntılarına değinmek şahaneydi. Bu sohbetin bazen bana şans verdiğine inanırım. Sanırım bu inanç devam ediyor.

Teşekkürler, Işık Öğütçü.

Atakan ILGAZDAĞ

Atakan Bey ile yapmış olduğumuz bu söyleşide çalışmalarını seviyor olmam bir yana, vermiş olduğu yanıtlarda çoğu kez kendimden bir şeyler de buldum. Örneğin şu cümlesi: *"Ruhsal açıdan tatmin olabileceğim şeylerle uğraşıyorum."* Aslında bir sanatçının yapmak istediği şeyi ne kadar kısa ve öz olarak tanımlıyor. Aynen de öyle oluyor çünkü herkes ruhsal açıdan iyi hissettiğini anladığı işi yapınca başarıya ulaşıyor. Atakan Bey'e bu güzel söyleşi ve ayırdığı vakit için teşekkür ediyorum.

Ayhan GÜNGÖR

Ayhan Güngör, efsaneleşen bir marka "Hopdedik Ayhan"ı yaratan kişi… Hızlı hızlı konuşur fakat bizi, bize tane tane anlatır. "İşim bu benim." diyor, çok da iyi başarıyor bunu ki sanırım diğer dinleyicileri de aynı kanıdadır. Saati geldiğinde radyo frekansının ayarlarıyla oynanmaz, söylediği bir şeyi kaçırmamak için ya hoparlöre yaklaşır ya da evin başka odasına geçeceksek sesini açar da geçerdik. Ben öyle yapardım. Yapanları da görürdüm. Bir bağımlılıktı. Bağladı. Kendi kategorisinin zirvesine oturmuş bu değerli isimle de söyleşi yapabilmek benim için ayrı bir anlam taşıyordu. Beni kırmayıp kabul ettiği için teşekkür ediyorum.

Barış ÇAKMAK

Bir dönem adından fazlaca söz ettiren dizi "Zerda"nın oyuncu kadrosunda yer alan Barış Çakmak ne kadar da başarılı bir oyunculuk sergilemiş ki sonrasında dâhil olduğu projelerinin yanı sıra "Zerda" dizisindeki karakteri ile direkt olarak akla geliyor. Ağlasa gözlerinden sanat akacak gibi. Özellikle çektiği fotoğraflar ve gezi yazıları da bu keyifli söyleşiyi sonlandırırken ki söylediği sözle eşleşiyor: **"***Dünyayı sanat ve kültür kurtaracak, Barış Çakmak dedi dersiniz.***"** Teşekkürler Barış ÇAKMAK.

Ahmet Tansu TAŞANLAR

Kalıcı olmayı başaran çoğu TV dizilerinde, oyuncular sanki ekranı kırıp evimize girecek ve bizimle oturacakmış gibi samimidirler ve bu izleyiciye müthiş bir hâlde yansır. Ahmet Tansu Taşanlar da -belki kendisini en iyi hissettiği proje başkasıdır fakat benim için- "Küçük Kadınlar" adlı dizide "Ceyhun" karakteri ile sanki mahallemizden biri, erkek kardeşimiz, kuzen gibi. Son derece içten… İzlerken oyunculuğunu unutturan bir isim bana göre. Söyleşisi de kendisi kadar iyi oldu ve sanırım bu söyleşinin ayrıcalıklı bir tarafı var ki o da kendisiyle yapılan ilk söyleşi bana ait oluyor. İlkler ve ayrıntılara önem veririm.

Teşekkürler Ahmet T. Taşanlar.

Tess GERRITSEN

Doktorluğu bırakıp, yazmaya başlayan ve yazdıklarıyla milyonlarca okuru peşinden sürükleyen "Gerilimin Kraliçesi" olarak adlandırılan bu değerli yazar ile söyleşi yapabilmenin mutluluğu bambaşka. Kitaplarından, çocukluğundan ve Türk okuru üzerine düşüncelerinden konuştuk. Samimi yaklaşımı için teşekkür ediyor, gerilim seven okur ile baş başa bırakıyorum.

Nurcan ELVER

"Olacak o kadar" ekibini her zaman merak etmişimdir. Lâkin diyorum ya her şey nasip, kısmet işi. Hiç beklemediğin anda istediğiniz birileriyle denk gelebiliyorsunuz. Nurcan Elver'in o güzel kalemi sayesinde Caddebostan Kültür Merkezi'ndeki bir imza günü töreninde rastlaşıyoruz ve tabi ben kendisini gördüğüm an söyleşi teklifi götürüyorum. Sağ olsun kendisi de hiç düşünmeden kabul ediyor ve masasının yanında bir sandalyeye daha benim için yer açıyor. Hem kitaplarını inceleme imkânı buluyor, hem de tiyatroya dair güzel bir sohbet ediyoruz. Umarım sizler de beğenirsiniz. Teşekkürler Nurcan Elver.

Taner CİNDORUK

Taner Cindoruk, "Çocuğa İnanmanın Sonu Yok" diyor Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü'ne layık görülen kitabında. Kendisiyle Kadıköy'de Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde söyleşi yapmıştık. Akşam olmak üzereydi. Ön planda tutmak istediği ve bunu da kalemiyle gayet iyi başardığı şiirken, öte yandan setlerde yetişen ve oyunculuğun veya oyuncu olabilmenin yolunda düşünerek; emin adımlarla yürüyüşünü dinlemek istedim. Adana'yı ondan duymak istedim. Sonra da gelip size anlatmak istedim. Taner Bey'in yansıttığı o ruh hâli sanki yıllar yılı tanıdığınız birisi veya ağabey gibi. Umarım bu samimi sohbetler size de aynı şekilde ulaşır. Teşekkürler Taner Cindoruk.

Evren DUYAL

Kendisini daha çok Aşk-ı Memnu dizisinde "Nesrin" karakteriyle tanıdık. Tanıdım. Ve o dizinin şöyle bir özelliği vardı ki her karakter başroldü. Herkes merak ediliyor, herkes takip ediliyordu. Evren Hanım da onlardan biriydi. Ve söyleşi teklifimi kabul ederek bu projeye destek olmak isteyen değerlerimizden biri de o oldu. Sorularıma gönülden verdiği o sıcak, samimi yanıtları beni mutlu etti. İyi ki Evren Hanım da bu kitapta yer aldı.

Teşekkürler Evren Duyal.

Şule ERDEM

Bana kalırsa kendisi "Nû" fotoğrafların yaratıcısı. Objektifiyle, orijinallik adına ne varsa çok iyi yakalıyor. Tabi öncesinde hayalindeki kareyi profesyonelce kurguluyor. Çünkü yaratılışımızdaki mucizevî açıları iyi tanıyor; onlara bakanların nereye hapsolması gerektiğini, nereye takılıp kalacağını iyi tahmin ediyor ve objektifini o yöne çevirip, deklanşöre basıyor kayda değer çalışmalara yenilerini ekleyebilmek için. Söyleşimizde fotoğraflarına yansıttığı o enerjisini daha iyi hissettim. Çalışmalarını inceledikten sonra sizin üzerinizde de bir proje yaratması için bir an hayal kuracaksınız. Benden söylemesi… Yanımda olduğu için Şule Erdem'e teşekkür ediyorum.

Barbaros UZUNÖNER

Aklıma geldikçe gülüyor ve sahnedeki performansının hiçbir karesini unutmuyorum. Kelimenin tam anlamıyla "komedyen." Geçtiğimiz yıl "Aşka Geldik" isimli oyununa davetliydim. Ve sonrasında ise kuliste söyleşi yapacaktık. Oyun başlar başlamaz çok geçmeden tüm salon gülmeye başlıyor. Kahkaha atanlar, gülerken çığlığı duyulanlar, gözyaşını silenler… Yazan ve yönetenin kendisi olmasından ziyade ekip olarak da birbirlerinde uyumu yakalamış harika bir kadro ortaya çıkarmışlar. Sahne dekoru, kullandıkları objeler, kostümler o kadar sade ki oyunu izlerken herhangi bir evde veya mekânda gerçek bir olayı izlercesine seyrediyorsunuz. Ardı ardına gelen ince ve düşündüren espriler, mesajlar… Oyuna hayran kaldığım gibi oyun sonrasındaki Barbaros Bey'in göstermiş olduğu alakadan da fazlasıyla memnundum. Söyleşiyi okuyunca sizler de o an neler hissettiğimi gayet iyi anlayacaksınız. Teşekkürler Barbaros Uzunöner.

Hamiyet USLU

Ben hayatta tesadüflere ve vesilelerle gerçekleşmiş olayların arkasında hep bizi Yaratan'ın eli olduğunu düşünürüm. Kadıköy Sanatçılar Çarşısı'nda onca ressam varken neden o? Renklere âşık bir ressam olan Hamiyet Uslu ile tanışmam da bir tesadüf olup, kendisini ve çalışmalarını araştırdıktan sonra hayat hikâyesine, başarısına hayran kaldığım bir sanatçı oldu. Hele ki siz değerli okurlar, bu söyleşide sırf Atatürk portresini güzel çiziyor diye başına neler geldiğini okuyunca bana hak vereceksiniz. Ayrıca 70'li yılların o güzel ve samimi yaşantısını anlatarak, o döneme şahit olanları belki de çocukluklarına geri götürecek. Sohbeti öylesine rahat ki ablamla konuşuyormuşum gibiydi. Sanırım söyleşi yaparken kendimi en rahat hissettiğim yer, Hamiyet Uslu'nun o rengârenk boyalarının ve bakmaya doyamadığım tablolarının yanıydı. Teşekkürler, Hamiyet Uslu.

Burak YÖRÜK

Çoğu insan hayatının birçok yılını istediği bir şeyi başarmak için feda eder. Kimisi hedefine ulaşır kimi de belkilerle yürümeye devam eder. Burak ise küçüklüğünden beri birtakım projeler içinde, setlerin havasını soluyarak büyüyen ve idealleri olan genç bir oyuncu adayı. Hayalleri, düşündükleri ve bahsettiği şeyler öyle kulağa hoş geliyor ki dilediği yere gelmesi için şans dilemek kaçınılmaz oluyor. Kendisini daha çok geçtiğimiz sezon yayınlanan "20 Dakika" adlı dizide "Tayfur" adlı bir karaktere hayat verirken izledik. Burak bize ve kendi gibi çok genç yaşta oyunculuk hayalleri kuranlara set ortamını, ona yansıyanları, avantajları ve dezavantajlarını anlatıyor. Burak Yörük'e yolu açık olsun diyor, teşekkür ediyorum.

Türk Sinemasının Sultanı

Türkân Şoray

"Ağlama sahnelerinde, mutsuz geçen çocukluğumda ruhumda birikmiş derin duyguların ortaya çıkması, hiç zorlanmadan ağlamama yardımcı oluyordu."

"Onlar nasıl isterse ben öyle yaşayacağım."

Türkân Şoray

Türkân Hanım, "Acımasız ve aldatıcıdır." diye anılan Yeşilçam Sokağı'nın size bıraktığı hisler nelerdir?

Yeşilçam sineması erkek egemen bir toplumdur. Önce kadın, sonra oyuncu olarak bu dünyada var olabilmek için mücadele gerekiyordu. Kişiliğinizle, davranışlarınızla, mesleğinize bağlılığınızla saygı uyandırmak gerekir. Doğru kararlar vererek seçici olup iyi senaryolarda oynamak, iş disiplinine sahip olmak, kaprisli

olmamak ve de filmlerde oyuncu olarak beğenilen bir performans sergilemek… Tüm bu özellikleri taşırsanız, Yeşilçam dünyasına kendinizi kabul ettirirsiniz. Zaman içinde bu özelliklere sahip olma uğraşı verdim ve başarılı oldum. Yaptığınız küçük bir hata unutulmanıza hatta silinip yok olmanıza yol açar. Bu yüzden yıllar boyu korkular, endişeler yaşadım. Sorumluluk duygusunu hep taşıdım; kendime, sinemaya ve topluma... Mücadele verdikçe sinemaya bağlandım, âdeta hayatımı adadım ve gün geçtikçe yaşam tarzım

kendimi en iyi ifade ettiğim sinema hayatımın tek mutluluk kaynağı oldu. Sinemanın ve Yeşilçam Sokağı'nın bende bıraktığı his: Tarifi imkânsız mutluluk.

Size gelen ilk hayran mektubunu hatırlar mısınız?

Birdenbire kucak dolusu mektuplar gelmeye başladı; şaşkınlık, hayret ve sevinçle mektupları elimden düşürmez oldum. Defalarca okuyordum ve hepsine heyecanla cevap veriyordum.

Böylesine bir ilgiyi ve karşılıksız sevgiyi nasıl kaldırıyorsunuz?

Hayatta seyircimin sevgisiyle beslendim, yaşamıma anlam kazandıran bu sevgi oldu. Yaşarken sevgi ve saygı görmek, seyircimle yıllardır süren gönül bağım, bu karşılıksız sevgiyle süren hayat yolculuğu bana hep sonsuz yaşam enerjisi veriyor.

En rahat olduğunuz çekimler 'ağlama sahneleri' oluyormuş. Çocukluğunuz ile bağdaştırmak yerinde olur mu?

Sinemaya başladığım ilk yıllarda çevirdiğim filmlerdeki ağlama sahnelerinde, mutsuz geçen çocukluğumda ruhumda birikmiş derin duyguların ortaya çıkması, hiç zorlanmadan ağlamama yardımcı oluyordu.

Zirveye tırmandığınız dönemlerde ortaya çıkan taklitleriniz üzerine neler söylemek istersiniz?

Beni andıran, bana benzeyen oyuncular filmler çevirdiler, hepsi de çok güzeldi; hepsine sempati duydum.

"Cemo" filminden sonra, "Dila Hanım" filminizde de yine ata binmiştiniz. "Cemo" setinde yaşanan o büyük kazadan sonra atlara karşı bir korku olmamış mıydı?

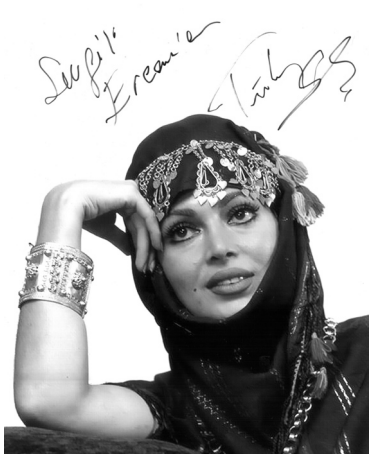

Cemo filminde çok büyük bir kaza geçirdim, ölümden döndüm. Buna rağmen sinema aşkı üstün geldi. Dila Hanım filminde korka korka ata bindim.

Her filminiz ayrı bir yeri olduğu kesin, ancak "Vesikalı Yârim, Kara Gözlüm, Sultan, Zulüm, Selvi Boylum Al Yazmalım, Dila Hanım" filmlerinize karşı neler hissettiğinizi çok merak ediyorum.

Vesikalı Yârim, çok önemli bir çalışmanın heyecanı… *Kara Gözlüm,* çok eğlenerek çektiğim bir film… *Sultan;* gecekonduda oturan bir kadını canlandırdığım, çok sahici, inandırıcı bir karakterdi, en sevdiğim filmdi. *Selvi Boylum Al Yazmalım;* tutkulu aşkı, insan sevgisini anlatan dünyanın en güzel aşk öyküsü… Çekim süresince çok etkilenerek Asya'yı canlandırdım. *Dila Hanım*; bir hanım ağayı canlandırmak için doğulu kıyafetler giymiştim, kendimi gerçekten Dila hissettiğim bir film.

Geçmişinizde yarım kalan bir şeyi tamamlama imkânı geçse elinize, o ne olurdu?

Gerçekleştirmek istediğim yarım kalan çok şey var. Lisan öğrenmek, resim yapmak, şarkı söylemek, tüm dansları yapabilmek...

Sizin filminiz çekilse adı ne olurdu?

"Dünyanın En Mutlu Kadını"

Son olarak kültür – sanat okuyucuları, sinemaseverler ve yeni nesil oyuncu ve oyuncu adayları için neler söylemek istersiniz?

Sanat, insanlığın ortak değeridir. Hayatı güzelleştirir, ruhumuzu dünyamızı aydınlatır. Sanatla yaşamak, sanatçı olmak bir ayrıcalıktır. Gençlerimizin sanata gönül vermeleri beni mutlu ediyor. Yeni nesil oyunculara hayranlık duyuyorum. Birikimleriyle, eğitimleriyle mükemmeller. Sinema sanatına, oyunculuğa aşkla bağlılar.

Türkân Şoray'ın hayatını dünden bugüne birçok değerli yazar kaleme almıştı. 2012 yılının Kasım ayıydı sanırım ve zaman artık '*Türkân Şoray'ı Türkân Şoray'dan dinleyeceğimiz ilk kitap*' sloganıyla NTV Yayınları tarafından yayınlanan "Sinemam ve Ben" adlı bu özel ve de arşivlik kitabı okumaya sıra gelmişti. Kitabın bir bölümünde, Türk sineması -Yeşilçam- tarihinde büyük bir yankı oluşturan "Türkân Şoray Kanunları'na, Sultan şu şekilde yer veri-

yor: "*Seyircimiz bizi sevgilisi, eşi, kız kardeşi, ablası gibi görüyordu. Dolayısıyla soyunma ve öpüşme sahnelerinde rahatsız olabilirdi. Böyle bir sevgiyle sarmalanmak her kula nasip olan bir şey değildi, bu güzelliği kaybetmek istemiyordum. Film çekerken anlaşmalarıma bazı şartları koymam bu yüzdendi.*" derken işte o sözü çok edilen anlaşmalardaki şartlar şunlardı:

1- Türkân Şoray film senaryolarını film çekim tarihinden en az bir ay önce beğenir.

2- Türkân Şoray senaryoyu beğenmediği takdirde yeni senaryo verilecektir.

3- Her senaryoda "beğendi" mutabakatı şarttır.

4- Çekilecek filmin rejisörü ve baş erkek oyuncusu için Türkân Şoray'ın mutabakatı şarttır.

5-Türkân Şoray adı jenerik, afiş, ilan ve sinema fenerlerinde başta ve tek olarak yazılacaktır.

6- Filmde öpüşme ve açık sahne olmayacaktır.

7- Filmdeki modern giysiler Türkân Şoray'a, tarihsel olanlar ise şirkete aittir.

8- Film çekimi İstanbul dâhili olup, Türkân Şoray İstanbul dışına çıkmaz.

9- Çalışma saatleri sabah 08.00 ile 19.00 arasındadır.

10- Pazar günleri Türkân Şoray çalışmaz.

11- Filmin her oynadığı yerde 9. madde uygulanacaktır.

12- Filmlerin seslendirmesinde Türkân Şoray'ın sesi için kendi mutabakatı şarttır.

13- Şirket filmleri kendi hesabına çeker. Eğer başka şirketler ile ortak yapıma gidilirse Türkân Şoray'ın mutabakatı şarttır.

14- Film renkli ise Türkân Şoray'ın mutabakatı ile çekim günleri uzayabilir.

15- Bu şartlara riayet etmeyen film şirketi 100 bin lira ödemeyi taahhüt eder.

16- İhtilaf, vukuunda merci mahkemeler İstanbul mahkemeleridir.

17- Türkân Şoray şirketlerden film başına (…) lira alır.

18- Türkân Şoray mecburi gecikmeleri 10 günden fazla beklemez.

("Sinemam ve Ben" NTV Yayınları)

Değerli yazar Perihan Mağden, Türkân Sultan için bir röportajında şöyle der: "Onlar herhâlde (Marilyn'le Türkân Şoray) kadın filan da değiller: kadın üstü, kadın karesi, kadın hülâsası, esansı; al

bunlardan bir dirhem, at bir kazana, karıştır karıştır: yüz binlerce kadına yetecek kadınlık çıkar. Kadın yaratığı onlar. Öyle fazlalar ki. Öyle çoklar ki bir başlarına. İşte o Vesikalı Yarim'de başında başörtüsü, üstünde pardösüsü şöyle gidip de Manav Ali -mi- dükkânında meyveleri dizerken bakan Türkân ŞORAY."

("Çok Tuhaf Çok Tanıdık" Metis Yayınları)

Türk sinemasının "Koca Çınarı" olarak bilinen Lütfi Akad, 1968 yılında yönetip ölümsüzleştirdiği ve Altın Portakal Film Festivali'nde en iyi 2. film olarak ödüle layık görülen filmi 'Vesikalı Yârim'den sonra geriye o filmi hafızalara kazıyan repliği, Sabiha'nın Halil'e söylediği ve ilişkilerinin imkânsızlığını vurgulayan, *"Çok eskiden rastlaşacaktık."* cümlesi kalmıştır. Ve de usta yönetmen Akad'ın, Sultan hakkındaki yorumu: "*Türkân Şoray bir hazinedir. Biz üstünü kazıyoruz sadece*."

(http://tr.wikipedia.org/wiki/Vesikali_Yarim)

Türkân Şoray'ın rol aldığı ve benim için çok anlamlı olan birkaç filminde senaryo gereği söylediği şu anlamlı sözleri sizlerle paylaşmak istedim.

"Her şeye sahip olmak isteyen, elindekini de kaybediyor."

(Kara Gözlüm)

"İnsan sevebileceği birini buluncaya kadar kaç kişiyi sevdiğini zannediyor."

(Mine)

“Meraklanma sosyete, konuşma faslı kolay: Herkese “siz”, kendimden bahsederken “biz” derim olur biter.

(Ateş Parçası – 1971)

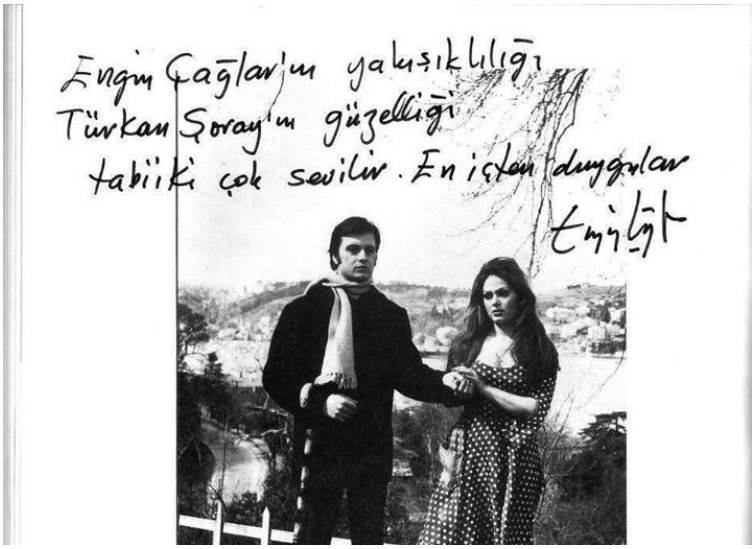
“Sevgi de yetmiyormuş. Çok eskiden rastlaşacaktık.”

(Vesikalı Yârim – 1968)

Sevgi neydi, sevgi iyilikti, dostluktu… Sevgi emekti.
Dursam bir daha kurtulamam.
Ziyanı yok gülüşü yeter bize.
Yüreğim kaydıysa günah mı?
Çamura saplansam yardıma gelir misin?
Elini tuttum sıcacıktı, yüreği elimdeymiş gibi…
Elinden tutuversem benimle gelir mi?
Seninim işte, alıp götürsene beni.
Elveda Asya, elveda selvi boylum, al yazmalım, elveda, bitmemiş türküm benim.

(Selvi Boylum Al Yazmalım – Yapım yılı 1977 / Çıkış tarihi 1 Kasım 1978)

rejisör:
nevzat pesen
TÜRKÂN ŞORAY
GÜNAH
BENDE Mİ
ENGİN ÇAĞLAR
CENK ER FATMA KARANFİL
KERİME NADİR
MANASI
RENKLİ
PESEN FİLM · SANER FİLM

Yeşilçam'ın Gülen Yüzlü Jönü

Engin Çağlar

"Ben sinemayı çok seven bir genç olarak nice yıllar beyaz perdedeki oyuncuları seyirci koltuğundan izledim. Ama hayatımın daha uzun bir süresi beyaz perdeden seyircilere bakan biri olarak devam etti. Kısaca ben, bu keyfi iki taraflı yaşayan ender insanlardan biriyim."

Ses dergisinin yarışmasına nasıl katıldınız?

Ben 1968 senesine kadar lise ve yurt dışındaki üniversite tahsilimi tamamladım. O zamanlar 24 ay olan askerlik görevimi yaptım. Daha evvelki tarihlerde Yıldız ve Perde dergilerinin yaptığı yarışmalarla Türk sinemasına giren oyuncular vardı ama 1962 tari-

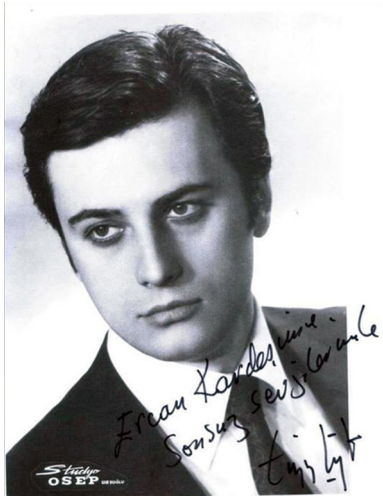

hinden itibaren tek ve en yaygın basın organı olan Ses dergisinin yaptığı yarışmalarla birçok genç sinema dünyasına katıldı. Ben de kendim için en uygun sene olarak 1968'de yarışmaya katılıp derginin sağladığı imkânlarla sinemaya girme fırsatı buldum.

Tarihe olan ilginizi, solan filmlerinden ziyade tarih içerikli filmlerle zenginleştirmek ister miydiniz?

Sinemaya başlayan her oyuncu gibi önce salon filmlerinde oynadım, daha sonra erkek seyirciyi de cezp edecek avantür filmlerde yer aldım. Zaman içinde modası ön plana çıkan tarih içerikli bazı

filmlerde de oynadım. Oynadığım filmlerin çeşitliliği içinde tarihî ve avantür filmler tabii ki vardır ama kadın oyuncularla oynadığım salon filmleri daha ön plana çıkmıştır.

"Koncol Masalı" beni de etkiledi. Yeni okuyacak okurlarımız için bir kez daha anlatır mısınız?

Koncol masalı bir insanın önüne gelen fırsatları iyi değerlendirmesi gerektiğini anlatmak için söylenmiştir. Koncol denen canavar kavak ağacına çıkan beyi yakalamak için ağacı dibinden kemirir. Tam ağaç kırılıp devrilirken bey yandaki kavak ağacına atlar. Koncol'un her ağacı kemirip devirmesi ve beyin de her seferinde yandaki ağaca atlayıp kurtulması hayatın insanlara hep yeni bir imkân vermesini ve bu imkânı kullanarak daima hayata tutunmasını aşılar.

Sirkeci büyük postane müdürü Mektupçu Osman Bey'in apartmanında başlamış çocukluğunuz, o zamanki apartman ilişkileri, komşu ilişkileri ve sizde güzel izler bırakan hatırlarınız var mı?

Sirkeci Postanesi'nin müdürü olmak üst düzey bir memuriyetti ama postane müdürü Osman Bey'i "Mektupçu Osman Bey" diye anmak semt halkının hoş bir ifadesiydi. Apartmandaki komşuluk tabii ki üst düzeydeydi. Herkesin birbirinin üzüntüsüyle üzüldüğü, sevinciyle sevindiği bir topluluktu. Mahallenin bekçisi herkesi tanır, mahallenin çocukları her dakika beraber oynar, akşam olunca aileler ev ziyaretleri yapar, kadınlar ve erkekler birbirleriyle iyi ilişkiler kurardı.

Anne ve babanızın size bıraktıkları en güzel şey kız kardeşiniz Sedef Hanım. Kendisinden biraz söz eder misiniz?

Ben ailenin ikinci nesil olarak en büyük çocuğuyum. Yedi yaşına kadar tek başıma büyüdüm. Yedi yaşında iken aileye çocuk olarak kız kardeşim geldi. Beni el bebek gül bebek büyüttükleri için kardeşimi kıskanacağımı zannettiler. Hâlbuki ben onu her zaman korumam icap eden bir kız ve annemin babamın bana bir emaneti olarak gördüm ve çok sevdim. Senelerdir aramızda en ufak bir kırgınlık olmadan birbirini çok sayan ve seven iki kardeş olarak yaşamaktayız.

Aysu Sineması desem aklınıza gelen ilk şey ne olur?

Tam 11 sene Fatih'te oturduk. Fatih'in hem kapalı salonu hem yazlık bahçesi olan Aysu Sineması'nda birçok film seyrettim. Yaşımın küçük olmasına rağmen ilgi ve sevgiyle seyrettiğim bu filmler hafızama kaydoldu. İleriki senelerde sinema oyunculuğuna olan ilgimin çocukluk yaşlarımda seyrettiğim bu filmlerden başladığını düşünüyorum.

Futbol, hayatınızda bir sızı olarak kalmış, neden?

Küçük yaştan itibaren spor yapmaya başladım. Spora önem veren okullarda eğitim aldım. Babamdan gelen futbol sevgisi bana da tesir etti. Küçük yaşta oynamaya başladığım futboldaki en önemli hedefim tuttuğum takım Galatasaray'da futbol oynamaktı. Çok çalıştım, gerek amatör ligde gerek okul takımında göz dolduran bir oyuncu oldum. O günlerin çok ünlü bir oyuncusu olan Suat Mamat beni seyredip beğendi ve Galatasaray genç takımına götürdü. Bir sene Galatasaray genç takımında oynadım. Yaşım on sekiz olunca beni A takımına seçtiler. Fizik olarak da çok güçlüydüm, top kabiliyeti ve antrenman disiplini olarak da hazırdım. Tam A takımı için lisans çıkacakken ailem, bilhassa annem, eğitimime engel olur diye futbol oynamamı istemedi. Yapacak bir şey olmadığını anlayınca çok sevdiğim futboldan ve Galatasaray'dan ayrılmak zorunda kaldım. Düşünceme göre futbola devam etseydim o dönemin en ünlü futbolcularından biri olacaktım. Ama on sene sonra futbolda yakalayamadığım bu ünü sinema oyuncusu olarak yakaladım.

Şişli'de Neriman Köksal ile aynı sokakta oturuyormuşsunuz. Neriman Hanım'a ait güzel bir hatıranız var mı paylaşmak istediğiniz?

Neriman Köksal Türk sinemasının en güzel kadınlarından biridir. Uzun boyu; bukleli, sarı saçları, beyaz teniyle birçok iyi filmde başrol oynamıştır. Caddede yürüdüğü zaman herkes durup arkasından bakardı. İnsanlar dükkânlardan çıkıp onu seyrederdi. Biz de mahallenin gençleri olarak hayranlıkla onun arkasından bakardık. Bundan seneler sonra 'İlişki' adlı filmde anne oğul rolü oynarken Neriman Abla'ya takılır:

"Neriman abla, ben senin o dönemlerine yetişemedim, keşke delikanlılığım dönemine denk gelseydin, seni sıkıştırırdım." dediğimde o da bana takılır:

"Hadi ulan kerata, işine bak!" deyip boynuma sarılırdı.

Askerlik döneminizde çok kitap okumuşsunuz. Baş ucu kitabınız neden Nejat Özön'ün "Türk Sinema Tarihi" olmuş idi?

Askerlik döneminde kitap okumak için çok vaktim oldu. Askerlik bitiş tarihimin hemen ertesinde Ses dergisi yarışması kayıt tarihi vardı. Kendimi bilgi olarak da sinema dünyasına hazırlamak için film seyretmenin yanı sıra çok kitap okumak gerektiğini hissettim. O tarihte çok sinema kitabı yayınlanmadığı için Nejat Özön gibi bir sinema araştırmacısının Türk sinema tarihi en büyük bilgi kaynağıydı; hâlâ da öyledir. Ben de Türk sinema tarihine adını vermiş yönetmen, teknisyen, kadın ve erkek oyuncuları ve önemli filmlerin bilgilerini bu kitaptan öğrendim.

İkinci olduğunuzu duyduğunuzda neler hissettiniz? Sezai Solelli'den de söz eder misiniz?

Aslında Ses dergisi yarışmasının birincisi bendim. Gerek fizik, gerek tavır, gerek konuşma yeteneği olarak çok hazırdım ama jüride olan bir firma sahibinin bir yarışmacı gençle beş sene bedava filmlerinde oynama şartıyla birincilik verme pazarlığı yapması bizim yarışmaya yansıdı. Bu firma sahibinin ağırlığını koyup o delikanlıyı birinci seçtirmesine rağmen diğer firma sahipleri beni desteklediler. Yarışmada ikinci ilan edilmeme rağmen en iyi filmlerinde, en meşhur kadın oyuncularla, en iyi sinemalarda gösterilen projelerinde beni oynattılar. Türk seyircisi de beni çok sevdi ve hem sinemada hem gönüllerinde birinci sıraya yükseltti. İkinci ilan edildiğim zaman üzülmüş, sıkılmış, sonu belli olmayan bir maceraya girdiğimi zannetmiştim ama seyircinin bana olan sevgisi, film piyasasındaki insanların bana verdiği destek, kadın oyuncularının yakınlığı, yönetmenlerin sevgisi beni çok üst sıralara taşıdı. Sezai Solelli; Ses, Hayat, Resimli Roman gibi çok güzel ve

okunan dergilerin üst düzey yöneticisiydi. Jürinin ve Ses dergisi mensuplarının da yarışma sonucuna tepkisi ve beni desteklemeleri Sezai Solelli'yi de etkilemişti. Karşılıklı sohbet ettiğimizde ismimin söylenmesinin ve hatırda kalmasının zor olduğunu düşünerek Engin Çağlar ismini bulan ve bu isimle meşhur olmamı sağlayan kişidir. Çok büyük desteğini gördüm.

Sizin için esas ödül, Türk İnsanı'nın gönlünde yer almak oldu. Peki, asıl birinciler kimlerdi ve neden ortaya çıkmadılar?

Tabii sinemadaki bir oyuncu için seyirci sempatisi çok önemlidir. Bir oyuncunun filmini seyreden seyirci şayet onu kendine yakın bulursa benimser; gerek sonraki filmlerini, gerekse özel hayatındaki hareketlerini takip eder ve onu gözünde ilahlaştırarak başköşeye koyar. Asıl birincilik halkın ve sinema seyircisinin gönlünde taht kurmakla olur. 1950'ler, 1960'lar, 1970'lerde yapılan birçok yarışmalarla veya özel imkânlarla çok sayıda oyuncu Türk sinemasında başrol oynadı ama başrol oynamak başka bir şey, başrol oyuncusu olmak başka bir şeydir. Üç beş film başrol oynayıp da daha sonra silinen ve isim yapamayan birçok oyuncu vardır. Ses dergisi yarışmalarında birinci olmalarına rağmen işe devam edemeyen ve unutulup giden birçok oyuncu olmuştur.

Ardından bir süre film teklifi gelmemiş, o sıra başka nelerle uğraşıyordunuz? Sonrasında Kemal Film'den gelen telefon görüşmesini bizimle paylaşır mısınız?

Yarışmadan sonra film tekliflerinin gelmesini bekledim ama bu süre biraz uzadı. Bir gün eve gelen bir telefonla film görüşmesi yapmak istediğini söyleyen birisi beni aradı ve Kemal Film platosuna davet etti. Platoya gittiğimde Fatma Girik'in oynadığı bir film çekimi olduğunu gördüm ve kenarda bekledim. O arada yanıma kısa boylu, esmer, makyajsız, kot pantolonlu bir kadın geldi.

"Hoş geldin Engin, ben Bilge Olgaç." dedi. Sonra sordu:

"Şimdiye kadar kaç filmde oynadın?"

Bilge Olgaç o dönemin önemli ve tek kadın yönetmeniydi. O anda Bilge Olgaç'ı tanımadığım hâlde bana işi çok iyi bilen birisi olduğunu hissettirdi.

"Şimdiye kadar hiçbir filmde oynamadım." Dedim ve başrol dışında filmde oynamayı düşünmediğimi söyledim. Bilge, Fatma Girik'le anlaştığını ve on beş gün sonra başlayacak 'Öksüz' adlı filminde başrolü benim oynayacağımı söyledi. Orada mukavele yaptık.

Yıl 1968 ve ilk filminiz "Öksüz" üzerine anlatacak güzel hatıralarınız var mı?

Öksüz 1968 senesinin iddialı filmlerinden birisi oldu. İstanbul dışında Hakkâri ve Bursa'da çekimler yaptık. Uçakla Van'a oradan da karayoluyla Hakkâri'ye gittik. Zap suyunun üstünde gerilmiş telden karşıya geçmem, Bursa'da akarsuda sürüklenerek çekilen sahneler çok gerçekçi oldu. Öksüz filmine büyük bir gala yapıldı. Bütün Yeşilçam firma sahipleri, yönetmenleri ve oyuncuları galada hazır bulundu. Filmde kadın yönetmenin erkek oyuncuyu özel olarak yönetmesi ve Bilge'nin benim bütün özelliklerimi ortaya çıkartması en büyük kazancım oldu. İlk filmimle Türk sinemasında önemli bir yere geleceğimi hissettim.

Fatma Girik'in sizdeki yeri nedir? İlk ön gösterimden geriye kalan bir anınız var mı?

İlk filmimde Fatma Girik'le oynamak büyük bir şans oldu. Sinemaya benden on sene önce başlamış, birçok güzel filmde oynayarak büyük isim yapmış ve çok seyircisi olan bir oyuncuydu. Çok candan, çok yardımsever ve ilk filmini çeken oyuncuya son

derece yardımcı olan Türk sinemasının önemli bir oyuncusuydu. Çok iyi anlaştık ve iyi bir ikili olduk. Rol icabı ayakları sakat olduğundan Fatma'yı sırtımda taşıdım. Bu konuda aramızda çok şakalar yaptık. Bu filmden beş sene sonra yine karşılıklı oynadığımız 'Dağdan İnme' filminde de beni yaralı bir hâlde bulup kulübesine götüren bir köylü kızı oynadığında o da beni sırtında taşımıştı. Ben de Fatma'yı gördüğümde "Hadi bakalım, al beni sırtına, ben seni çok taşımıştım." diyerek şaka yaparım.

Filmciliği izlediğiniz montajlarda öğrendiğinizi söylüyorsunuz.

Filmin montajını yapmak çok önemlidir. Çekilen sahneleri arka arkaya seyredersiniz, yönetmenin hangi çekimi beğendiğini arka arkaya gelen planlardaki hareketlerden montajı bağlamayı, plan uzunluklarını ve filmin akıcı olmasını montajdan öğrenirsiniz. Her filmimin montajına gittim. Sahnenin niçin tekrarlandığını, hangi hareketin iyi, hangi hareketin gereksiz olduğunu montajda öğrendim. Her filmim bir sonrakinin provası ve montaj da benim sinema okulum oldu.

İlk yönetmeniniz Bilge Olgaç ile bağlarınız nasıldı?

Bilge ile çok iyi dost olduk. Başka projeler için de planlar yaptık. Öksüz filmini de o senenin Antalya Altın Portakal Film Festivaline soktuk. Antalya'da filmin başarısı için beraberce çalıştık. Ama Bilge'nin Mao ve Che Guevera hayranı aşırı sosyalist düşünceli biri olması sebebiyle filme ödül vermediler. O sene Antalya'da en iyi film seçilmedi. İkinci ve üçüncü filmleri ilan ettiler. Hakkım olduğu hâlde bana da ödül verilmedi. Ama Öksüz filmi hep ön planda oldu ve hem Bilge'ye hem bana büyük ün sağladı.

Türkân Şoray ile oynayacağınızı duyunca Kenya'ya gitmekten vazgeçmişsiniz, doğru mu?

Öksüz'ün galasından sonra Kenya'da çekilecek bir film için anlaştım. Filmin yönetmeni, başrol erkek oyuncusu, yardımcı erkek oyuncusu Türk; teknik kadro, kameraman, baş kadın oyuncu ve alt kadro Almanlardan oluşuyordu. Kenya'da çekilecek bu filmde ben bir yat kaptanı rolünde olacaktım. Almanca bildiğimden dolayı bu ortak yapımda beni düşünmeleri doğaldı. Bu görüşmeyi yaptıktan sonra Yeşilçam Sokağı'na gittim. Pesen Film'in önünden geçerken firma sahibi Nevzat Pesen beni çağırdı. Türkân Şoray'la iki film anlaşması yaptığını ve iki filmde de karşısında beni oynatacağını söyledi. Benim gibi sinemaya daha yeni başlamış bir oyuncunun Türkân Şoray gibi sinemamızın en sevilen kadın oyuncusuyla oynaması büyük bir şanstı. Pesen Film'in Türkân Şoray'la filmlerinde oynamanın bana büyük şöhret getireceğin düşünerek Kenya'ya gitmekten vazgeçtim.

15 Aralık - 15 Ocak, yıl 1968 – 1969… Yönetmen Ülkü Erakalın'ın yönettiği "Kadın Değil Baş Belası" filmini uzun uzun sizden dinlemek isteriz. Senaryo, size gelen davetiye ve Türkân Şoray…

İlk film 'Kadın Değil Baş Belası'nın yönetmeni Ülkü Erakalın'dı. Amcasından büyük bir miras kalan fakat mirası almak için evlenmek zorunda olan bir genci oynayacaktım. Türkân hapiste idama mahkûm bir kadındı. Onunla evlenip mirasa konan, sonra da kadının idamıyla tekrar bekâr kalıp hayatını yaşayan bir genç rolündeydim. İlk gün Ülkü Erakalın beni Türkân Şoray'la tanıştırdı. Çalıştığımız köşkte Türkân için ayrılmış odaya gittik. "İşte yeni jönümüz Engin Çağlar…" diyerek beni tanıttı. Türkân da mesafeli bir şekilde "Memnun oldum, hayırlı olsun." dedi. Eğlenceli, şarkılı bir komedi filmi çektik. Türkân Sulukule'den bir mahalle kızıyken karşıma bir hanımefendi olarak çıktı. Ben de kibar ve nazik bir delikanlıyken, kavga eden, tutuğunu koparan bitirim bir delikanlı oldum. Bir aylık bir çalışma ile bu mutlu sonla biten filmi tamamladık.

1969 yılında "Günah Bende mi?" filmi Türkân Şoray ile 43 gün sürüyor. Bize Nevzat Peşen'i, sette yaşananları anlatır mısınız?

Hemen arkasından yine Pesen Film'in 'Günah Bende mi?' filmine başladık. Nevzat Pesen Ses dergisi yarışmasında jüri olan ve yarışmada bana yapılan haksızlığı bilen birisi olarak beni çok severdi. Aslında birinci gelen oyuncuyla yapması gereken bu iki güzel filmi benimle çekti ve Türk sinemasında iyi yere gelmem için bana büyük fırsat hazırladı. 'Kadın Değil Baş Belası' filmi daha çok kadın rolü üzerine odaklanmıştı ve benim rolüm pasif kalmıştı. Ben de buna kızmış, Ülkü Erakalın'a tavır koyarak filmden hiç keyif almadığımı belli etmiştim ama Kerime Nadir'in ünlü bir romanından alınan 'Günah Bende Mi?' tam bir erkek hikâyesiydi. Harp sahneleri, atlı arabayla kaçışlar ve balalayka orkestrası eşliğinde valslar yapılan balo sahneleri filme büyük bir renk kattı ve 'Günah Bende Mi?' o senenin büyük hâsılat getiren filmlerinden biri oldu. Ben de hem fiziğimin verdiği büyük güç ve kadın seyirci üzerindeki iyi intibaım ile filmin başarı kazanmasında büyük rol oynadım. Nevzat Pesen ile çok iyi dost olmuş, film çekimleri dışında da çeşitli davetlerde ve sinemayla ilgili toplantılarda beraber olmuştuk.

O sıralar Türkân Şoray ile aranızda bir soğukluk oluyor ve set bitene kadar sürüyor. Sebebi iş ile alakalı mıydı?

Türkân Şoray'la oynayan her erkek oyuncu için aralarında bir aşk yakıştırması yapılırdı. Basında benimle de arasında ilişki olduğu haberleri yayınlandı. Bu tarz konular dostluktan çok oyunculara karşı hazırlanan komplolardır. Benim de Türkân Şoray'la ardı ardına film çevirmemden rahatsız olan firmalar ve rakipler böyle bir laf çıkartarak bize ve filmlere zarar vermek istediler. Her gün setlere gelen magazin gazetecileri aslı olmayan haberlerle basında dalgalanma yaratacaklarını düşündüler. Yeni bir oyuncu olarak bu bana daha çok zarar verdi. Gerilen sinirlerimizden dolayı Türkân ile

aramızda bir tatsızlık yaşandı. Onun da bu işten zarar görmesini istemediğimden devamlı Türkân Şoray'lı filmlerde oynamaktan vazgeçmeye karar verdim.

"Bana Derler Fosforlu" Türkân Şoray ile son filminiz oluyor. Bu üçlemeyi ve sonrasında bir daha bir araya gelememenizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

'Bana Derler Fosforlu' anlaşması önceden yapılmış bir film olarak sıraya girdi. Çok iyi hazırlanmış bir senaryoda Ertem Göreç gibi ünlü bir yönetmenle çalıştık. Çok güzel ve ses getiren bir film oldu. Ama bu filmden sonra daha bazı projeler olmasına rağmen ikimiz de bir müddet beraber oynamayı düşünmedik. Daha sonraki yıllarda çekilen iyi projelerde karşılıklı oynamak seyirci açısından cazip olabilirdi. Ama değişen şartlar sebebiyle sinema tarihinde bir daha yan yana gelmedik. İkimiz için de faydalı olacak işlerde ortak bir çalışma yapamadık.

Öte yandan Filiz Akın, Selda Alkor, Zuhal Aktan, Sema Özcan, Esen Püsküllü, Hale Soygazi, Neşe Karaböcek gibi iyi isimlerle beraber yer almışsınız. Bu önemli isimlere dair neler söylemek istersiniz?

Türk sinemasının önemli bütün kadın oyuncularıyla karşılıklı oynadım. 'Hüzünlü Aşk' filminde Filiz Akın'la çalıştım. Sarışın kolejli kız havasında Türk kadınının Avrupalı yüzünü temsil eden ince, zarif bir oyuncu olan Filiz Akın'la çok güzel bir film çektik. Gelen senaryodaki diyalogları silip 'Engin konuşma lisanında bu sözü nasıl söylersin' diyerek, hem kendi hem benim konuşmalarımızı günlük dile çevirip, sevimli hâle getirirdik. 'Kınalı Yapıncak'ta sinemamızın bir başka yıldızı Hülya Koçyiğit'le beraber çalıştık ve sinemamızın en romantik salon filmlerinden birisini meydana getirdik ve büyük başarı kazandık. Daha sonra Selda Alkor ile Ninno, Zuhal Aktan

ile 'Yalnız Adam', Esen Püsküllü ile 'Sen Alın Yazımsın' ve 'Rüyalar Gerçek Olsa' Neşe Karaböcek'le 'Almanya'da Türk Kızı', 'İntizar' gibi önemli filmler ve On Kadına Bir Erkek, Kafkas Şahinleri, Deli Ormanlı, İntikam Derler Adıma gibi erkek seyirciyi çeken avantür filmler yaptık. Ama Saner Film'de Metin Erksan gibi usta bir yönetmenle üçü Emel Sayın'la, biri Fatma Girik'le 'Dağdan İnme' filmleri zirve yaptığım projelerdi. Türk sinema tarihinde Metin Erksan gibi büyük ve usta bir yönetmenle ile en çok film çeken oyuncu benim.

Sema Özcan ile de bir araya geliyorsunuz. Sema Özcan'ın sinemayı o kadar erken bırakmasının sebebi sizce ne olabilir?

Sema Özcan gibi tiyatrodan gelen çok iyi ve güzel bir oyuncuyla 'Allah Aşkı Yarattı' filmini çektik. İşini çok seven, çok disiplinli ve iyi bir oyuncuydu. Daha uzun süre piyasada çalışma imkânı varken evlenmeye karar verdi ve evlendikten sonra da Londra'ya yerleşti.

Katıldığınız ilk Altın Portakal Film Festivali'nden geriye neler kaldı?

Altın Portakal Film Festivali sinemaya en büyük desteği veren sinema festivalidir. Her sene düzenli bir şekilde oyuncuları, yönetmenleri, teknik ekipleri, firma sahiplerini Antalya'da buluşturarak kaynaştırır. Sinema dünyasından gelen jüri üyelerinin oylarıyla filmler değerlendirilir. Basın da bu olayı yakından takip eder ve bir haftalık süreç içinde Antalya Altın Portakal Film festivali havası sürer. Ben ilk defa 1969 senesinde festivale katıldım. Öksüz filmi de yarışmada film kategorisinde, ben de oyuncu kategorisinde yer aldım. O sene ilk defa olarak hiçbir film birinciliğe layık görülmedi. Öksüz'ü dereceye almadılar. Ben de en iyi oyuncu ödülüne aday olduğum hâlde ödülü alamadım. 1970 senesinde de Antalya Film

Festivaline katıldım. Hülya Koçyiğit'le oynadığım Kınalı Yapıncak filmi En iyi ikinci film seçildi. O sene de ödül alamadığım için bir daha Antalya Film Festivaline katılmadım. 40 sene oynadığım hiçbir filmi Antalya Film Festivaline göndermedim. Festivale katılmak amacı için çekilen filmlerde de oynamadım. Ancak 2009 senesinde bütün Yeşilçam oyuncularını Antalya'ya davet ettiler ve sevgi ödülleri verdiler. Bu yönetimin tavrı biz sinema oyuncularını çok etkiledi. 2010 senesinde de festivale katıldım, yine sahneye çıkıp sinemadan bir arkadaşıma onur ödülü verdim. 2011 senesi Altın Portakal Film Festivalinde bana ömür boyu onur ödülü verildi. Böylece sinema tarihine Antalya Altın Portakal onur ödülü alan oyuncular listesine benim de adım yazıldı.

Erich Von Stroheim'in "Çingene" adlı kitabını siz ve Mine Mutlu, Türkân Şoray ve Ediz Hun da çevirmişti. Sizce bu durum seyirciye nasıl yansıdı?

Erich Von Stroheim'in Paprika adlı kitabını Çingene Aşkı olarak ben ve Mine Mutlu oynadık. Mehmet Dinler'in yönettiği filmimiz siyah - beyaz olmasına rağmen müzik yönünden çok iyi işlendiği ve o dönemin en iyi şarkıcıları tarafından seslendirildiği için büyük iş yaptı. Metin Erksan'ın renkli olarak çektiği Türkân Şoray ve Ediz Hun'un oynadığı film daha çok para harcanmasına, renkli olmasına ve daha iyi sinemalarda oynamasına rağmen bizim ulaştığımız başarıya ulaşamadı. Bizim filmimiz daha samimi ve seyirciye yakın bulundu ve senenin en büyük hâsılatını yaptı.

1969'da Türkiye'de 230 film çekilmiş. Sizce bu rakam iyi miydi? Nasıl değerlendiriyorsunuz?

1960'lı senelerden itibaren film sayısında hep bir artış olmuştur. 1969 senesinde 230 olan film sayısı daha sonraki seneler 290 filmi de geçmiştir. Bu bir arz talep meselesidir. Türk insanının en büyük

eğlenme, öğrenme ve hoş vakit geçirme aracı olan filmler büyük talep görmüştür. Sinema sayısının çok olması film şirketlerini de çoğaltmış, gerek yönetmen, gerek oyuncular ve gerek teknik ekip her ay yoğun şekilde çalışarak film üretmişlerdir. Kimi filmler çok beğenilmiş, çok hâsılat yapmış, kimisi vasat iş seviyesinde kalmıştır. Ama Türk sineması ve çalışanları hep para ve büyük şöhret kazanmışlardır.

Bilal İnci, Ekrem Bora, Atıf Kaptan, Aliye Rona, Avni Dilligil, Erol Taş, Yıldırım Önal, Hulusi Kentmen, Münir Özkul, Sami Hazinses, Nubar Terziyan, Turgut Boralı, Muzaffer Tema, Öztürk Serengil, Gülistan Güzey, Suzan Avcı, Suna Pekuysal, Adile Naşit, Güzin Özipek, Nisa Serezli ve daha birçok değerli isimlerle aynı afişi paylaştınız. Sizde de üste isim yazılması gibi bir takip süreci var mıydı?

Birçok değerli ve şöhretli oyuncuyla aynı filmde oynamak keyfine eriştim. Filmin baş erkek oyuncusu olduğum için hep iyi ve sevilen rolleri oynadım. Onun için film afişlerindeki ismim hep en üst sıraya yazıldı. Tabii ki benden önce sinemaya başlayan ve çok seyirci sayısı olan Fatma Girik, Türkân Şoray, Filiz Akın, Hülya Koçyiğit, Selda Alkor, Sema Özcan gibi kadın oyuncuların isimleri benden önce yazıldı. Belirli bir seyirci potansiyeline erişip filmin hikâyesini tek başıma götürdüğüm dönemde benim ismim önde, filmin kadın oyuncusunun ismi benden sonra yazıldı. Bazı film afişlerinde de kimin ismi önce yazılacağı pazarlık konusu olur, filmin hikâyesine göre veya filmi satın alan bölgenin isteğine göre afişler hazırlanırdı.

Yeşilçam Sokağı'nı birçok Yeşilçam emekçisinden dinledik. O sokağın tarifini ve içerisinde yaşanılanları bir de sizden dinlemek isteriz.

Ben iki filmimi Yeşilçam Sokağı'ndaki Gaye Film ve Pesen Film adına oynadım. Yeşilçam Sokağı 1950'li yıllardan başlayan ve Türk Sineması'nın gelişmesini gösteren film akımını temsil eder. Birçok firma sözleşerek Yeşilçam Sokağı'nda kendilerine bürolar tutmuşlardı. Hem oyuncuları oraya çekmek hem de birbirlerinin yaptığı filmleri kontrol etmek için dirsek temasındaydılar. Bizler de oyuncular olarak o firmalara gider, hal hatır sorar ve kahve içerdik. Daha sonra Alyon Sokak'taki (şimdiki Ayhan Işık Sokak) Erman Han'a yerleşen büyük firmalar dikkatleri kendilerine çekti. O sokaktaki kahvehanelere kümelenen oyuncular, yan rolde oynayanlar, teknik ekipler dikkati ve alakayı kendi üzerlerinde topladılar.

"Kınalı Yapıncak" film projesi üzerine Hülya Koçyiğit ile başrol paylaşıyorsunuz. Hülya Koçyiğit ile setteki ilişkileriniz nasıldı? Çekimler için özel bir tarzınız, bir provanız olur muydu?

Fatma Girik, Türkân Şoray ve Filiz Akın'dan sonra Hülya Koçyiğit'le de oynamak benim için çok büyük fırsat oldu. Kendime güvenim arttı ve Türk sinemasında uzun süreli kalacağımı düşündüm. Hülya ile çok uyumlu çalıştık. Önemli bir yönetmen olan Orhan Aksoy'un filmimizi çok yukarı taşıyacağına inandık. Hepimiz de "Bir aylık süre içinde en iyi sahneleri nasıl çekeriz? Filmi nasıl yukarılara taşırız?" gibi düşüncelerle çok özveride bulunduk. Şirket de büyük yatırım yaparak senenin en büyük ve en çok sevilen filmini meydana çıkarttı. 'Kınalı Yapıncak' filmi uzun süre Türk seyircisinin gönlünde yer aldı. Yeni nesiller de filmi çok severek günümüzde bile seyretmeye devam ediyorlar.

Erman, Acar ve Uğur Film dışında Saner Film ile de çalışmayı çok istemişsiniz. Neden, özel bir sebebi var mı?

Pesen, Erler, Akün, Sine gibi büyük firmalarla çalışmıştım ama bunların yanı sıra Erman, Acar, Uğur ve Saner Film'in yaptığı filmlerde

oynamayı çok istiyordum. O sene Saner Film önemli oyuncularla ve yönetmenlerle anlaşmalar yapmıştı, bu sebepten Saner Film'in bünyesinde olmak, onların çektiği renkli, büyük kitlelerin ilgisini çeken filmlerde oynamak istedim.

Emel Sayınlı filmleriniz de çok beğenildi. Özellikle "Feride, Çam Sakızı, Süreyya, Makber ve Hasret". Emel Hanım ile çalışmak nasıldı?

Saner Film yönetmen olarak Metin Erksan'la ve kadın oyuncu olarak Emel Sayın ile anlaşmıştı. Ben de o ara Saner Film ile 5 senelik bir anlaşma imzaladım ve Emel Sayın ile birlikte Saner Filmin en büyük işlerinde yer aldım. 'Makber' ile başlayan bu seri 'Feride' isimli film ile en üst seviye çıktı ve 'Süreyya' ile devam etti. Bu filmler Saner Film'in en çok hasılat getiren filmleri oldu. Biz de Emel Sayın ile Türk seyircisinin sevdiği bir çifti oluşturduk, daha sonra yaptığımız 'Çam Sakızı' ve 'Hasret' filmleri de Engin Çağlar - Emel Sayın ikilisinin çok beğeniyle ve sevgiyle seyredilen filmleri oldu. Bunda Emel Sayın'ın şarkıları ve güzelliği, benim de hareketli ve sürükleyici oyunum seyircilerin üzerinde çok etkili oldu.

"Bir Garip Yolcu" filmi en sevdiğiniz filmleriniz arasındaymış. Sebebi var mı?

Bir Garip Yolcu en sevdiğim filmlerden birisidir. Fakir mahalle delikanlısı olarak oynadığım bu filmde tek kıyafet giydim. Yeşil, dik yakalı bir kazak. Evin içinde kazakla, harici sahnelerde kazağın üstüne bir balıkçı kaban ile fabrikada çalıştığım sahnelerde yine yeşil kazağın üstüne iş gömleğiyle filmi bitirdim. Yeşil boğazlı kazak ışıktan aldığı röfleyi gözlerime yansıttı ve filmde gözlerim yemyeşil gözüktü. Bir de bazı filmlerde olduğu gibi devamlı kıyafet değiştirme sorunu olmadı. Zengin salon filmlerine karşı fakir bir gecekondu genci oynamak seyirci gözünde de beni sevimli gösterdi.

Son filminiz Hülya Avşar ile "Dağlı Güvercin" olmuş. Film isminin konuyla bağdaşmadığı yazılmış o sıralar…

Sinema salonlarında oynayan son filmim Hülya Avşar'la olan Dağlı Güvercin'dir. Hikâye Uludağ'da başlayacak ve kar fırtınasından kaçan iki kızın benim kulübeme sığınmasıyla gelişecekti. Senaryo yazılmış ve afiş basılmıştı. Filmin İstanbul'da geçen sahnelerini çektikten sonra Uludağ'a gittik. Mevsim olarak geç kalmıştık ve dağda karlar erimişti. Biz de ekibi dağıtmadan Marmaris'e gittik ve dağdaki kaza sahnelerini denize uyarlayarak kayıkla denize açılan iki kızın uğradığı kazayla filmi başlattık. Ama filmi seyredenler deniz sahnelerinin 'Dağlı Güvercin' ismine uymadığını anladılar.

Yeşilçam'ın durma noktasına gelmesi ve yerini cinsel içerikli filmlere bırakması üzerine söylemek istedikleriniz var mı?

1974 senesinde televizyonun birçok eve girmesi, anarşik olayların tırmanıp insanların gece sokağa çıkmaktan çekinmeleri ve ekonomik kriz Yeşilçam'ı durma noktasına getirdi. Buna karşılık bazı yapımcıların insanları tekrar sinemaya çekmek için televizyonlarda gösterilmesi mümkün olmayan projeler üretmeleriyle seks filmleri furyası başladı. Bu tarz filmler kadın, aile ve çocuk seyirciyi sinemadan tamamen uzaklaştırdı. Sevilen meşhur başrol oyuncuları da bu tarz filmlerde oynamayarak sahnelere ve ticari hayata atıldılar. Ben de altı senelik bu süre içinde Yeşilçam'dan ve sinemadan uzak durdum. Bu durum hem sinemamız için hem oyuncular için hem de büyük firmalar için kayıp yıllar oldu.

TRT'de birçok dizide yer almışsınız. Yıllarca kaldığınız film setlerinden sonra ekranda çalışmak nasıl bir duyguydu?

Dizilerde çalışmak, yapılan iş olarak film çekimleriyle aynı paraleldedir. Doksan dakikalık bir filmi yirmi beş günlük bir zaman biriminde çekerken dizide süreklilik ve devamlılık isteyen bir

çalışmanın içine girdik. Seyircinin bizleri sinemada büyük perde-de seyretmesi yerine evde çayını içerken rahat bir şekilde ama küçük bir ekranda seyretmesi çok tatmin edici olmadı ama yine de oyunculuk açısından devamlı seyircinin karşısında olmaktan mutluluk duydum.

Verdiğiniz emekler Onur Ödülleri ile süslendi. Ödüller sizin için ne anlam ifade etmiştir?

Onur ödüllerinin özel bir anlamı var. Uzun bir dönem mesleğin içinde olmak, seyirciye duyduğunuz saygı, işinize verdiğiniz emek, Türk halkının gösterdiği büyük sevgi size ödül getiriyor. Ben de bir sinema oyuncusu olarak Türkiye'de yapılan film festivallerinden ve üniversitelerin verdiği onur ödüllerinden aldım. Hepsi geçmişi hatırlatan başarılar ve sevgi dolu günler olarak hatırımda. Ödüller de evimin salonunda başköşede durmaktadır. Türkiye'de en çok sevilen insanlar sinema oyuncularıdır ve onların ödüllendirilmesi çok onur verici bir durumdur.

1992 yılında Almanya'nın ZDF TV'si için çekilen "iki kişilik bir olay" dizisinde de yer aldınız. Sizin için farklı bir deneyim olsa gerek.

Almanya'nın ZDF kanalı için bir dizi yapılması planlanmış. Bu kanalı Almanya'daki Türkler de çok izlediği için onların tanıdığı, Türk sinemasının meşhur bir oyuncusunu kadroda görmek istediler. Hem Türk sinemasında önemli bir oyuncu, hem de sesli çekilecek olan filmde Almanca bilmek şartı arandığı için benimle temasa geçtiler. 1992 yazında Antalya'da çekilen ve bütün teknik kadrosu Alman, yönetmeni İtalyan olan filmde Hollywood'da da çalışmış olan Christiana Kruger ile başrolü paylaştım. Hem Almanca sesli çalışmak, hem yabancıların çekimlerini yakından izlemek hem de

Alman sinemasının çok meşhur oyuncusu Hardy Kruger'in kızı Christiana ile çalışmak benim için çok büyük deney oldu.

2002 yılında yıllar sonra Altın Portakal'a yine gidiyorsunuz ve gecenin sıkıcı olduğunu hatta verilen ödüllere değer verilmediğini savunuyorsunuz, sizce tüm bu olanlar nedendi?

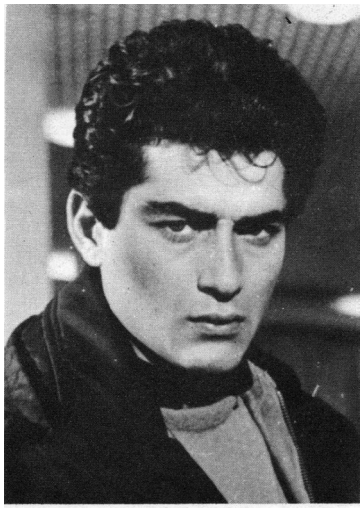
Festivallere değer verip oraya filmlerini yollayanlar daha sonraki ödül gecelerinde itinasız kıyafetleri, laubali hareketleri ve seyirciye saygısız davranışlarıyla ön plana çıktılar. Yeşilçam döneminin oyuncularının çok saygı gösterdiği bu festivallere yeni neslin böyle tavır alması yadırgandı ve ödül törenine gelen davetlilerden tepki gördü. Bu sebepten yeni nesille sinemaya emek veren eski oyuncular arasında tepki oluştu ve aralarında sağlıklı bir bağ kurulamadı. Festivallerde ben de bu duruma şahit oldum ve arkadan gelen nesille iletişim kuramadım. Sinemaya ve mesleğe saygılı olmak sevilmenin baş şartıdır.

Yeni sinemacıları, adaylarını ve bu sohbet ile yeni tanıyacak genç nesiller için söylemek istediğiniz şeyler var mı?

Sinema oyuncusu olmak için işe sevgiyle sarılmak, zorlukları yenmek için çok çalışmak, halkın sevgisini kazanmak için samimiyetle yüreğini ortaya koymak gerekir. Oynadığın rolü montaj masasında neyi doğru neyi yanlış yaptığını bizzat görmek işi öğrenmenin birinci şartıdır. Uzun seneler çalışmak, halkın içinde yaşamak ve çevreyi, insanları etüt etmek lazımdır. İyi projede yer almak şansını yakalarsa sabırla ve dikkatle yapılan çalışma oyuncuyu başarıya götürür. Oyunculuk zor ve sabır isteyen bir iştir. Ama karşılığında sinema oyuncuları hayatları bittikten sonra bile daima göz ününde kalırlar ve ölümsüzleşirler.

Çok teşekkürler Engin Bey.

SALİH GÜNEY

Yeşilçam'ın Yakışıklı Jönü

Salih Güney

Öncelikle Salih Güney nasıl bir çocukluk dönemi yaşadı? Bunu öğrenmek isteyen sevenleriniz günler öncesinden merak ettikleri yüzlerce soruyu tarafıma ulaştırdılar. Bu yüzden eleyerek seçtiğim sorular içerisinden ilki bu…

Babam devlet memuru olduğu için çocukluğumda Adana, Filyos, Kayseri, Bursa, İstanbul arası dolaştık. 1960 darbesi yaşanırken 15 yaşındaydım. Babama yapılan haksızlıklardan çok etkileniyordum. Ailece Cumhuriyet Gazetesi'ni okurduk. Her

şeyi yakından takip ederdim. Günbegün asileşmeye başladım, bir şeyler yanlıştı. Öyle hissediyordum.

1960 yılında seyircinin önüne ilk defa 'Tarla Kuşu' ile çıktınız. O anı bize anlatır mısınız? Oldukça merak ediyoruz.

1961 yılıydı. Ankara Devlet Konservatuvarı okul sahnesinde bir gösteri hazırlanıyordu. Bu etkinlikte de figürandım; yalnızca mızrak tutuyordum. Yani bir şey yapmadım. Başroller, mezuniyete hazırlanan son sınıf öğrencilerinden seçilmişti. Aynı zamanda benim için de okulun son yılıydı: Çünkü ben de devamsızlıktan kalarak okulu terk etmek zorunda kalmıştım. O senelerde de bir külliye fark etmiştim. Muhteşem yazarlarla doluydu orası. Ve ben onlarla büyüdüm. Harikaydı. Bu benim daha kayda değer bir yolculuk olmuştu.

Bulunduğunuz tiyatroya yıllarca emek verirken, sinemaya geçiş yaptığınızda oyuncusu olduğunuz 'Bozuk Düzen' sizin için nasıl bir deneyimdi ve hayatınızın neresindeydi?

Konservatuvarı terk ettikten sonra İstanbul'a geldim. 19 yaşındaydım, bir şekilde Haldun Dormen ile tanıştım GEN-AR Tiyatrosunu yönetiyordu, aklımda pek tiyatro yoktu. Haldun sahneye yakışacağımı söylüyor, üç yıl okuduğum konservatuvara devam etmemi istiyordu. Onun yanında tiyatrocu oldum yani, 1964 – 65 sezonuydu. Aynı yıl Haldun, ''Bozuk Düzen'' filmini çekti, önemli bir rol üstlenmiştim, o kadar muhteşem oyuncuların arasından sıyrıldım, heyecan her yanımı sarmıştı, hele zamanın en büyük şöhreti Belgin Doruk'la öpüşme sahnesi… Titriyordum Belgin Hanım bana yaklaşırken. Marazi bir tip oynuyordum, bu avantaj heyecanımı kamufle etti. Sıyrıldım aradan.

Yine o yıllar yanılmıyorsam Yeşilçam'ın en verimli dönemiydi. Sizin açınızdan nasıldı? Bağlı olduğunuz ekip, 'şu yönetmenin kamerasına oynarım' diye şahsi seçimleriniz olur muydu? Gelen senaryoları nasıl değerlendirirdiniz?

Sinemaya geçmem kolay olmadı. Tiyatromdan memnun idim ama piyasa bırakmıyor, film tekliflerini arkası gelmiyordu.

Ses dergisinin dışarıdan verilen birinciliğini kabul etmediğim gibi teklif edilen 10 film anlaşmasını ve 100 Bin Lirayı da istemeyerek koca dergiyi karşıma almıştım. Ses, beni yerden yere vurdu yıllarca, skandal çocuk, asi, çapkın gibi sıfatlar yakıştırarak benimle çok uğraştılar ama her şeye rağmen şöhret basamaklarını oyunculuğum sayesinde aşıyordum ve zavallı kapitalist düzen bir şey yapamıyor, fiyatım yükseliyordu. Nitekim Ses dergisi yok oldu ama Salih Güney hâlâ var…

Yeşilçam'da şunu da oynamak isterdim yahut şu isimle de bir proje içerisinde yer almak isterdim dediğiniz oldu mu?

Evet, "Karaoğlan'ı oynamak isterdim. Kartal Tibet'ten sonra Suat Yalaz beni aramış, ben tatilde bir yerlerdeydim, haberleşmek kolay değildi o yıllarda. Kaçırdım o rolü. Çok isterdim. O sene çizgi roman kahramanı "Kaptan Swıng"i çektim. Esasında Yeşilçam'ı da fazla benimseyemedim, bu piyasada entrikalar dönüyordu, her şey kapitalist düzene göre yürüyordu. Ses her sene birilerini şöhret yapıyor, beni zorluyordu. Gelenlerin fizik güzellikleri dışında oyunculukla ilgisi yoktu. Pek heyecanım kalmamıştı ta ki Colombia'ya You Can't Win Them All, C Bronson – T. Curtis'le çalışana kadar o zaman aktörlüğün ne olduğunu anladım 25 yaşında.

Yüzden fazla sinema filmi ve dizide yer aldınız. Sizin için en özel sinema ve dizi hangisi oldu?

"Yasak Sokaklar" başrolünü üstlendiğim ilk film. 1965 Türkiye'sinde halkı uyandıran çok özel bir filmdir. Sinema tarihimizin en önemli 10 filmi içindedir. Sınıflar arasındaki dengesizliği, ilk motosikleti, jazzı, deri ceketi, rock'n rollu, kız erkek ilişkilerindeki modern anlayışı vs. vs Türkiye'ye getiren filmdir. Dizi film olarak tabi ki Türkiye'nin ilk dizisi Aşkı-ı Memnu çok özeldi. 1975 yılında Müjde

Ar oynayarak sinemaya yeni bir yüz ve de iyi bir oyuncu kazandırdığım için mutluyum.

1975 yılında Halit Ziya Uşaklıgil'in ölümsüz eseri Aşk-ı Memnu, Halit Refiğ yönetmenliğinde unutulmaz ve ilkler arasına girerken 'Behlül' olarak da hafızalara kazındınız. 'Behlül' karakterini oynamayı kabul etmenizdeki en önemli etken ve o setteki oyuncu arkadaşlarınızla olan diyaloglarınızdan biraz bahseder misiniz? Geçen sezon ekranlara veda eden ve TV'de fırtınalar koparan Aşk-ı Memnu'nun yeni uyarlanmasındaki 'Behlül'ün senaryolaştırılmasını nasıl buldunuz?

Halit Refiğ gibi üstatla çalışmak heyecan vericiydi, "Behlül" çok zor bir roldür; bıçak sırtı deriz, çok dengede, aşırılığa kaçmadan dozu dikkati verilmesi gerekir. Tabi ki itici, sevimsiz rol ama güzel oynanırsa akılda kalan en önemli rol. Ben başarılı oldum çünkü izleyiciler Bihter'e kızdı… Geçtiğimiz sezonlarda oynayan Aşk-ı Memnu için yorum yapmayacağım 21. yüzyılda Behlül, Bihter diye isim mi var?

Şimdiye dek başarılı işlerle uzun bir yol kat ettiğiniz Yeşilçam'da 'keşke' dediğiniz konular oldu mu?

Evet, sendikalı yapmaya çalıştık Yeşilçam'ı ama maalesef Ses dergisi yani kapitalist düzen devamlı köstek oldu. Son toplantımızda Fikret Hakan, Yılmaz Güney ve ben kalmıştık. (1965) Üzücü, malum şu anda nasıl ne şartlarda çalıştırıyorlar görüyoruz; içler acısı. Başroller dışında diyelim kimse emeğinin karşılığını alamıyor, paraları haftalarca vermiyor, insanüstü çalıştırılıyor, yani istismar son perdede...

Müzeciliğe ve arkeolojiye olan ilginiz biliniyor. Bu yönünüzden bir şeyler öğrenebilir miyiz?

Arkeoloji ikinci aşkım diyebilirim. 16 yaşında konservatuvar öğrencileri olarak her sene Kermes festivaline Bergama'ya Asklepion'da oyun oynamaya giderdik. Hocamız alman Max Maineke bizleri Efes-Hirepolis-Afrodisias üstünden götürürdü. Oraları gezerken içimde fırtınalar kopuyordu, bizden önce yaşayanların bizlere bıraktığı muhteşem mimari ve heykeller, sanat ufkumu açıyordu, tatillerimi hep antik kent dolaşarak yapıyordum, okuyordum, araştırıyordum. Antik kentleri dolaşırken bir mabet dolaşır gibi içim haz ve mutlulukla doluyordu... Yani vazgeçemediğim tutkuya dönmüştü hobim, ta ki 1996 yılında arkeolog Prof. Jale İnan Hanım'la tanışana kadar…

Yeni bir projeniz var mı hayata geçirmeyi planladığınız?

Evet Prof. Jale İnan Hanım'la tanıştıktan sonra arkeoloji misyonum oldu, Türkiye'deki tarihî eserlerin nasıl çalındığını anlatan "Nıght Jacalls" isimli senaryoyu yazmaya başladım, Mason cemiyeti, toplumun uyanmasını istemedikleri için karşıma devamlı engeller çıkarıyorlardı, vazgeçmedim, uğraşıyorum, şu an bir TV kanalı ilgileniyor, bakalım. Ama şuna inanıyorum ki her ne olursa olsun bu film çekilecek...

Sayın Güney, sanatseverlere, oyuncu adaylarına neler söylemek istersiniz?

Ülkemizde sanat giderek değersizleşiyor, evrensel boyutlarda kendini kanıtlayan sanatçılarımız var ama medya mankenlerden, evlendirme programlarından geçilmiyor. Bir sürü kalitesiz Bull shıt programlar var. Bu şahsiyetleri tanıyamıyoruz bile, hiçbir sanatçıya TV programı yaptırılmıyor. Medya köşeleri kapmış; koltuklarını bırakmamak için her türlü haysiyetsizliğe giriyorlar, yaratanın insanoğluna hediyesi bu muhteşem mücevheri değerlendirmemek, bilgilendirmemek için her türlü entrika yapılıyor. Sanatın üstünde

oturduğumuz bu yarımadada yıllardır Sanat Tarihi dersleri kaldırılmıştır, dolaylı olarak çıkarmakta olduğunuz kültür ve sanat sayfanızı kutlar, uzun soluklu olmasını ve de okuyucusun artmasını diler, tüm sanatseverlere saygılarımı iletirim, kalın sağlıcakla…

Salih Güney

burnunuz vardı?»

— «Burnum güzeldi, ama yüzüm Türkân Şoray'a benziyordu. Herkes Türkân Şoray'a benziyorsun' diyordu. Zaten Güzelbahçe Kliniğinde yaptırdım. Kırılan kolumdaki çelik çivileri çıkartmak için. Bu arada bir de burnumu ameliyat etti-

Daha Güzel?

maike gerektiğini sanmıştı. Onu bu «sanı»sıyla baş başa bırakıp ayrıldık.

Figen Say, yeni burnunun eskisinden daha güzel olduğunu kabul etmiyordu. Biz pek o fikirde değildik. Peki ya siz ler ne dersiniz?

Yerli filim artisti Figen Say Yeşilçam'da bugünlerde hüküm süren modaya uydu ve burnunu hem havaya kaldırttı hem de küçültürdü... Yukarıdaki fotoğraflara dikkatlice bakın... Bunlardan hangi Figen Say daha güzel? Yeni burunlu mu?, eski burunlu mu?

Figen Say burun ameliyatı olduktan sonra epeyce değişti. Ama bu değişme, lehinde mi, aleyhinde mi, orasını okurlarımızın hükmüne bırakıyor ve soldaki fotoğrafın eski, sağdakilerin yeni olduğunu söylemekle yetiniyoruz...

1968

Yeşilçam'ın Değerlerinden Figen Say ile 35 Yıl Sonra Yeniden

Oyunculuğa başlamanız nasıl oldu? 1965 yılında Cüneyt Arkın ile başrol oynadığınız "Horasan'ın Üç Atlısı" ilk filminizdi yanılmıyorsam. O filmle ilgili hatıralarınızı bizimle paylaşır mısınız?

1965 senesinde Artist dergisinin yarışmasına katıldım. Cüneyt Arkın ile başrolü paylaşacak bir bayan aranıyordu, yarışmayı kazandım ve Alanya'da "Horasan'dan Gelen Bahadır" filminin çekimine başlamıştık. Bir aylık çalışmadan sonra, maddi imkânlardan dolayı filmi tamamlayamamışlardı. Bu sürede "Fakir ve Mağrur" filmine başlamak için sözleşme imzalamıştım. Daha sonra Hülya Koçyiğit ile "Bitmeyen Çile" ve "İntikam Ateşi"nde ikinci kadın rolünde, bir de yine Selda Alkor ile "Vatan Kurtaran Aslan" filminde oynadım.

Başrol oynadığınız filmler de çoğunluktaydı. Bunun yanı sıra, ikinci kadın rolünü üstlenmek nasıl bir tecrübe oluyordu sizin için? Kimi kadın oyuncuların "Aslında ara rollerin bize daha çok şey kattığına inanıyoruz" dedikleri biliniyor. Siz neler söylemek istersiniz?

Sonra, Kartal Tibet ile "Karaoğlan Camoka'nın İntikamı" filminde başrol oynadım. Bu arada "Horasan'dan Gelen Bahadır" tamamlandı. Bir de bakmışız ki "Horasan'ın Üç Atlısı" diye hiç haberim yokken bir film daha çıkmış.

Kendinizi en çok hangi tür filmlerde rahat ve başarılı hissediyordunuz? Aşk, dram, polisiye…

Arka arkaya 50 kadar filmin başrolünü oynadım. Bu filmleri severek oynadım. En çok Yılmaz Duru'nun yönetmenliğini yaptığı "Meydan Köpeği" ve "Allah'a Adanan Toprak" filmindeki rolümü sevdim. Daha sonra, kalıplaşmış o masum kız rolünden başka,

Üçüncü Karaoğlan filminde Tülin Elgin, Emel Turgut'tan sonra Kartal Tibet'in karşısında Figen Say oynuyor... Rejisör Suat Yalaz'ın "hareketli filmler için biçilmiş kaftan. Claudia'ya benziyor..." diye tarif ettiği Figen Say ayrıca bundan sonra Suat Yalaz 'ın yapacağı üç filmde de oynamak için mukavele imzalamış...

daha çok oyun gücünü gösterecek rollerde oynama arzusunu duydum.

"Vamp kadın rolü, büyük oyun gücü ister!"

"Yuvana Dön Baba" ve "Hancı" filmlerinde vamp kadın rolünü oynadım. Bu senaryoları okuyunca, bu rol daha büyük ve oyun gücü isteyen bir rol olduğu için kabul ettim.

Aynı yıllarda rahmetli Ekrem Bora ile "İzmir'in Kavakları" filminde yer alıyorsunuz. Böylesine dillere destan olan bu hikâyede nasıl bir duyguydu "Elif" olmak?

Ekrem Bora ile "Bir Ateşim Yanarım" ve "İzmir'in Kavakları"ndaki rolümü de çok severek oynadım. "Elif" olmanın benim için çok özel bir yeri vardır. Aslına bakarsanız, o dönemim her anı özeldi.

Şimdiki izleyici ve eleştirmen Yeşilçam'ın bu yönünü eleştirse de, TV'de çıktığında hâlâ keyifle izlenebiliyor. Sizce Yeşilçam'ın sihri neydi?

Evet, doğru izleniyor. Hem de defalarca… Sihir mi? Sihir, samimiyet ve emekti.

Yeşilçam döneminin yavaş yavaş çöküşe geçişini nasıl değerlendiriyorsunuz?

1970'li yıllarda Yeşilçam'da bir seks içeren veya ima eden bir furya başlamıştı. İşte o ara sinemayı terk ettim ve kısa bir süre için sahneye çıktım. Daha sonra da evlenip anne oldum ve her şeyden çekildim. Çok mutlu bir hayat yaşadım. 1994'te ani bir kalp krizi ile eşimi kaybettim. O zamandan beri yalnız yaşıyorum, çok huzurlu bir hayatım var. 3 çocuğun ve 5 torunun çok mutlu anne ve baba-annesiyim. Birtakım derneklerde gönüllü aktivitelerle uğraşıyorum. Bu ara okul tatillerinde çocuklara aktiviteler hazırlıyoruz.

Geçtiğimiz yıllarda yine değerli oyuncularımızdan Ayşen Gruda'nın şu anki çekilen filmler için "Artık filmlerimiz fabrikasyon… Eski tat yok!" demesine katılıyor musunuz?

Ben, Ayşen Gruda Hanımefendinin bu düşüncesine katılmıyorum. Şimdi çok güzel ve kaliteli filmler yapılıyor. Yurt dışında bile çok seyrediliyor ve beğeniliyor. Ben bundan dolayı çok gurur duyuyorum. Tabi ki bunu da ekleyeyim, biz Yeşilçamlı olarak çok cefa çektik. Çok zor şartlarla çalıştık.

Figen Hanım, son olarak da oyuncu olmak üzere yola çıkmış adaylara neler söylemek istersiniz?

Yeni gelen adayları çok yetenekli buluyorum. Hepsine de başarılar dilerim. Türk sinemasının daha da iyi olacağına bütün kalbimle inanıyorum.

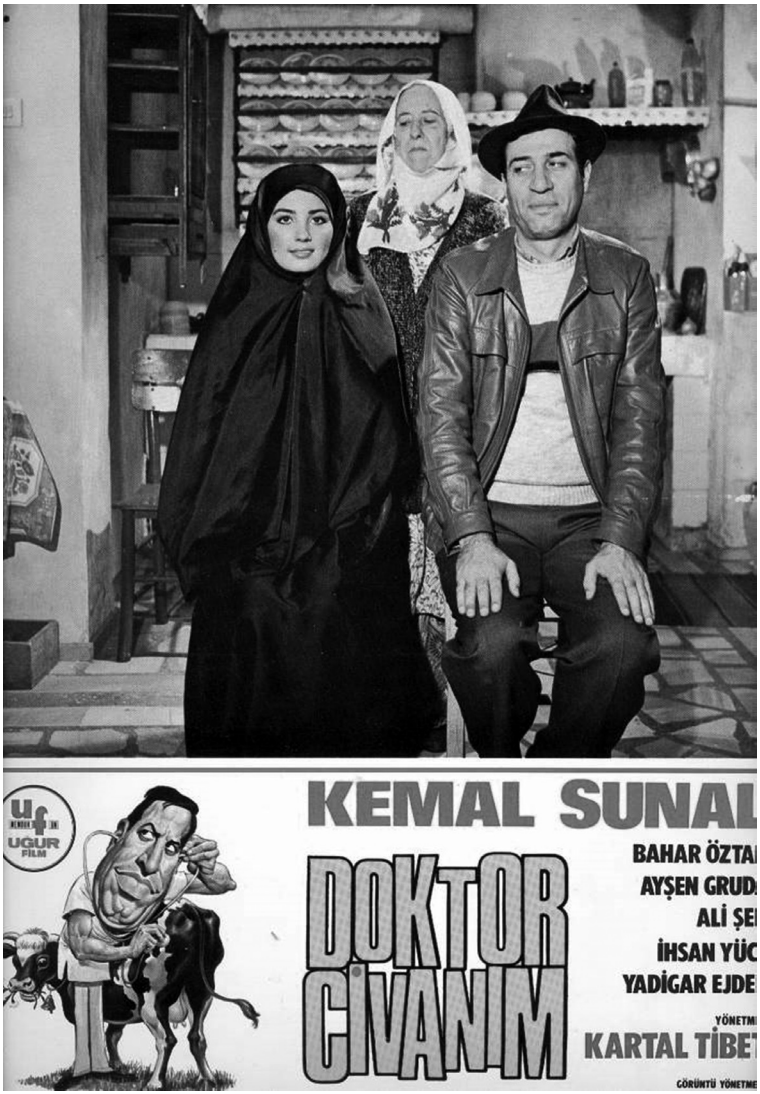

Yeşilçam'ın Gamzeli Güzeli

Bahar Öztan ile Sinemaya Yolculuk

Bahar Hanım öncelikle bu söyleşi için teşekkür etmek istiyorum. Sizi kim keşfetti? Sonrasında neler yaşadınız?

Bu röportaj için çok teşekkür ediyorum. Keşfedilmem saçlarımla başladı, saçlarım da hakikaten güzeldi. O sıralarda Elidor'un bir reklam filmi dönüyor. Hep de içimden geçiriyordum "Ah keşke ben de oynasam!.." diye. Tabi bu dileğimi de bir akrabam biliyordu. Bana bir gün, o reklam şirketinin sahibini tanıdığını söylemişti. Gidip de

UĞUR FİLM
KEMAL SUNAL
DOKTOR CİVANIM
BAHAR ÖZTA
AYŞEN GRUD
ALİ ŞE
İHSAN YÜC
YADİGAR EJDE
YÖNETM
KARTAL TİBE
GÖRÜNTÜ YÖNETME

konuşmuştu elbette. Hemen ardından çok geçmeden çağırıldım ve bir deneme çekimi yapılacağı söylendi. Havalara uçmuştum o an. Hiç düşünmeden "Evet!" dedim. Çekimler sona erdiğinde beni sonra arayacaklarını söylemiş, sonrasında da gerçekten arayıp "Sizinle bu reklamı çekmek istiyoruz." demişlerdi. İlk kamera karşısına geçmem bu şekilde oldu. Öte yandan çekimler ***Adapazarı – Akyazı***'da gerçekleşecekti. Oraya gittik ekiple. Sabahın erken vakitlerinde hani o ormanın içine bir ışık huzmesi düşer ya, o an yakalanacaktı, amaç oydu. Ormanın içindeydik. Üzerimde şile bezi beyaz bir şey vardı. Saçlarım da uzun ve fön çekildiği için düzdü.

"Gamze değil, petrol kuyusu!"

Kamera karşısına geçmek zor muydu, halk tarafından verilen unvanınız "Gamzeli Güzel"i ilk nasıl karşıladınız, neler hissettiniz?

Zor olmaz mı, zordu tabi. Hiçbir şey bilmiyordum. Henüz çocuk yaştaydım. Sabah 04.00'te kalkmam gerekiyordu ki saat 05.00 gibi sette olabilelim makyajlı bir şekilde. Hem kalkmaya çalışıyor hem de tekrar yatıp uyuyordum. İşin ciddiyetini sanırım fazlasıyla kavrayamadığım senelerdi. Ardından o zamanın en iyi ajanslarından biri olan Başak Gürsoy tarafından davet edildim ve çok uzun sürmeyen bir eğitim aldım. Şöyle ki; nasıl durulur, nasıl poz verilir vs. Örneğin yine bir defasında rahmetli değerimiz Hulusi Kentmen ile Lezzo reklamında yer almıştık. Ardından adım "Gamzeli Güzel" olarak anılmaya başlandı, basın da bu şekilde yazmaya başladı. Hatta size önceden hiçbir yerde anlatmadığım bir anımı paylaşayım: Ortaokul birinci sınıftayken bir kız arkadaşımla birlikte yürüyoruz, karşı yoldan da iki – üç tane delikanlı geliyordu. Yaşlarını falan hiç hatırlamam, bizden büyükler miydi değiller miydi ama biri durdu, bize dönüp baktı. O sıra biz de arkadaşımla konuşuyoruz, gülüşüyoruz ve beraberinde duyduğum şeyler karşısında şoke

olmuştum: "Anam, yahu bu gamze değil petrol kuyusu!" dedi. İnanın ilk kez orada gamzelerimin ne demek olduğunu anladım. Hiç de unutmam. Şimdi düşünüyorum da benim için gerçekten de petrol kuyusu olmuştu.

Bahar Hanım bir dönemim vazgeçilmezi ve toplumsal bir olayı hâline gelene fotoromanlarda da yer aldınız, bahseder misiniz?

Hürriyet gazetesi çıkarıyordu onları 'Kelebek' ekinde. Nasıl şimdi diziler varsa o zaman da fotoromanlar alınıyordu tabi günlük olarak. Haftanın beş günü çıkardı. Daha çok kadın okurlar alırdı. Arzu Okay, Barış Manço gibi isimlerle aynı projelerde yer aldığımız oldu. Samim Değer çekiyordu.

Şu anki dizilerde yer alacak mısınız? Yeni neslin eski dönem sanatçılarına uzak durmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Söylemek istedikleriniz vardır belki…

"Şu anda da halk bizi istiyor."

Her ne kadar rastlaştığımız izleyicilerimiz "Sizi yine görmek istiyoruz ekranlarda." dese de bu pek de mümkün olmuyor. Şu an zirvede olan yeni isimler etrafında dönüyor dizi sektörü ki öyle de olmak zorunda. Çünkü şimdi gidip de onların oynayacağı rolü elbette üstlenemeyiz. Fakat bir örnek vermek gerekirse Nebahat Çehre mesela; Aşk-ı Memnu dizisinde oynadı da fena mı oldu? Halk zaten kendisini seviyordu, daha çok sevdi ve genç nesil de tanımış oldu. Çok da güzel oldu.

Reklam filmlerinde mi yoksa sinema filmi çekimlerinde mi daha rahattınız?

Her şeyin ilkinde önce rahatsız hissediyordum kendimi çünkü hiçbir şey bilmiyordum. Ama reklam filmleri defalarca çekildiğinden sanki daha rahat oluyordu. Bir sinema çekimi gibi değildi yani,

sinemada az film harcamak zorundaydık; film değerliydi çünkü. Fakat reklam filmleri zaten gerekli finansmanı sağladığından ve amaçları da en iyiyi bulmak olduğundan çok kez dön başa yapılırdı. İlk sinema filmim de "Şaşkın Milyoner" olmuştu. Tabi daha zordu; kameraya bakmadan oynamam gerekiyor, devamlılıkları var vs… Elbette belli bir zaman sonra kavrıyorsunuz. Yine karakter isimlerden Erol Taş, Sümer Tilmaç gibi değerler inanılmaz destek olurlardı. Bir samimiyet vardı. Her filmde bir şey öğreniyordum. Kartal Tibet'i çok severdim. Küçükken annem bizi alır kadınlar matinesine film izlemeye götürürdü. Hülya Koçyiğit ve Kartal Tibet filmleri oynardı. Hayat işte insanı nereden nerelere getiriyor, sonrasında Kartal ağabey, yönetmenim oldu ve ben "Orta Direk Şaban, Doktor Civanım" gibi güzel filmlerde yer aldım. Fatma Girik'in de olduğu "Kanlı Nigâr" filminde oynamıştık.

Kendinizi izler miydiniz? "Keşke, şurada şöyle oynasaydım…" dediğiniz zamanlar oluyor muydu?

Oluyordu o zamanlar. Şurasını şöyle yapsaymışım gibi… O dönem film çekip izleme şansımız hiç yoktu. Ancak sinemaya giderek izlerdik. Şimdi daha rahat tabi. Beğenmediğin yeri baştan çek, film kısıtlı diye bir dert yok.

"Şu filmde ben oynamalıydım." gibi düşünceleriniz oluyor muydu? Mutlaka yer almak istediğiniz çalışmalar da olmuştur.

İllâ ki olmuştur. Muhakkak bir hikâyeyi beğenmişimdir. Efendime söyleyeyim "O isim değil de ben oynamalıydım." dediğim olmuştur. Örnek vermek gerekirse Türkiye'nin ilk TV dizisi olacak olan Aşk-ı Memnu için "Bihter" rolünü üstlenmek amaçlı ben de görüşmeye gitmiştim. O gün de öyle rahatsızdım ki; ateş, grip derken yine de gittim. Sonra da olmadı, bilmiyorum neden olmadı ama olmadı işte. Her şey kısmet!

"İzlemeye doyamadığımız filmlerin, şu an kanalda çıkacak yeni sürüm dizileri o büyüyü bozuyor."

Yeşilçam sizin için ne ifade ediyor?

Ben eskiden Yeşilçam denildiğinde, böyle çamlı bir tepe, bir sokak diye düşünürdüm. Sonra yolum Yeşilçam'a düştü ve film görüşmeleri için gittiğimde gördüm ki inanılmazdı ve artık Yeşilçam benim aşkım olmuştu. Farklı bir büyüydü benim için.

Yeşilçam'ın bitişi üzerine sizin de gönlünüzde buruk bir acı var mı?

O dönemi incelediğim kadarıyla biliyorum. TV'de izleme yaygınlaşmaya başladığında insanlar evlerine kapandı. Sinemalar da bundan istifade edip işi cinsellik furyasına attı, birçok değerli isim ne yazık ki bu projelerde yer almak zorunda kaldı. Son derece üzücü, böyle olmamalıydı.

Oyunculuğu ile başarı yakalamış bir sanatçının, sektörde ters giden işler yüzünden şarkıcılığa soyunması sizce doğru mu? Ya da madem sesi de güzel neden dublaj kullanıyorlardı?

O zaman sesli çekim yoktu. Bir filmi bitirir, diğerine geçerdik. Dublajları da çok usta isimler, diksiyonları muhteşem kişiler seslendirerek bizim konuşmalarımızı ve oyunculuğumuzu daha da zirveye taşırdı. Hatta dünya çapında en iyi seslendirmeyi biz yapıyormuşuz. Bunun yanı sıra rahat rahat bir yerlerde gidip oturamıyorduk. Dolayısıyla seyirci de sevdiği sanatçıyı ne pahasına olursa olsun görmek istediğinden sahneye de çıksan birkaç eğitimden sonra dinleyici bulunuyordu. O zaman öyleydi. Hemen öyle kanala da çıkamıyordun, ciddi anlamda büyük RTÜK denetimleri vardı. Aşmanız gerekiyordu. Ben ilk önce İzmir'de sahneye çıktım. Bülent Ersoy ve İbrahim Tatlıses ile aynı kadroda. Anadolu turnesi yapılır ve gazinolara gidilirdi. Dünyada Türklerin olduğu hemen hemen her ülkeye

gitmişimdir. İyi de oldu diye düşünüyorum çünkü sinemadan çok da kazanamıyorduk, aldığımız yine sinemaya gidiyordu. Kostüm ya da gelinlik tarzı kıyafetleri yapımcılar getirirdi ama onun dışında her şeyi kendimiz tedarik ederdik. Saçımızın yapımına kadar biz üstlenirdik. Mesela yakın arkadaşım Pembe Mutlu'dan alırdım. Aramızda iyi bir dayanışma vardı. Zaten senaryoyu okuyup ne giyilmesi gerekiyor diye ben anlayıp düzgün bir şeyler getirirdim. Sahne dönemiyle birlikte kendimizi toparladık.

Sinemadan sonra sahneye çıkmak sizin için zor oldu mu?

Sahneye çıkmak çok farklı çok… Resmen heyecandan öldüm. Zaten o yıllarda normal kilolu bir kızdım, 49 diyelim biz ona, stresten 45'e kadar düştüm. Zor bir durumdu. Bahar Öztan olmuşsun, sahnede yapacağınız en ufak hata kötü izlenim bırakacaktı. Tanınmasaydın sorun olmazdı tabi. Seyircinin gözüne baka baka şarkı söylemek güçtü. Ama aştım. Gün bitiminde heyecanım dinmedi, haftalarca da sürdü. Bülent Ersoy çok desteklerdi ve kadronun büyüsüne inanırdı ve bozulsun istemezdi.

Yabancı sinemaların yakaladığı başarıyla, bizim yaptıklarımızı kıyaslarsak neler söylemek istersiniz?

Dış ülkede yaşarken yani Florida'da hiç öyle film ya da başka bir sanat dalıyla ilgilenmedim. Zaten orada da pek çekilmezdi. Amerika film konusunda da dünyaya hâkim. Her yaptıkları olay oluyor. Üstün teknoloji ile çekerlerken biz o imkânlara sahip değildik. Ancak burada çok iyi bir filmle başarı yakalayıp ve orada da ilgi çekerseniz olabilirdi, yine de emin değilim. Ama Cüneyt Arkın dünya yıldızı olmalıydı. Her şeyiyle dört dörtlüktü.

Yeni dönem Türk dizileri ve filmlerine nasıl bakıyorsunuz?

Yeni dönem Türk film ve dizilerinden memnunum. Çünkü çoğaldı ve gerçekten iyi projeler çıkıyor. Ama çok daha iyisi olur.

Çünkü imkânlar var. Bizim zamanımızda yoktu, dolayısıyla şimdiki oyuncu arkadaşımızın ve de yapımcıların çok çok daha yüksek düzeyde çekimler yapması gerektiğini düşünüyorum.

Bahar Hanım sizce "samimiyeti" ne zaman kaybettik?

Evet, büyük bir ülkeye sahibiz fakat kendi başına bir ülke de İstanbul... Çok büyüdü. İnsanların nefes almaya yeri kalmadı. Eskiden her yer daha nezihti. Herkes birbirine yardım eder, mutlaka yardımına koşardı. En azından selam verirdi. Şimdi herkes bir beklenti içinde, kimse kimseye destek olmuyor. Herkes gergin… Bizim zamanımızda giyilen bir elbise belki bir daha giyilmezdi mesela, tabi bu da saygıdan ötürüydü. Şu ana bakarsak eşofmanla toplantıya bile gidiyorlar! Ve "söz" çok önemliydi. Yapımcıyla biz bu filmde yer alacağız diye tokalaştıysak iş bitmiştir. Asla geri adım atmazdık. Şimdi kaç tane imza attırıyorlar belli değil…

Çok teşekkür ediyorum.

Edward Timms Söyleşisi

"NAZIM HİKMET'İN ROMANTİK YANI"

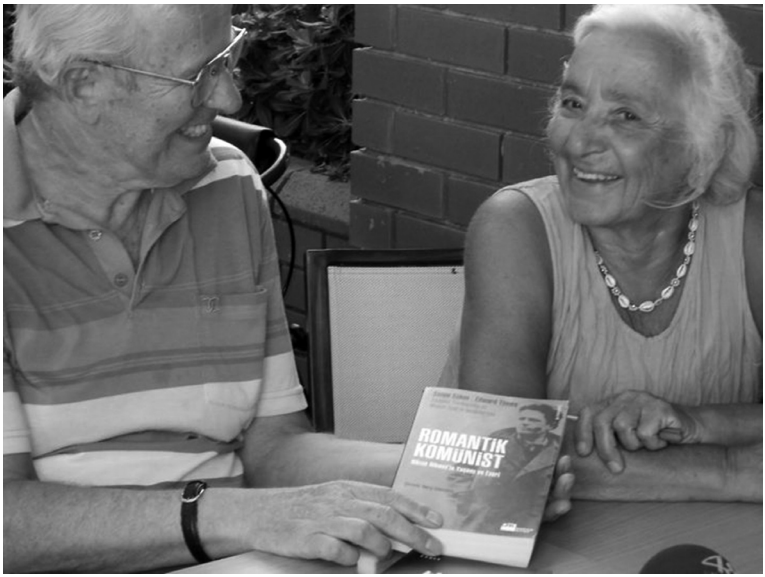
Ercan Akarsu'nun yerel basında yapmış olduğu ilk söyleşidir.

Edward Bey edebiyata olan ilginiz ve yazma isteğiniz nasıl başladı?

Kitapların bol olduğu bir evde büyümüş olma şansına sahiptik, Annem bize daima kitap okurdu, babam da ezbere bildiği şiirleri okurdu bize .

İlk kitabınızı ne zaman yayımladınız?

Ben kitaplarımı yazarken çok titiz olan bir kişiyim, onun için ilk kitabımı yayınladığımda 45 yaşındaydım.

Toplam kaç kitabınız var ve hangi ülkelerde çevirileri oldu?

Son otuz seneye yakın zamanda 20 kitap yazdım veya birçok kimselerle birlikte yazdığımız kitapların editörlüğünü yaptım. "Meşaleyi Taşımak" isimli kitabım İngilizceye çevrildi. Birlikte yazdığım insanlar arasında eşim Saime Göksu da var. Bazıları Almancaya, Fransızcaya, İspanyolcaya ve tabii ki Türkçeye çevrildi. Şu anda da "Edebiyatta Freud ve Rüyalar" adlı kitabım üzerine çalışmaktayım. "Viyana Kahvehaneleri ve Yaratıcı Mekânlar Kitabı" yakında Avusturya'da Almanca olarak basılacak.

Ülkemizde çevirisi yapılan "romantik komünist" için neler söylemek istersiniz?

1980'deki askerî devrimden sonra bazı dostlarımız ve Saime'nin ailesinden bazı kimseler hapislere girdiler ve işkence çektiler. Bazıları Nazım gibi ya şiir yazarak veya diğer mahpuslara ders vererek morallerini yukarılarda tutabildiler. O zaman Saime ile konuşmuş

"Neden Nazım ile ilgili iyi bir biyografi yok İngilizcede? Bu kadar önemli ve cesur bir yazar ile ilgili hiçbir yayın yok İngilizcede. Oysa Nazım genç yazarlar için büyük bir örnek olabilecek kimse." demiştim.

Böylece Saime ile beraber farklı yeteneklerimizi kullanarak 'Poetry and Politics in Kemalist Turkey'. Adlı bir makale yazdık. Bu makale Adam yayınları tarafından tercüme de edildi. Saime fizik konusundan uzaklaşmış olduğundan Türkiye, Rusya, Macaristan ve Amsterdam'da sosyal tarih arşivlerinden faydalanma imkânlarını buldu. Ben ise artık başka akademisyenlerle birlikte kooperasyon yaparak çalışmalara başladım.

Sizin zamanınızda yazmaya korktuğunuz, çekindiğiniz ama bu fikirlerin irdelenmesi gerektiğine inandığınız yazılar oldu mu?

Yeni bitirdiğim ve 'Meşaleyi Taşımak' adıyla basılmakta olan anılarım beni oldukça zorladı. İnsanların özel yaşamlarını toplumsal yaşamlarıyla nasıl ölçeriz? Görevim üniversite eğitimciliği olduğu için son 20 yılımı hem kendim hem de toplum için bir öğrenim dönemi olarak anlatmaya çalıştım.

Biraz eşiniz Saime Hanım'dan bahseder misiniz? "Romantik Komünist" isimli kitabınızı beraber yazarak Nazım Hikmet'i baştan tanıttınız.

44 yıllık beraberliğimiz ve çocukları büyütmemiz yaşamının büyük bir macerası olmuştur benim için. Onunla birlikte bir kitap yazmak daha da heyecanlı bir şeydi. Nazım'ı konuşurken beni daha çok Nazım'ın romantik yanı ilgilendiriyordu, oysa Saime daha çok politik yanıyla ilgileniyordu. Galiba iyi bir sentezi bulabildik. Çünkü Nazım, örneğin Piraye için yazdığı "Saat 21–22 şiirleri"nde olduğu gibi bir iki satırla bile şiirle politikayı son derece ustaca birleştirebiliyordu.

Aldığınız ödül oldu mu hiç?

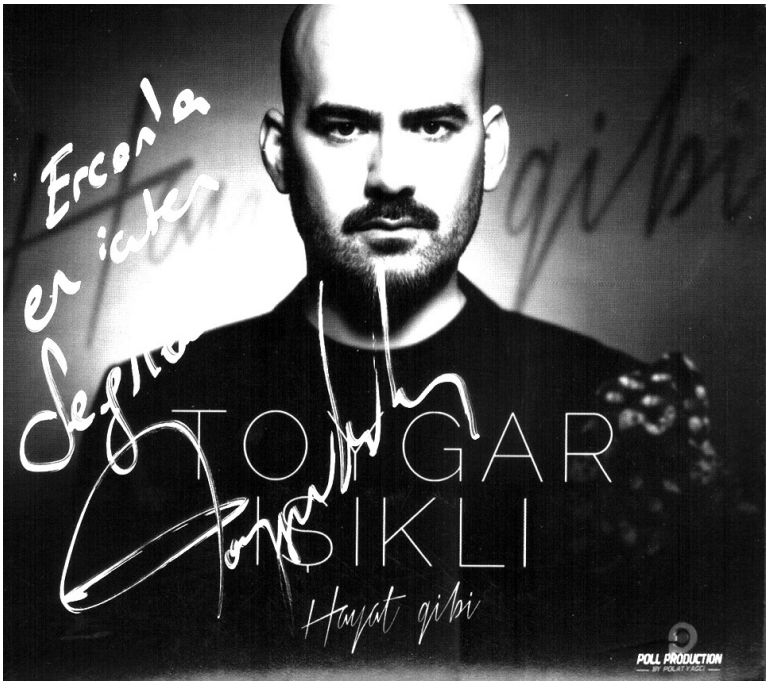
İngiltere geleneğinde sadece savaşta başarılar kazananlara ödül vermezler, akademik başarıları olanlar da dâhil daha birçok mesleklere de ödüller verilir. Akademik çalışmalarımdan İngiltere'de kraliyet madalyası aldığım gibi Avusturya hükümeti de ödüllendirdi çalışmalarımı.

Siz hangi Türk yazarları okursunuz? Ve Türk Edebiyatı üzerine neler söylemek istersiniz?

İlk okuduğum yazar (İngilizce tercümesinden) Yaşar Kemal oldu. Sonrada Emine Sevgi Özdamar ile ilgilendim, çünkü o daha çok Almanya'daki farklı kültürlerde yaşamayla ilgiliydi. Orhan Pamuk romanlarından en çok sevdiğim de 'Kar' romanı çünkü geleneksel İslam ile modern Türkiye'deki gerilimi çok güzel anlatıyor.

Sakaryalı okurlarımıza göndermek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Türkiye tarihini bilen herkes, Sakarya nehrinin Kurtuluş Savaşının bir dönüm noktası olduğunu bilir. Ama bu bölgenin sakin insanlarının yaşamlarını tanımak isterdim. Senin gibi çalışkan, duygusal, yetenekli bir insan yetiştirmişse, Sakarya'da senin gibi daha pek çok gencin olduğuna eminim. Sakaryalı gençlerin de senin gibi öğlen ve akşam tatillerini şiir ve roman yazmakla veya buna benzer yaratıcı şeylerle geçirmelerinde senin de katkının olacağına inanıyorum. Başarılar dilerim. Sevgilerimle Edward Timms.

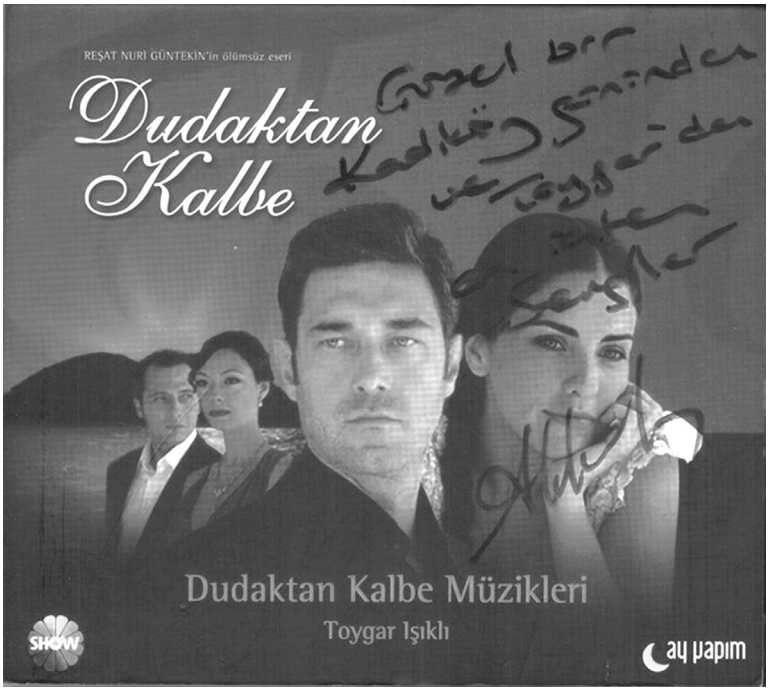

TOYGAR IŞIKLI

"Hayatta en çok neyi istiyorsanız, onun için savaşın. Kesinlikle hayallerinizin peşini bırakmayın. Çünkü ben öyle yaptım."

Toygar Işıklı nasıl bir çocukluk yaşadı? Müziğe karşı ilginiz olduğunu ne zaman anladınız?

Çocukluğum gayet güzeldi. Ailesi tarafından sıkılan, baskı altında olan biri de olmadım. Özgür bırakılan bir çocuktum. Dolayısıyla henüz ilkokuldayken müzikle ilgilenme fırsatım oldu. 8–9 yaşlarındaydım ve okulumuzun çocuk korosunda şarkı

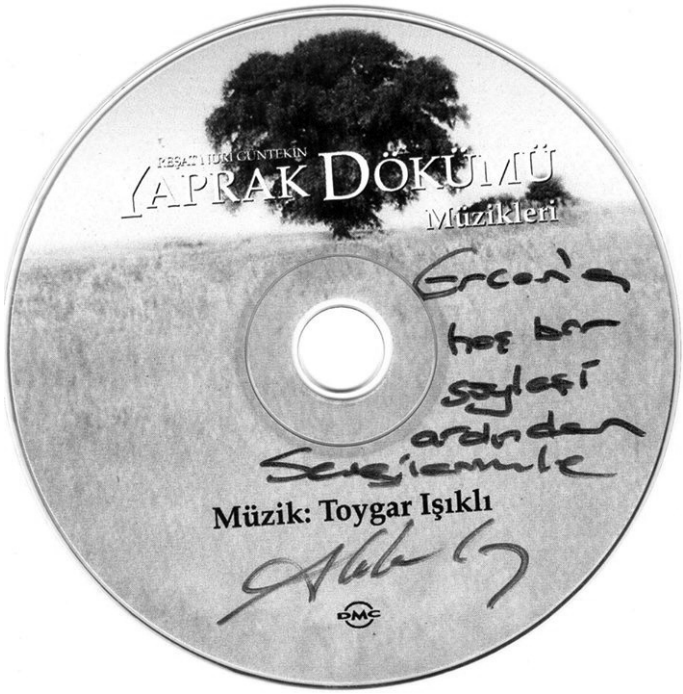
söylemeye başlamıştım. Koroda hem korist hem de solo olarak performans sergiliyordum ki tek başıma söylediğim şarkılarda koromuz arkadan bana eşlik ediyordu. Müzikle hep iç içe olarak geçti yıllarım. Başarılı bir öğrenciydim. Aşırı ders çalışmazdım fakat yine de başarılı olurdum. Derslerde özellikle yeni bir konunun anlatıldığı ilk saat çok iyi dinler ve fazla not alırdım. Matematik ve Kimya derslerinde bilhassa çok iyiydim. Ve o tutmuş olduğum notlar sayesinde sınav zamanı geldiğinde rahatça tekrar ederdim. O da yeterli olurdu. Derslerime bu şekilde pratik çözümler getirip müzik için zamanımı artırıyordum.

Ortaokul ve lisede de yine arkadaşlarla kendi gruplarımızı kurmuştuk. Kendi bestelerimizi yapar, onları çalar söylerdik. Kocaeli Bölgesi'nde; Gölcük, Değirmendere, İzmit ve Karamürsel

gibi yerlerde az çok tanınan bir isim hâline gelmiştim. Gençlik festivallerine dâhil olup konserler veriyorduk. Sonrasında da zaten profesyonelliğe atılan adımın temeli çocukluk ve gençlik yıllarımda atılmış oldu.

Ailenizde sanatla ilgilenen başka birileri var mıydı? Siz neler dinlerdiniz?

Benim babam astsubaydı. Şu anda da emekli. Orduevinde geçirdiği yıllardan söz edecek olursam eğer, babam kendi grubunda Erkin Koray, Barış Manço, Cem Karaca gibi büyük kitleleri peşinden sürükleyen popüler isim ve grupların şarkılarını seslendiren bir solistti. Ben 7–8 yaşlarına geldiğimde solistliği bırakıp

kendi mesleğine devam etti. Öte yandan solist olduğu senelerde cuma ve cumartesi günleri orduevinde sahneye çıkıp orkestrasıyla beraber program yapıyordu. Hâliyle hayatımızın içinde müzik hep vardı. Ben ağırlıklı olarak yabancı müzik dinliyordum. Onun yanı sıra (MFÖ) Mazhar Fuat Özkan, Barış Manço ve Cem Karaca ve de Erkin Koray'ın bazı parçalarını dinlerdim. Fakat ciddi şekilde İngiliz rock grubu olan Queen'i dinlerdim. Büyük hayranıydım. Bütün albümlerini şu anda bile ezbere bilirim. Led Zeppelin, Pink Floyd ve Sting gibi grupları dinleyerek büyüdüm. Ama hayatımda Queen'in ciddi anlamda yeri vardır.

İlk bestemi hatırlıyorum da ilkokulda, 5. Sınıftaydım sanırım. Böyle sokaktaki insanları, güzel günleri ve zamanları anlatan basit bir şarkıydı. Onu gerçekten hiç unutmuyorum. Şu anda beğenmediğim ve "Ne kadar kötü bir şey yapmışım." dediğim bir çalışma olmuş ama ilk denemem oydu.

Dizi müzikleri yapmaya nasıl başladınız? Keşfeden ve destek veren birileri oldu mu?

Beni keşfeden biri olmadı. Ben kendi kendimi keşfettim. Ardından bu işle ilgisi olan arkadaşlarla bağlantı kurup ve onların yanında workshop (fikir üretme) mantığıyla çalışmalar yapıp birazcık piştim ve ondan sonra elime bir fırsat geçti. Arkadaşlarımın o sıra yoğun olduğu bir zamandı. Tarık Akan ve Lale Mansur'un başrollerini paylaştığı dizi olan Gece Yürüyüşü'nün 3. bölümünden itibaren bir müzisyene ihtiyaçlarının olduğunu ve yalnızca 10 gün gibi kısa bir zamanda hızlı bir şekilde müzisyen aramaları ve de bir an önce bulmak istemeleri o işin bana yönlenmesini sağladı. Orada da başarılı oldum. 13 bölüm sürdü ama dizinin yönetmeni Mesude Eraslan tarafından beğenildi ve Yaprak Dökümü adlı dizinin çekimlerini de kendisi üstleneceği için, Ay Yapım'a benimle görüşmelerini önermiş. Ben de malum bu projeyi değerlendirdim.

Beraberinde de 7–8 yıllık çok ciddi süreç başladı. Açıkçası ben kendi müziğimle ön plana çıktım.

Özel olarak bir destek görmedim. Veya beni keşfedip "Aman sen ilerle…" diye bir katkı sunan da olmadı. Dediğim gibi arkadaşlarımın yoğunluğundan faydalanıp aldım yürüttüm bu işi.

"Yaprak Dökümü, Dudaktan Kalbe, Ezel, Aşk-ı Memnu, Fatmagül'ün Suçu Ne?" gibi milyonları ekrana kilitleyen dizilerin müziklerini yapmış olmak ve hâlâ daha yeni dizilerle birlikte yapıyor olmak nasıl bir duygu? Nasıl bir sorumluluk?

İlk başladığımda ve yapmış olduğum müzik beğenilmeye başladığında, örneğin Yaprak Dökümü ve Dudaktan Kalbe döneminde bir sorumluluk duygusuyla hareket etmedim. Zaten ben müzik anlamında başkasına karşı bir sorumluluk hissiyle yaşayan bir müzisyen değilim. Kendime duyduğum sorumluluk buna yetiyor.

Duygusal anlamda ise gerçekten müthiş bir şey. Milyonlarca insanın ekranda izlediği diziyle birlikte sizin müziğinizi dinlemesi, etkilenmesi ve bir anda sizi takip etmeye başlaması ve de stüdyoda yaptığınız 2 dakikalık bir müziğin onlarda yer etmesi, evlerine konuk olması, dinleyenin hafızasına kazınması tarif edilebilir bir duygu değil. Kendi kendime hep "Zirveye ulaştığımı düşünmemem gerektiğini" söylüyorum.

Dizi veya sinema filmlerinde karakter üzerine yaptığınız müzikler çok etkileyici. Neler söylemek istersiniz?

Türkiye'de, TV sektöründe karakter üzerine müzik hazırlama durumu benim oturttuğum bir çalışma oldu diyebilirim. Mutlaka başka örnekleri de vardır. Fakat bu kadar bu olayı kemikleştiren kişi ben oldum. Bu tamamen film müziği eğitimi almış olmaktan kaynaklanıyor. Çünkü film müziklerinde özellikle ağırlıklı olarak ana tema, sürümleri ve belli karakterlerin temaları vardır. O sadece

onlara aittir. Tabii bunu TV'de uygulamak da farklı bir etki yarattı. O an izleyici TV'ye bakmasa bile çalan müzikten (izlediği dizide) hangi karakterin sahnesi olduğunu gayet iyi anlayabilir konuma geldi. Bu, izleyicinin bilinçaltına yerleştirmek istediğim etkiydi. Bunun da üstesinden geldim.

Yabancı ülkelerdeki ve Türkiye'deki dizi müziklerinin değerini kıyasladığımızda ortaya çıkan sonuç nedir? Sizce gerçek anlamda dizi müziği nedir?

Dizi müziği gerçek anlamda, insanların biraz da ekrandan uzaklaşmamasını sağlayan, bazen konuyu ve sahneleri olduğundan daha büyük gösteren ve olması gerekenin dışında da görev üstlenen ve de akıcılığı sağlayan bir faktördür. Öte yandan yabancı diziler kısa olduklarından boş ve gereksiz geçen yerleri de olmadığından dolayı müzikleri de zaten olması gerektiği gibi. Bizde ise izleyiciyi ekrana bağlamak, ilgi uyandırmak… Fark bu.

Beste yaparken olmazsa olmaz dediğiniz durumlar var mı?

Böyle bir durum yok. Besteleri yaparken, eğer sözlü bir şey yapıyorsam, bir şarkı besteliyorsam onlar zaten içimden geldiği bir şey olduğundan o an ne istiyorsam onu yapıyorum. Film ve dizilere müzik yaparken de görüntü ve o yaratılan dünya hangi çalgı aletleriyle daha güzel yansıtılacaksa, onu kurmaya çalışıyorum. Dolayısıyla ne çalgı aleti olarak ne de tarz olarak hani öyle olmazsa olmaz dediğim bir şey yok. Ama tabii ki bütün dünya film müziğinde olduğu gibi ben de yaylı orkestrasyonlu, yaylı kompozisyonlarını kullanmaktan çok büyük zevk alıyorum. Ve piyano: En sevdiğim çalgı aletlerinden biri; beni fevkalade bir şekilde etkiler ve müziğimde de büyük oranda yer alır.

Stüdyo albümleriniz olan "Sonunda" ve "Hayat Gibi" ve Çağın Bodur ile olan gönül bağınız üzerine söylemek istediklerin iz var mı?

"Sonunda" adını verdiğimiz albüm aslında hani artık bir albüm yapayım diye hazırladığım bir çalışmaydı. Severek yaptım. Fakat o zamanlarda dizilere bestelediğim şarkılar öyle bir raddeye geldi ki neredeyse 2 albüm doldurmaya bile yeterdi. Dolayısıyla bu albüm de benim açımdan bir "Best Of" gibiydi. Yeri de bende çok önemlidir. Belli bir süreçte ortaya çıkardığım çalışmaların toplamasıydı. Albümde yalnızca 3 yeni şarkı bulunuyordu. Video klip ile birlikte ilk çıkış şarkımız "Sen Eşittir ben" olmuştu. Bu şarkı da sevgili Çağın Bodur'a aitti. Şöyle ki; ben sadece belli kısımlarına söz yazmıştım. Böylece sözleri ortak, bestesi Çağın'a ait oldu. Yine beraber hazırladığımız ortak bir şarkımız daha olan "Sen Bilirsin" oldu. Kendisiyle de Facebook üzerinden, bana ve müziğim üzerine yazmış olduğu güzel bir mesaj ile tanıştık. Tabii yazmış olduğu şey de kendisinin beste yaptığıyla alakalı değildi. Müzikle ilgili olduğundan söz etmişti. Aradan birkaç yıl geçti ve boş bir vaktimde kendi sayfasında paylaştığı çalışmalarını dinleme fırsatım oldu. Farklı geldi. Benimle de örtüşeceğini düşündüm.

"Hayat Gibi" albümü de aslında benim ilk albümüm gibi. Bu dizi şarkılarından bağımsız çalışmaların yer aldığı, tamamen pop tarzında bir iş çıktı ortaya. Yine sözü müziği tamamen Çağın'a ait olan tam 6 şarkıyı kullandık. Ayrıca ortak olarak onun söz yazdığı benim bestelediğim, üzerinde beraber çalıştığımız şarkılar da var. Bunlarla birlikte de yakın dostuz. Ağabey - kardeş gibiyiz. İleride de onun şarkılarını, albüm yapmaya devam edersem eğer söylemeye devam edeceğim inşallah. Bundan sonra da pop albüm yerine bir akustik albüm planım var. Cover söyleyeceğim. Daha önceden

başka isimler tarafından söylenmiş ve fazla ünlenmemiş şarkılar seçmeyi düşünüyorum ama bu durum henüz netleşmedi.

Eski Türk filmlerinde ve Yeşilçam'ın olduğu dönemlerde de müzik hep ön plandaydı. Özellikle Cahit Berkay gibi isimler dinler misiniz?

Açıkçası eski müzikleri dinleme şansım olmuyor. Zaten onlarla büyüdük. O güzel melodilerin hepsi beynimize yazılmış durumda. Cahit ağabey ile de çok güzel bir çalışmamız oldu. "Al Yazmalım" dizi müziklerini tamamen ben üstlendim ama ana tema Cahit ağabeye ait olan o herkesin bildiği, çok meşhur "Selvi Boylum Al Yazmalım" filminin melodisiydi. Kendisinden, müziğin telifini rica ettik. O da sağ olun verdi ve kullanmamıza izin verdi. Ben de o projeye hem jenerik versiyonu hem de güzel bir yaylı kompozisyon – senfonik, yaylı orkestrasyon yaptım. Kendisi de dinleyince beğendiğini söyledi. Cahit Berkay müzikleriyle büyümüş biri olarak, böylesine değerli bir sanatçının bir çalışmasına bambaşka bir hayat verme şansım oldu. O yüzden de benim için çok önemli bir isimdir.

Müzikle ilgilenen ve sizi sevenler için neler söylemek istersiniz?

Sadece müzik için değil, insanlar hayatta en çok neyi istiyorlarsa onun için savaşsınlar. Kesinlikle hayallerini bırakmasınlar. Çünkü ben öyle yaptım. Çaresizliğe kapıldıkları zamanlar da olsa mutlaka savaşmaya devam etsinler. Başarısızlıkla da sonuçlanabilir ama en azından başını yastığa koyduklarında "Ben olabilecek her türlü şansı denedim. Sonuna kadar da arkasına düştüm. Ama olmasa da içim rahat." diyebilsinler. Eğer bir şeyi başarmak istiyorlarsa da ancak bu şekilde gerçekleştirebilirler. Müzik de basit bir şey değildir. İşte efendim "Ben biraz gitar çalıyorum. Biraz sesim güzel, etraftan çok beğeniyorlar…" gibi şeylerle müzisyen olunmaz. Bunlar tabii

çok basit kalan şeyler. Kendinizde gerçekten o yeteneği, o gücü görüyorsanız eğitim almalısınız. Bilgilerinizi, alt yapınızı her zaman fazlalaştırmalısınız. Öğrenmek bitmiyor. Sonuna kadar kendinizi aşmak için uğraşmalısınız. Bir günde bir yere gelemezsiniz, bir günde tanınamazsınız. Bir günde de tanınanlar iki günde de yok olur giderler. O yüzden müzisyen olmak istiyorlarsa birazcık denizleri, dağları, tepeleri aşacaklar. Ondan sonra başarıya ulaşacaklar. Söylemek istediklerim bunlardır.

Sevgiyle kalın.

Toygar Işıklı

Zeynep Eronat ve Ziynet Kara

"Kimsin sen diyorum o kadına; başlıyor bana anlatmaya..."

Sayın Eronat öncelikle bu söyleşiyi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Zeynep Eronat'ı canlandırdığı her karakterle daha da fazla seviyoruz. 'Evet' dediğiniz roller üzerinize beğendiğiniz bir elbise kadar iyi oturuyor. O yüzden senaryo teklifleri geldiğinde değerlendirmenizi nasıl yaptığınızı açıkçası çok merak ediyoruz, anlatmak ister misiniz?

Sevgili Ercan, rica ederim. Senaryo geldiğinde önce senaryonun tamamını okuyorum ve proje sahibinden hikâyeyi muhakkak öğrenmek istiyorum. Okuduğum ve anlatılan hoşuma gitmezse zaten kabul etmiyorum; ama hoşuma giderse oynayacağım rolle başlıyorum didişmeye... "Kimsin sen?" diyorum o kadına; başlıyor

bana anlatmaya... Bunların hepsi benim iç yolculuğum. Ben role, rolümle konuşarak hazırlanıyorum. Soru- cevap kısmını geçince tanışmaya başlıyorum. Her yere benimle geliyor rolüm. Ben iki kişilikliymişim gibi yaşamaya başlıyorum. Her attığım adımı ikimizin yerine de düşünüyorum, pişiriyorum o kadını, kendime oturtuyorum, kendime uyduruyorum. Bazense ben ona uyuyorum. Çok zevkli bir arkadaşlık süreci bu bilemezsin... Bu ta ki motor denilen o ilk heyecanlı güne kadar böyle sürüp gidiyor. Rolü dediğin gibi üstüme en iyi oturmuş bir elbise hâline getiriyorum, ne güzel benzetme yapmışsın!

Evet evet, kesip biçerek ve sonra da pensler atıp bollukları daraltarak üstüme oturtuyorum o elbiseyi. Sonra sizlerle tanıştırıyorum. Sizlere sunuyorum. Beğeniyorsanız çok mutlu oluyorum. Beğenmiyorsanız zaten sizler bitiriyorsunuz bu yolculuğu izlemeyerek...

Nasıl bir izleyicisiniz? Herhangi bir oyunu, diziyi ya da filmi seyrederken etkisinde kaldığınız yahut "ben de bu karakteri canlandırmalıyım" dediğiniz oluyor mu?

Ah ben tam bir eskilerin "duhuliye seyircisi" dedikleri cinsten bir izleyiciyim. Kendimi acayip kaptırıp, konu ve oyuncular ve reji ilgimi çekerse gayet amatör bir izleyici tadında dövüne sevine izliyorum her şeyi. Dizilerde ben de bu rolü canlandırayım dediğim olmuyor. Çünkü bütün arkadaşlarım rollerini çok güzel oynuyorlar. Ben en çok tiyatro izlerken söylerim bu sözü veya çok beğendiğim sinema filmlerini izlerken… Her oyuncu gibi benim de doymak bilemeyen arsız bir canavar var içimde. İçin için elbet her sevdiğiniz role talip oluyorsunuz ama önemli olan elinizdeki rolün hakkını vermek ve seyirciye sevdirip inandırmak. Bunun dışındaki her şey kendi içimizde yaşanır ve biter.

Bir oyunu izlerken neler ararsınız?

Bir oyunu izlerken önce oyunculara, sonra rejiye, sonra da hikâyeye bakarım. Aradığım şey ise bu üçlünün birbirlerine ne kadar yakışıp yakışmadığı. Eğer bahsettiğin oyun bir tiyatro oyunuysa bütün tiyatrocular bilir ki tiyatro bir ekip işidir. Bu üçlünün kimyalarının muhakkak tutması gerek. Bir çark gibi düşün. Tek bir dişli kırılsa veya çalışmasa bütün sistem çöker. Tıpkı izlediğin bütün gibi. Herkes çok önemlidir tiyatroda. Bir ağacın dalları gibi derim hep. Hepsi ayrı ayrı yönlerden ama hepsi güneşe doğru... Yani amaç aynı, hedef aynı. Çıkış yönleri yolları ve görevleri farklı.

Özellikle aradığınız bir karakter tercihi var mı? Yoksa oyuncu her rolü oynamalı mıdır?

Özellikle aradığım bir rol yok ama birbirinin tekrarı rollerden de uzak durmaya çalışıyorum. Hem seyirciyi bıktırmamak hem de kendimi geliştirmek için…

"Ziynet Kara" karakterinin sizdeki yeri nedir? İzleyicinin bu karakteri çok sevmesinin ve benimsemesini neye bağlıyorsunuz?

Ziynet Kara denince bende akan sular duruyor. Hayatımdaki en severek oynadığım, en oynamaya doyamadığım roldür Ziynet Kara. İzleyicinin bu kanlı katil, geçmişi berbat, tatlı deli kadını sevmesinin nedeni ilk önce değerli senaristimiz Feride Çiçekoğlu'nun başarısıdır. O kadar güzel ve derinlikli yazdı ki, Ziynet Kara'yı… Bana da zevkle, bütün kalbimle oynamak kaldı. Sonra sevgili yönetmenimiz Nisan Akman'ın da el izi vardır Ziynet'te. Biz üç kadın birlikte yarattık, birlikte büyütüp pişirdik Ziynet'i. Ziynet, hatasıyla, sevabıyla kendine göre, tuhaf adalet duygusuyla, o acayip, komik kahkahası, yabani yaradılışı, delikanlı gibi gözyaşları ve yürekler dolusu sevgisiyle tam bir insandı işte. Seyirci bu yüzden çok sevdi onu. Mert, yürekli ve kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadındı o. O yüzden de kimseye müdanası yoktu. Kimseden korkusu da yoktu. Öyle veya böyle bir şekilde hayatta güçlü olmanın geçer akçe olduğunu keşfedip parasal gücüyle birlikte kişiliğini de güçlü kılmayı becermiş, sevdalarını bile adam gibi yaşamayı başarmış, bana kalırsa da gayet asil bir kadındı. Ziynet benim çok kıymetlimdir. O anlatılmaz, yaşanır. Ben çok sevdiğim için, çok inandığım için seyirci de çok sevip inandı ona. O bambaşka bir kadındı vallahi! Kitap gibi. Oku oku bitmez o Ziynet!

Bir dizi setinde bulunmak, bir sinema çekiminde bulunmak ve bir tiyatro sahnesinde yer almak… Hangisi sizin için ne ifade ediyor? Hangisinden daha keyif alıyorsunuz?

Dizinin yeri baş tacıdır. Tiyatronun her döneminde kendi seyircisi zaten vardır. Ben iyi bir oyunun tiyatro izleyicisi tarafından hiç es geçilmediğini düşünüyorum. Tiyatro izleyicisi olmak başka bir kültürdür. Dededen kalma bir mirastır seyirciye... Bence bizim ülkemizde Devlet tiyatroları, tiyatro seyircisi yetiştirmek adına

üstlendiği misyonu gayet başarıyla sürdürüyor. Tiyatro seyircisi giderek artıyor. Sevindirici bir gelişme bu.

Birlikte oynamak istediğiniz oyuncular var mı?

Olmaz olur mu, elbette var ama isimler bende saklı kalsın. Yine de Haluk Bilginer ismini büyük bir sevgiyle verebilirim ve ne yazık ki bazı nedenler yüzünden onunla bu sene karşılıklı bir oyun oynama fırsatını kaçırdım. Cidden çok üzüldüm ama bir gün mutlaka...

Oyunculuğunuz dışında neler yapıyorsunuz?

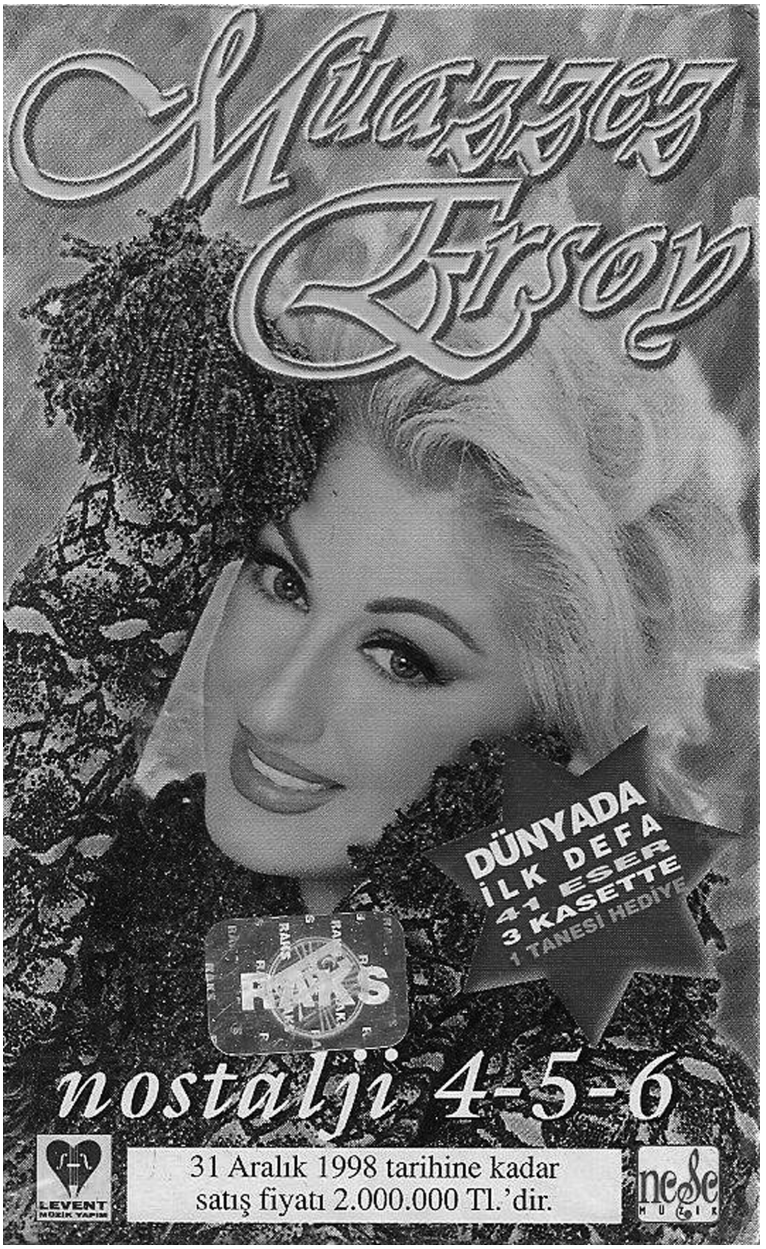
Bir şeyler yazıyorum, bol bol film izliyorum, arkadaşlarım var sürekli görüştüğüm; onlarla muhakkak bir şeyler yapıyorum. İnternet olmazsa olmazım. Bu aralar kitap okuyamama dönemimdeyim. Çok canım sıkkın… Üstüne gitmiyorum. Geçecek diye bekliyorum. Umarım en kısa zamanda geçer.

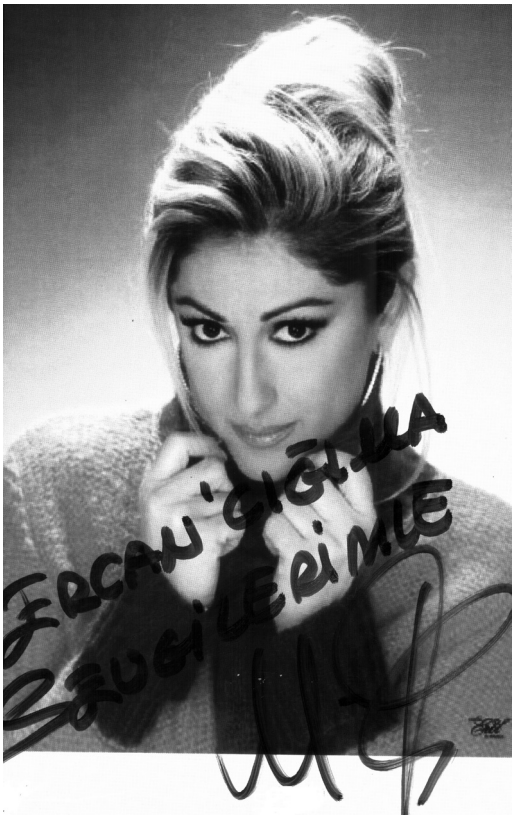
En son hangi oyunu izlediniz?

"Kredi Kartı ve Vak'a" adlı oyunu izledim. Sevgili dostum merhum Cüneyt Çalışkur'un yazıp yönettiği ve sevgili Uğur Polat'ın eşsiz bir performans göstererek oynadığı oyundu. Bayıldım... Ah, tiyatroyu ne çok özledim ne çok!..

İleride bu mesleği seçecek olanlara neler söylemek istersiniz?

Çok zor bir meslek seçtiklerini… Eğer bütün varlıklarını bu mesleğe adamayacaklarsa hiç başlamamalarını söyleyebilirim. Oyunculuk zor iş; herkes oluyorsunuz. Varlığınız her yeni rolde, her defasında binlerce parçaya bölünüyor. Sonra toplayıp bir araya getirip yeniden kendiniz olmak uzun ve zor bir süreç. Giderek bunun pratiğini yapıp uygulamada kolaylıklar bulabilseniz de yine de meşakkatli ve büyük fedakârlık isteyen bir iş ama muazzam güzel, muazzam zevkli de bir iş. Herkese tavsiye ederim yani aslında.

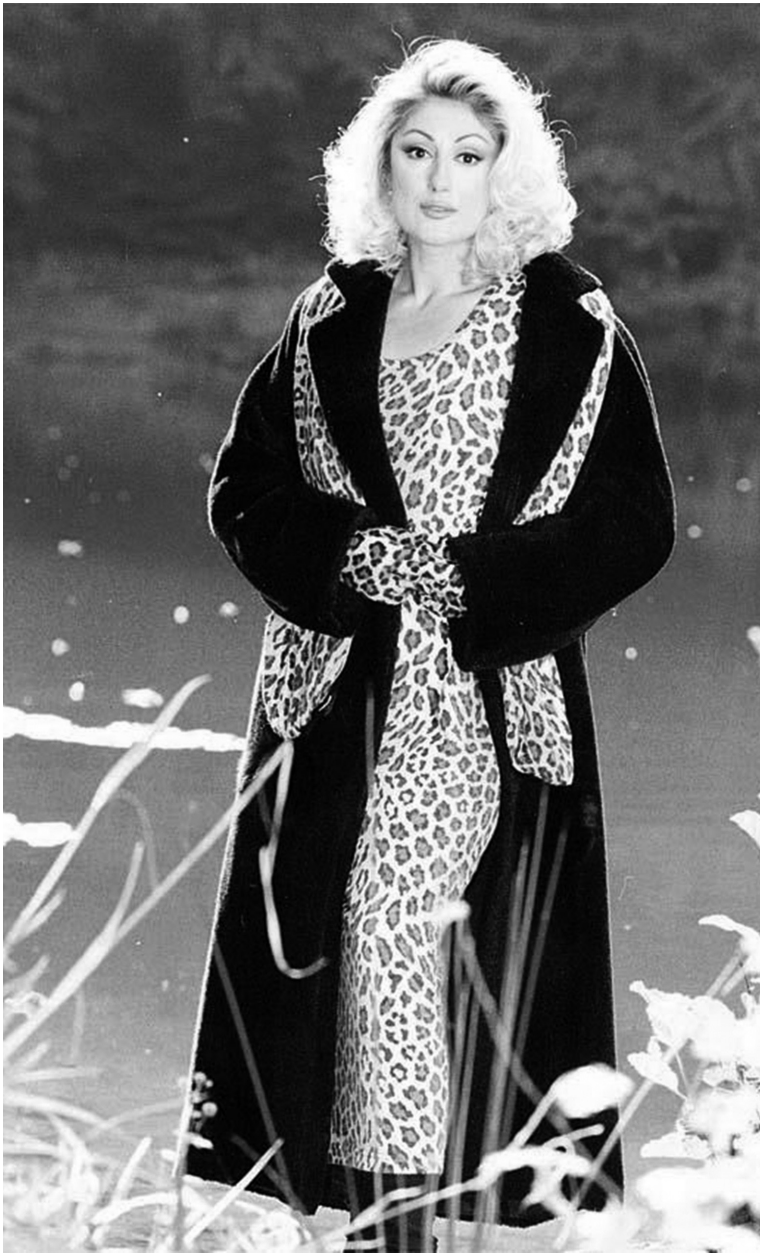

Nazan Ersoy
DÜNYADA
İLK DEFA
41 ESER
3 KASETTE
1 TANESİ HEDİYE
RAKS
nostalji 4-5-6
31 Aralık 1998 tarihine kadar
satış fiyatı 2.000.000 Tl.'dir.
LEVENT
MÜZİK YAPIM
neşe
MÜZİK

Türk Sanat Müziği'nin Güçlü Yorumcusu Nostalji Kraliçesi

Muazzez Ersoy

"Devlet Sanatçısı" unvanına sahip ve halk tarafından "Kraliçe" diye anılan TSM'nin güçlü sesini bir de sizden tanıyıp öğrenebilir miyiz? Mesela Muazzez Ersoy'un çocukluk yılları nasıl geçti?

Ben çocukluğumda ele avuca sığmayan, çok afacan bir çocuktum. Sürekli mahallenin çocuklarıyla top ve misket oynardım. Biraz da kavgacı yanım yok değildi yani.

Müzikle ilgilenmenizdeki en büyük etken annenizdi. Peki, anneniz ne tarz müzikler dinliyordu? Birlikte okuduğunuz özel şarkınız var mıydı?

Annem elbette Türk sanat müziği hayranı bir kadındı. Ve usta bir yorumcuydu. Ben ondan birçok değerli eserler öğrendim. Ustamdı ustam.

Yıl 1982 ve İstanbul Pembe Köşk Gazinosu desem sizdeki hatırası nedir?

Elbette heyecan diyebilirim. Çok heyecanlanmıştım, elim ayağım birbirine dolaşmıştı.

Osman İşmen'in düzenlemeleri ile Nostalji -1 albümüyle büyük bir çıkış yakalamıştınız yine ve bu tam 12 serilik bir serüvendi sizin için. Milyonlar peşinizden akıp gelirken siz neler hissediyordunuz? Bu proje ilk olarak kimin aklına gelmişti? İnanmayanlar olmuş muydu?

Bu proje annemin fikriydi. Biz bu projeyi hayata geçirirken herkes bizle alay ediyordu ve bize "Niye böyle bir olaya giriyorsunuz?" diye dalga geçiyorlardı.

Üçü bir arada albümleri de "Dünyada İlk Defa" yine siz çıkardınız. Geriye dönüp baktığınızda nostalji serileri kaldığı yerden devam etmeli diye düşündüğünüz oluyor mu?

Evet, doğru, bu da şirket olarak aldığımız bir karardı. Zaman zaman düşünmüyor değilim.

2005 yılında Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği tarafından iyi niyet elçisi unvanını alan dünyada 9 kişiden biri ol-

dunuz. Bunun sizdeki anlamı ne oldu? Ve bununla beraber hangi projelerde bulundunuz?

Benim için bir onurdu. Şimdilerde de öyle. Ülkem için de öyle. Bu onuru bir Türk'e vermeleri beni fazlasıyla memnun etti tabi ki.

Sizde yeri çok özel bir şarkı var mı? Varsa öğrenebilir miyiz?

Klasik olacak ama hepsini severek okuyorum diyebilirim.

Sahneye çıkmadan önce yaptığınız belli başlı alışkanlıklar var mı?

Elbette, dua etmeden asla sahneye çıkmam "Allah'ım beni utandırma!" der ve dualarımı okurum.

Siz en çok kimleri dinlersiniz?

Ben müzik seçmem, her türlü müziği dinlemeliyim diye düşünüyorum.

Birçok isim TSM söyler lakin Muazzez Ersoy denilince orada bir adım durulur. Bu böyledir gerçek anlamda. Halkın bu sahiplenme duygusunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Onlara çok teşekkür ediyorum, gerçek sanatı ve sanatçıyı ayırt ettikleri için.

Klişe sorularımdan birini sormak isterim izninizle 70'li, 80'li ve 90'lı yıllarda yaşanılan ve şu an ne yazık ki günbegün kaybolan o samimi yaşam üzerine söylemek istedikleriniz var mı? Bu, mahalle - komşu ilişkilerinden başlar, çıkan güzel şarkılara ve unutulmayan o filmlere kadar uzanır.

Elbette, günümüzde maalesef çok şey bittiği gibi komşuluk da bitti. O eski sokak sohbetleri, komşulara çaya, kahveye gitmek gibi değerler öldü. Artık apartmanlarda herkese kapılarını kapatıp kendilerini yaşıyorlar ve o güzelim şarkılar, türküler ve tabi ki aşklar öldü… Yazık, çok yazık!..

Başarılı Oyuncu

Bennu Yıldırımlar
ile Dünden Bugüne

Bennu Hanım, sizi sizden tanımak, sizinle çocukluğunuzun nasıl geçtiği üzerine bir yolculuğa çıkmak istiyoruz. Kaynak sitelerde bulunan biyografinizden ziyade herkesin bilmediği Bennu Yıldırımlar'ı merak ediyoruz; perde kapanınca, kamera kaydı durdurunca…

Çocukluğum, "İleride oyuncu olacak bu çocuk" verileri içinde geçmedi. Dışarıdan bakıldığında içine kapanık gibi duran ve gözlemci bir yapıya sahiptim. Sanılanın aksine şakayla arası iyi olan ve bulunduğu durumlarla dalga da geçebilen bir yapım olması... Etrafımda sıkıntılı yüzler görmekten her insan gibi ben de keyif almıyorum. O yüzden böyle bir yön gelişti sanırım. Perde ya da kamera ile ilişki bittiğinde zaten hayat devam etmekte. Akışa normal bir şekilde katılmakta her zaman yarar var.

Oyuncu her rolü ayırt etmeden oynamalı mıdır?

Oyuncu kendi dünya görüşüne uygun ve karakter yaratabileceği insanı oynamayı tercih eder sanırım.

Filmografinize ve içinde yer aldığınız projelere söyleşi sonrası yer vereceğim. Her şey bir yana yıllardır oynadığınız, Reşat

Ercan'a
en sıcak
sevgilerimle...
Berna
Yıldırımlar

Nuri Güntekin'in ölümsüz eseri Yaprak Dökümü'ndeki 'Fikret' karakteriyle Türk izleyicisinin gönlünü kazandınız ve herkes şuna inandı: "*Hüzün ona çok yakışıyor*." Fikret üzerine neler söylemek istersiniz?

Fikret karakteriyle genel seyircinin bilgisi dışında da olsa hatırlatmakta fayda var; bir 4 yıl da sahnede bir aradaydık. Bir karakterle 8,5 yıl geçireceğimi ben de bilemezdim. Toplumumuzda karşılığı olan insan oldu galiba. Umudum bundan sonraki yıllarda, kendi ayakları üzerinde duran güçlü karakterlere kendini daha yakın hisseden, ürkek olmayan bir toplum beğenisi...

Uzun soluklu bir dizi olmuştu Yaprak Dökümü ve yıllar öncesinden başka oyuncu ve yapımcılar tarafından çevrilse de en beğenileni bu olsa gerek. Şimdi başlasa yeniden çoğu insan tekrar izleriz diye yorumluyor. Bu büyüyü neye bağlıyorsunuz?

İnandırıcı aile formülüne bağlıyorum tabii ki...

Dizi müzikleri sizce ne kadar etkili?

Sahnenin duygusuna yakın olması çok etkileyici oluyor doğrusu...

Hem dizi hem de tiyatro oyunlarınıza yetişiyorsunuz. Ailenizle özel zamanlarınıza da vakit ayırabiliyor musunuz, genelde nasıl dinlenirsiniz?

Bu koşuşturma içerisinde daha organize olmak zorunda kalıyorsunuz tabii ama elimden geleni yapıyorum. Benim için asıl dinlenme kendimle baş başa kalabilmek.

Çekimlerinizi tekrar izler misiniz? Hiçbir oyun esnasında adaptasyon bozukluğu yaşadığınız oldu mu, ya da bu gibi olabilecek durumlarda kendinizi nasıl toparlıyorsunuz?

Çoğu zaman oyunumun da olmasından dolayı izleyemiyorum. Sesli çekmesek, seslendirirken izleme şansım vardı ama şimdi yok. Bir zorluk oluştuğunda yönetmen ile diyalogla ortak bir çözüm bulmaya çalışıyorum.

TV izleyicisi ve tiyatro seyircisi... Her iki tarafı da nasıl değerlendirirsiniz?

Her ikisi de samimi geliyor bana.

TV dizileri izliyor musunuz, yeni sezonda çekimi hızlanan yerli filmlerimiz arasından izlemeye gittiğiniz ya da değerlendirmeye fırsat bulduğunuz oluyor mu?

Çalışmaktan izlemeye fırsat olmuyor pek. Bu sezon "Kayıp Şehir" özel bir projeydi bence ama erken bitti diyebilirim.

Ülkemiz uyarlaması olan "Umutsuz Ev Kadınları" dizisi de son derece başarılı ve izleyicinin sevdiği bir iş oldu. Güzel de devam ediyor. Bu senaryoda yer almanızda size hoş gelen şey ne olmuştu? Oynayacağınız karakteri kendiniz mi seçmiştiniz?

Oynadığım dizi ilginç bir adaptasyon. Başka bir deneyim sunuyor. Nermin rolü teklif edildi, ona göre değerlendirdim ben de.

Aslında geriye dönersek, Süper Baba dizisindeki Elif karakterini de kimse unutmuyor. Bazen karakterlerin oyuncunun üzerine yapıştığını düşünür müsünüz? Etkisinde kalan ya da öyle davranmaya yahut o karakterle sevildi diye o şekilde hareket etmeye çalışan oyuncu var mıdır?

Gerçek anlamda oyunculuk yapan bir insanın çevresindekilere böyle dedirtecek şeyler yaptığına inanmam. Aslında yapışma denilen şey de olmaz ama ya sizi böyle göstermeye çalışıyorlarsa? Değil mi?

"Gökten 3 Elma Düştü" filminiz de medyada ve gazetelerde fazla ses getirmişti. Filmin konusundan, vermek istediği mesajdan çok haber bültenlerinin sanatçının "büründüğü rolü" lanse etmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sadece magazin, kültürsüzlük sistemine bağlıyorum.

Yeşilçam filmleri desem… Çok sevdiğiniz isimleri, o dönem çevrilmiş filmlerden sevdiklerinizi ve eleştirilerinizi çok merak ediyoruz. Günümüzün filmleri bir defa izlenip ikinci kez izleme isteği düşük oranla olsa da Yeşilçam filmleri bin kere oynasa da ilk defa izleyecekmiş gibi keyifle izleniyor, sizce neden?

Bu filmlerin kirlenmemiş o güzel zamanlardan esintiler taşıması hepimizin ruhunu okşuyor. Hayatın çözümlemeleri günümüzde çok daha zor. Masalın içinde olmak daha keyifli tabii.

Yeni nesil oyuncu olmak isteyenlere –gerçekten çabalayanlara-, sizi sevenlere neler söylemek istersiniz?

Oyuncu olmak isteyen dostlara, bol bol izlemeyi ve okumayı öneririm. Olanakları ölçüsünde eğitim de almaları önemli tabii... Hayallerinden vazgeçmesinler lütfen.

Bennu Hanım son bir soru: "Kurt neden ot yemez?"

Çünkü koyunlar kurdun yerine ot yerler.

Sevgiler… B. Yıldırımlar

Kısa ve Özel Bir Göksel Biyografisi

"Türkân Şoray, Sezen Aksu hayran olduğum kadınlar. Onlardan ilham aldım hep.

Sezen Aksu benim için 'doğurmadıklarımdan' der."

Severek dinlediğimiz, yaptığı işlere saygı duyduğumuz değerli sanatçımız Göksel'in çocukluk yıllarını merak ediyoruz. Müzikle ilginiz o yıllarda da var mıydı? Mesela "Küçükken hep şu şarkıyı söylermişim." diye hatırladığınız bir şarkı var mı?

Annem çok küçük yaşlarda şarkı söylediğimi anlatır. Biraz utangaç bir çocuktum. Perdenin arkasından söylermişim. Söylediğimi hatırladığım ilk şarkı 'taka taka'. O dönemler çok popüler bir şarkıydı; Neşe Karaböcek söylerdi.

Üniversite yıllarınızda müziğe daha çok yönelmiş, birçok orkestrada solistlik yapmışsınız. Bu girişimler size nasıl tecrübeler edindirdi? Bizimle paylaşmak istediğiniz, tebessümle anımsadığınız bir hatıranız var mı?

Albümlerim öncesinde daha amatör sahne çalışmalarım oldu. Benim için okul gibiydi o dönemler. Haftanın yedi günü şarkı söylediğim iki yaz var. Yorulurdum, hastalanırdım. Gündüz sahneye çıkamayacağımı bildirirdim bin özürle… Akşam sahne

Açıkhavada Göksel rüzgarı esti

BKM organizasyonuyla gerçekleşen Turkcell Yıldızlı Geceler kapsamında Harbiye Açıkhava'da çok özel bir konsere imza atan Göksel, sahne performansı ve şarkılarıyla Açıkhava'yı dolduran dinleyenleri adeta büyüledi.

Sanatçı; 'Acıyor', "Yalnız Kuş", 'Uzaktan', 'Aşkın Yalanmış' gibi son albümünün klip şarkılarının yarı sıra "Sevil Neşelen", "Dudaklarında Arzu", "Sensiz Bensiz" gibi nostaljik şarkılar da seslendirdi.

Sürprizi bol konser

Göksel konserin ikinci yarısında son albümünde de "Yarım Kalan Şarkı" isimli bestesine yer verdiği Mabel Matiz'i, "Bir konuğum var. Albümde bana ait olmayan tek şarkıyı kendisi yazdı. Yaşı çocuk ama kendi çok büyük: Mabel Matiz" sözleriyle sahneye davet ederek bu şarkıyı Matiz'le birlikte seslendirdi.

Konserin bir diğer sürpriz düeti ise maNga'nın solisti Ferman Akgül ile gerçekleşti. Yıllar sonra Açıkhava sahnesinde "Dursun Zaman" isimli şarkılarını söyleyen sanatçılar düetleriyle büyük alkış aldı. Ferman Akgül, "İstanbul'un bize hediye ettiği gerçek dostlardan birisi: Göksel" sözleriyle sahneden ayrıldı.

Gitar solosu büyük alkış aldı

Hareketli şarkılarda herkese ayakta dans ettiren konserin giriş bölümünde Sezen Aksu'nun unutulmaz şarkısı "Kurşuni Renkler"i seslendiren sanatçı, gitar çalarak söylediği "Bender Geçti Aşk" şarkısındaki solo performansıyla büyük beğeni topladı.

Özlem Kaya ve dünyaca ünlü modacı Elie Saab imzalı toplam 4 kıyafetle sahne alan Göksel, şıklığıyla göz kamaştırdı. Konserin sonunda istek üzerine bis yapan sanatçı, sevilen şarkıları "Yalnız Kuş" ve "Uzaktan"ı tekrar seslendirdi.

saati geldiğinde yine koşa koşa giderdim, vücudum yorgun olsa bile sahnede iyileşirdim.

Ardından Sezen Aksu ve Onno Tunç gibi profesyonel isimlerle tanışıyorsunuz. Müzik hayatınıza ne gibi katkıları oldu? Bu değerli isimlerden neler öğrendiniz? Onlar için neler söylemek istersiniz?

Hayatımın en heyecanlı, en güzel dönemidir. Sezen Aksu beni orkestrasına almıştı. Atilla Özdemiroğlu, Onno Tunç, Garo Mafyan gibi efsanevi müzisyenler arasındaydım. Son albümün stüdyo kayıtlarının önemli bir kısmını, eskiden Onno Tunç'un evi olan Sezen Hanım'ın stüdyosunda yaptık. Kayıtlara girerken bana "Onno'yla en güzel şarkılarımızı o evde yazdık. Sana da uğur getirsin." demişti. Gerçekten de öyle oldu. Sezen Aksu benim için 'doğurmadıklarımdan'

der. Ben de öyle hissediyorum. Sanatına duyduğum hayranlığın yanı sıra, insan olarak ona olan sevgim çok derin.

Hırslı biri miydiniz? Veya idol edindiğiniz bir sanatçı da var mıydı yolundan ilerlediğinin? En çok ne tür müzik dinlersiniz?

Hırstan daha çok mükemmeliyetçilik beni motive eden. İşim benim çocuğum, en iyisini hak ettiğini düşünüp çok özen gösteriyorum. Türkân Şoray, Sezen Aksu hayran olduğum kadınlar. Onlardan ilham aldım hep.

İlk albümünüz olan "Yollar"ın sizdeki yeri nedir? Satışa sunulacağı gün için mesela nasıl bir gece geçirdiniz? Heyecanlı, emin, telaşlı…

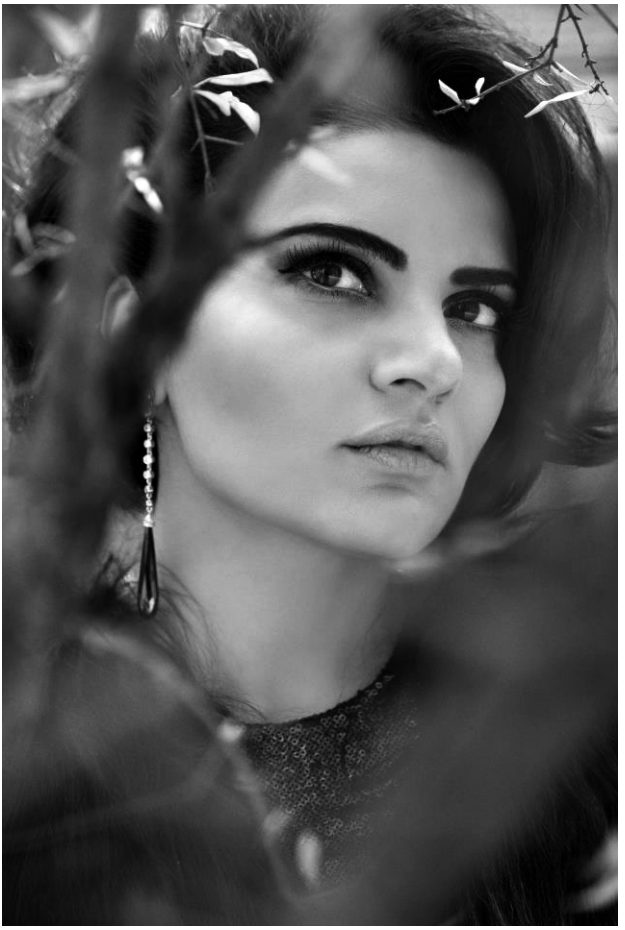
Albümün çıktığı günü çok net hatırlamıyorum. Ama albümün çıkış şarkısının radyoda ilk çaldığı anı hiç unutamam. Müthiş bir mutluluk ve heyecan hissetmiştim.

Şarkılarınızı yazarken nasıl bir zaman ve mekân içerisinde olmanız gerekiyor? Bu tarz olmazsa olmazlarınız var mıdır?

Kesinlikle yalnız olmalıyım. Gece ve doğa yoğunlaşmamı sağlıyor.

Eski pop şarkılarını da seslendirdiğiniz albümleriniz de oldu ve de çok beğenildi. Size göre eski şarkıların sihri neydi ki hâlâ çaldıkça dinleniyor? Günümüzde farklı ve kalıcı şarkılar bulmak zorlaşırken nasıl bir kıyaslama yapmak istersiniz?

Daha fazla duygu yoğunluğu var o şarkıların özünde. Çok samimi duygularla yazılmışlardı herhâlde. Şarkıların canlı çalgı aletleriyle kaydediliyor olması, dolayısıyla insan unsuru da çok etkili. Bugünün şarkıları çoğunlukla gösterişli; ama içi boş, lezzetsiz. Eski şarkılar, bugün bulamadığımız mis kokulu organik meyveler gibi.

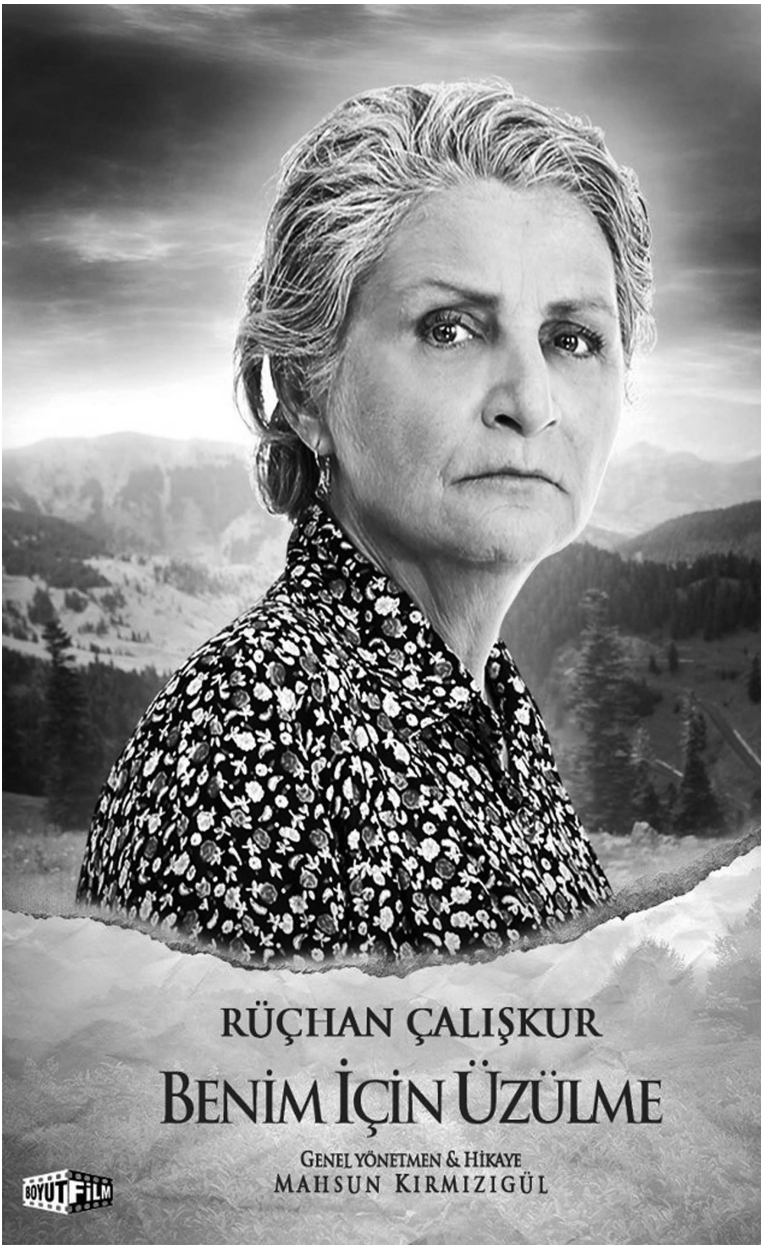

2013 Türkiye Müzik Ödülleri'nde "En İyi Kadın Şarkıcı" ödülünü aldınız. Emek verdiğiniz işin ödüllendirilmesi sizde nasıl duygular uyandırıyor?

Sadece bu albümün değil yılların emeğinin karşılığı gibi hissettim. Çok mutlu oldum, iyi geldi.

Değerli Göksel, son olarak da müzikle ilgilenen, gerek yola yeni çıkan gerek hızla yol alan genç müzisyenler için neler söylemek istersiniz, tavsiyeleriniz nelerdir?

Öncelikle şunu söylemem lazım; bu yol dışarıdan göründüğü kadar ışıltılı ve kolay bir yol değil. Ama severek yaptığınız her şey gibi karşılığını alıyorsunuz sonunda. Yeter ki kendiniz olun, çalışın ve çalışmaktan zevk alın. Aşk gibi işte, yolu zorlu olsa da; coşkusu, mutluluğu büyük. Olağanüstü bir şey müzikle kendini ifade etmek... Ben hiç pişman olmadım.

RÜÇHAN ÇALIŞKUR
BENİM İÇİN ÜZÜLME
GENEL YÖNETMEN & HİKAYE
MAHSUN KIRMIZIGÜL
BÖYÜT FİLM

Rüçhan Çalışkur

“Sanatın gücü tartışılmaz!”

Rüçhan Hanım, öncelikle söyleşi isteğimizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. İlk olarak tiyatro ile tanıştığınız o yıllara geri dönmek istiyorum. Bu yolculuğa nasıl başladınız? En büyük etken ne oldu?

Klişe olacak ama çocukluğumda masallar yazar ve onları arkadaşlarıma oynayarak anlatırdım. Sonra kendi kendime bir karar verdim ve Ankara Devlet Konservatuvarı sınavlarına girdim. Kardeşim Cüneyt Çalışkur, benden önce girip kazanmıştı. Herhâlde ondan cesaret almış olmalıyım. Nihayetinde sınavı kazandım. Rahmetli Cüneyt Gökçer, o zaman bölüm başkanıydı. Beni çok beğendiğini söyledi. Bu söz beni gerçekten yüreklendirdi. Yoluma azimle devam ettim. O zamanlar her önüne gelen oyuncu olamazdı. Çok sert kurallar vardı. Ama şimdi düşünüyorum da, iyi ki böyle kurallarla yetiştirilmişiz.

Söyleşi öncesi kültür ve sanat okurlarımızla, sevenlerinizle sizi konuştuk uzun uzun. Çoğunluğu, oyunculuğunuz bir yana, ses tonunuza hayran kaldıklarını dile getirdiler. Seslendirme yaptığınız projeler, her biri ödüllü ve hafızalardan silinmeyen filmler oldu. Kendiniz ile en uyumlu olanı hangisiydi?

O kadar çok ki, ancak bir iki tanesini sayabilirim. "Sol Ayağım" filmi, "Tehlikeli İlişkiler", "Ölü Ozanlar Derneği" ve sayısız yabancı dizi… Örneğin "Altın Kızlar"… Uyuma gelince, iyi bir oyuncuyu konuşmak son derece zevkli.

2001 yılında Yardımcı Rol'de Yılın En Başarılı Kadın Oyuncusu 5. Afife Tiyatro Ödülü'ne layık görülürken, 2004 yılında 23. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde En İyi Kadın Oyuncu Ödülü'nü aldınız. Bu güzel ödül üzerine söylemek istedikleriniz var mı?

Tabi ki son derece mutluluk verici bir olay. Bir emek veriyorsunuz ve sonunda ödüllendiriliyorsunuz. Verdiğiniz emeğin takdir edilmesi oyuncuyu motive eder.

Unutulmayan birçok dizi ve filmde yer aldınız. Özellikle "Parmaklıklar Ardında" isimli diziye dikkati çekmek istiyorum. Hem dizinin iyi olmasını hem de karakterlerinin uyumlu olmasını

neye bağlıyorsunuz? Yıllar geçse de, sizin canlandırdığınız karakter ve tabii diğerleri de unutulacak gibi değil. Bu konuda sizin de söyleyecekleriniz var mı?

"Parmaklıklar Ardında" dizisi gerek senaryosuyla, gerek rejisiyle, gerek oyuncularıyla farklı ve güzel bir diziydi bence. Herkes son derece özveriyle, disiplinle çalışıyordu. Etik değerleri çok yüksekti. Orada birbirimize sıkıca bağlanmış bir aile gibiydik. Keşke her dizide böyle bir hava yakalansa…

Bazen bir dizi öylesine sağlam bir kadroyla ekranlara geliyor ki hafızalardan silinmiyor. Bazen de kadro iyi olsa da dizi yayından kaldırılıyor. Yapılan iş ne kadar iyi olursa olsun son söz seyircide mi bitiyor sizce?

Bence reyting canavarı bitiriyor. 70 milyon nüfusta kaç kişinin evinde reyting aleti var biliyor musunuz? En fazla dört bindir herhâlde. Tabi yayıldığı yerleri de düşünürsek kalite ikinci planda kalıyor bence. Kanallara reklam verenler, bu kadar ufak bir alete göre karar veriyorlar. Reklam alamayan kanal batar. Bana göre yanlış bir kıstas.

18 Mayıs 2011'de gösterime giren ve sizin de çok yakıştığınız bir karakteri, Türkân Saylan'ı canlandırdınız. Sizin için bu projeyi kabul etmenizdeki etken ne oldu? Nasıl bir deneyimdi, nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yaptığı her şeyi yıllarca takip ettiğim, çok sevdiğim bir insandır Türkân Saylan. Onun gibi bir insan zor gelir bir daha. İlk teklifi aldığımda kardeşim kanserden öleli üç gün olmuştu. Yapamayacağım gibi geldi. Çok ağır bir sarsıntı yaşıyordum. Ama içimde bir ses "Hem Türkân Saylan için hem kardeşim için bunu yapmalısın." diyordu. "Bu acıyı senden iyi kim bilebilir ki?" dedim kendime. İyi ki de yapmışım. Umarım Türkân Saylan'ı hep yaşatacağız. Bütün

değer verdiğimiz insanları yaşattığımız gibi. En azından ben öyle yapıyorum.

"Keşke" ya da "mutlaka" diyerek hayatınızın listesine eklediğiniz neler var?

"Keşke" herkesin özel yaşamında vardır. Toplumsal anlamda "keşke" dediğim bir şey yok. Varsa da elimden geleni yaptığıma inanıyorum. "Mutlaka" dediğim şeyler var. Öncelikle kardeşimin yazdığı iki oyunu sahneye koyacağım. Ancak bu önümüzdeki yıl olacak umarım. İyi bir sinema filmi senaryosu olursa oynamak istiyorum. Şu anda çektiğim iki film vizyona girecek zaten. Oynamak istediğim bir oyun var, onu da programıma aldım.

Boş vakitlerinizde nelerle ilgilenirsiniz? Dizilerde kendi çektiğiniz sahneleri tekrar izler misiniz?

Kitap okurum, film seyrederim ve tiyatroya giderim. Aynı zamanda müzik dinlemeyi de çok severim. Yüzmeye giderim. Seyahat etmeyi severim. Evet, oynadığım dizilerde sahnelerime bakarım. Kendimi eleştirmek için…

Rüçhan Hanım, son olarak da Kültür ve Sanat okurlarımız için neler söylemek istersiniz?

Sanatın gücü tartışılmaz. Bunu doğru alanlarda kullanırsak birçok zorluğun üstesinden gelebiliriz. Tüm Kültür ve Sanat okurlarına sonsuz sevgiler… Düşünme ve yaratma yetisini kaybetmememiz dileğiyle…

Füsun Demirel ile Sanat Yılları

Füsun Hanım ekranların alışılmış ve benimsenmiş yüzü hâline geldiniz bulunduğunuz projelerle. Oyunculuğunuzu tebrik etmekten başka söyleyeceğimiz bir şey yok. Ama çocukluğunuza dair, Füsun Demirel'i biraz daha öğrenmek için soracağımız çok sorumuz var. 'Füsun' nasıl bir çocukluk ve gençlik döneminden geçti?

1970'li yıllardı. Ülkede siyasi faaliyetler çok hareketliydi.13 yaşında devrimciliği benimsemiştim. Damarlarımda Deniz Gezmişlerin kanı dolaşıyordu âdeta... Toplumsal duyarlılığı oldukça fazla bir gençtim.

Oyuncu olmak ilk istediğiniz bir meslek miydi yoksa sonradan yöneldiğiniz mi?

Sonradan yöneldim. Lise yıllarında... Amatör tiyatroyla başladı. Ama yine devrimci ruhumla tiyatro yapıp dünyayı değiştirmekti amacım.

Perugia Dil Üniversitesi (1976) ve Roma Dramatik Sanatlar Akademisi tiyatro bölümünden mezun olduktan sonra (1980) 'Zengin Mutfağı' isimli bir oyunda yer almışsınız. Bize o oyundan bahseder misiniz?

Vasıf Öngören'in yazıp yönettiği bir oyundu. Epik tiyatro örneğiydi. 80 darbesi sonrasıydı. Vasıf ağabey Berlin'deydi. Bir Türk

tiyatrosu kurup Türkiyeli göçmenlere oyunlar sunmaktı amacı. Başardı da... İlk gösteri "Memleketimden İnsan Manzaraları" oldu. Sonra "Zengin Mutfağı"... Sınıf çatışmasını, faşist ideolojinin tehlikesinin nerelere kadar gidebileceğini, işçi sınıfının durumunu, sendikal örgütlenmeyi falan sergiler oyun. Güldürerek ve eğlendirerek 70'li yılların Türkiye'sini gözler önüne serer.

Sinemaya ise 'Bir Yudum Sevgi' ile geçiş yaptınız. Bu film hayatınızın neresinde? Bu geçiş dönemi ile ilgili neler söylemek istersiniz?

Bu film hayatımın en önemli yerinde. Çünkü sinemayı bu filmle tanıdım. Sinema beni kazandı, ben sinemayı kazandım. Atıf Yılmaz'la daha sonra 8 projede daha çalıştım. Bu film hayatıma çok değerler kattı.

Oyunculuğunuzun yanı sıra ödüle de layık görüldüğünüz bir çevirmenliğiniz söz konusu. Yanılmıyorsam, Dario Fo ile Franca Rame'nin toplam 27 oyununu Türkçe'ye çevirdiniz. Bu sizin için nasıl bir tecrübe oluyor ve size kattıkları nelerdir?

Çok şeyler kattı elbette geçmişimde. Çünkü eğer bilgi ve birikimlerinizi bir üretime kanalize edip ortaya toplumla paylaşabileceğiniz eserler çıkarırsanız bu sizi unutulmaz kılar. O oyunlarını tanımak, içselleştirmek ve çevirmek oyunculuğumu zenginleştirdi. Genç kuşaklara tiyatro eserleri armağan etmekten daha büyük keyif ne olabilir ki?

1996 yılında ÇASOD başkanlığı yapmışsınız. Bu konu üzerine anlatacaklarınızın olduğu kanısındayım. Füsun Hanım şimdi daha da farkına varabiliyorum ki gerçekten çok başarılı işlerde yer almışsınız. Bir kez daha canı gönülden kutluyorum sizi.

Oyunculuğun salt vitrinden ibaret olmadığı, oyuncunun da siyasi, toplumsal ve sanatsal anlamda katılımcı olabileceği, yaratıcı

düşüncesinin olabileceğini ispatlama çabasındaydım. Telif haklarımız için çok yoğun mücadele verdim ama biraz yalnızlaştırıldım ve kırıklıklarla ayrıldım mücadeleden. Şimdi gençler sendika kurdular. Umarım benim hayal kırıklıklarımı yaşamadan mücadelede kazanırlar ve oyuncunun onurunu yeniden koruyacak günlere geliriz.

Size 'Altın Portakal' ödülü kazandıran 'Züğürt Ağa' ve ' Büyük Adam Küçük Aşk' isimli filmler için neler paylaşmak istersiniz? O dönemlerde keşkeleriniz ya da mutlaka diye altını çizdiğiniz konular oluyor muydu?

Her biri birbirinden değerli filmlerdi. Keşkelerim hiç olmadı. Mesleğime asla hırslarla bakmadım.

Siz neler izliyorsunuz ve şu an 'Tövbeler Tövbesi' dizi setinden keyif alıyor musunuz? Bu dizide yer almanızın asıl sebebini öğrenebilir miyiz?

Elbette geçim derdi nedeniyle bildiğim işi, oyunculuğu yapıp evimi geçindiriyorum. Bu kadar basit. Sanatsal beklentimiz yok TV'den. Bazen keyif alıyorum bazen de alamıyorum. Ama çok param olsa TV dizilerinde çalışmazdım.

Artık her akşam en az 2–3 dizinin yayınlatıldığı ve izleyicinin takip ettiği oyuncuların da farklı projelere dağıtılmasıyla gerçekten zor bir seçim ve yarış hâline girildi. Artık insanlar ellerinde kumanda beş dakika birine beş dakika diğerine bakıp konusuna yetişse yeterli olduğunun kanısına vardı. Siz ne düşünüyorsunuz?

Tam bir vahşet... İnsanları sersemletme çabası… Başlarına balyoz vurulsa daha çabuk netice alınırdı. TV'lerin vahşi, çıkarcı yayın politikalarının savunulacak bir yanı yok ki!

Sevenlerinize neler söylemek istersiniz?

Sevgilerimi gönderiyorum. Herkesi en içten sevgilerimle kucaklıyorum. Teşekkürler...

Sevilen Oyuncu ve Dublaj Sanatçısı

Yeşim Gül

"Sanatçı olarak yapabileceğim ne varsa her zaman seve seve yanınızdayım." dedi.

Yeşim Hanım, ekranlarda sevilen bir yüz ve çok beğenilen, başarılı bir oyuncusunuz. Özellikle ses tonunuz muhteşem. Her şeyden bahsedeceğiz fakat önce Yeşim Gül nasıl bir çocuktu? Şu an yaptığınız mesleği en başından beri istiyor muydunuz?

Öncelikle ben teşekkür ederim beni konuk ettiğiniz için... Yaramaz, fazla hareketli, bol bol taklit yapan hatta bu yüzden öğretmenimi taklit ederken bir tokat yemiş bir çocuktum. Hayatım boyunca hep sanatçı olmak istedim. Bir daha dünyaya gelsem yine sanatçı olmak isterim.

Hacettepe Devlet Konservatuarı Tiyatro Bölümünü bitirdikten sonra Adana'ya gidip orada çalışmalarınıza devam ettiniz. Adana, Ankara ve İstanbul'da tiyatroya bakış açısını değerlendirir misiniz desem bize neler söylemek istersiniz?

5 sene Adana Devlet Tiyatrosu'nda oyunculuk yaptım. Gerçekten inanılmaz bir seyirci kitlesi var, sanata ve sanatçıya hem çok korumacı davranıyorlar hem çok saygılılar. Şu anda İstanbul

Devlet Tiyatrosunda çalışıyorum ama şu bir gerçek ki Ankara hem tiyatro, hem seyirci anlamında mukayese edilemez.

Hâlâ İstanbul Devlet Tiyatroları'ndasınız. Hem dizi setleri hem de tiyatroda yer almak yorucu olsa gerek. Bu iş temposu nedeniyle hayatınızdan fedakârlık ettiğiniz ve erteleyerek yaşamayı özlediğiniz şeyler oluyor mu?

Tabi ki yorucu oluyor, bir o kadar da zor. Hem tiyatro hem set aynı anda olduğunda biraz sıkıntılı bir dönem oluyor ama işimi çok sevdiğim hatta âşık olduğum için yorgunluğum mutluluğa dönüşüyor. Kendime çok fazla zaman ayıramadığım anlar oluyor ama ilk boş günümde ertelediğim şeyleri gerçekleştirmeye çalışıyorum.

Bildiğim kadarıyla on dört dizide yer aldınız. Sizin için en keyif alarak yaptığım iş diye nitelendirdiğiniz hangisiydi? Mesela 'Ömre Bedel' oldukça ses getirdi. Ve oradaki rolünüz de yine akılda kalıcıydı ve beğeniliyordu. Ömre Bedel için neler söylemek istersiniz?

Yaptığım işlerin hepsini keyif alarak icra ettim; bazıları uzun soluklu, bazıları maalesef kısa sürüyor. Ama en büyük şansım iyi kadrolarla ve iyi ekiplerle çalışmam oldu. Ömre bedel biliyorsunuz 2 sezon devam etti. İyi bir işti ama artık hikâye finale bölümüne gelmeye başladı, doğru zamanda bitti.

Seslendirdiğiniz birçok ünlü sanatçı var. Sharon Stone, Julia Roberts, Jodie Foster gibi isimler bunlardan sadece bazıları… Seslendirmek ve oyunculuk dediğimizde elbette ki oyunun sizdeki yeri özel. Fakat filmlere seslendirme yapmak size ne hissettiriyor? Size ne gibi katkıları oluyor? Ve en önemlisi seslendirdiğiniz metinler gerçekten çevrildiği gibi mi yoksa herkesin merak ettiği ve her filmde mutlaka olan 'Hadi ama oradan, lanet olsun dostum!"

gibi eklemeleri biz mi yapıyoruz? Bu konuda söyleyeceklerinizin olduğunu düşünüyorum.

Tabi ki iyi bir oyuncuya ses vermek ve onun oynadığı karaktere girmek gerçekten değişik bir duygu ve çok keyifli. Bazı metinler bire bir çevriliyor ama bazı metinler maalesef kötü çevrildiğinde tuhaf tuhaf anlamsızca ekler yapılıyor ve en güzel olan filmi bile izlenemez hâle getiriyor...

Türkiye'de dizi sektörü sizce nasıl yol alıyor? Yapılan işleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Özellikle romandan uyarlanmalar hoşunuza gidiyor mu? Özellikle takip ettiğiniz diziler var mı?

Dizi sektörünün daha iyiye gittiğini düşünüyorum mutlaka aralarında iyi olmayan işler de oluyor ama artık seyirci daha seçici. Açıkçası zamanım olmadığı için dizi takip edemiyorum.

Bu sektörde mutlaka şunu da yapmalıyım dediğiniz bir proje var mı?

Psikolojik bir filmde oynamak isterim.

Yıllar önce Türkân Şoray ve Kadir İnanır'ın oynadığı "Dila Hanım" adlı sinema filminin dizi sürümünde yer aldınız. Neler hissettiniz? O eski "Dila Hanım"ın sizdeki etkisi, sihri neydi? Ya da bu projede yer almanın sizdeki anlamı nedir?

O filmi hayranlıkla izledik defalarca. Böyle bir projede olmak beni çok mutlu etti gerçekten... Filmin biraz daha dışında gelişti senaryo ama yine de böyle bir projede olmak farklı bir duygu… Çünkü film herkesi etkileyen ve unutulmayan bir filmdi.

Kültür ve Sanat okurlarına, sevenlerinize neler söylemek istersiniz?

Öncelikle gerçekten çok teşekkür ederim, hepinize kucak dolusu sevgiler… Sanatçı olarak yapabileceğim ne varsa her zaman seve seve yanınızdayım. Tekrar tekrar teşekkürler, sevgiler...

Türk Edebiyatı'nın Köşe Taşı

Orhan Kemal'in Oğlu Işık Öğütçü ile Kendisi ve Babası Üzerine

Milyonların okuduğu Orhan Kemal'in oğlu olmak nasıl bir duygu? Hakkında daha çok bilgiye ulaşmak isteyen eski ve yeni neslin olduğunu bilmek nasıl bir yükümlülük?

Önemli bir insanın oğlu olmak biraz yetişmeyle ilgili bir duruş sergilemek demektir. Kendinizi beğenmiş de olabilirsiniz veya mütevazı bir hayat sürmeye devam edersiniz. Ben ve diğer kardeşlerim de hep ikincisini tercih ettik. Hiçbir zaman ortaya dökülüp biz Orhan Kemal'in evladıyız demedik. Bu ismi kullanıp boş işler yapmaktansa, sessiz kalıp yaptığımız işlerin ortaya çıkması daha değerlidir diye düşündük ve hâlâ da aynı tutum ve davranışlarımızı sürdürüyoruz. Yeni kuşaklar içinde üstadı daha iyi tanımak isteyenlerin olduğunu biliyorum. Bunun için çalışmalarımı aralıksız sürdürüyor, her türlü belge ve bilgiyi paylaşıyorum. Ama buna herkesin katkı vermesi lazım. Elinde belge, bilgi, görsel malzeme bulunan bana göndermeli, böyle olanağı olmayanlar kitaplarını almalı, tekrar okumalı ve herkese tavsiye etmelidirler, diye düşünüyorum. Bunu gerçekleştirmeyi sağlamak da yükümlülüğün içindedir.

Orhan Kemal'in sizinle olan ilişkileri, yönlendirmeleri nasıldı? "Babam hep şöyle derdi, meğer ne kadar da haklıymış…" diye arada aklınıza gelen bir anınız var mı?

Babamın bu tür yönlendirmelerine maalesef hayat izin vermedi. Kendisini çok erken yaşta kaybettim. Fakat şöyle bir anım var. 1970 yılında vefat etmeden önce, babam, ben ve ağabeyim evde oturuyorduk. Ağabeyim benim kitap okumam için ısrar ediyor, babam ise bizi dinliyordu. Sonunda babam konuşmaya katıldı. Ağabeyimin doğru söylediğini, kitap okumam gerektiğini belirterek bir öneride bulundu. Bana "İki Çocuğun Devr-i Âlemini" okumamı söyledi. Haziran 1970'te vefat edince, bir ay sonra onun söylediği kitabı ağabeyimden istedim. Getirdi. Okudum. Çocuk dünyamın çok zenginleştiğini, okuma alışkanlığı kazandığımı gördüm. Babam gerçekten çocuk dünyasını çok iyi bilen bir insandı. Kendi kitaplarını da tavsiye edebilirdi. Ama benim okumaktan kaytarıp top oynamayı, sokaklarda koşmayı tercih edeceğimi sezdiği için macera dolu bu kitabı önermişti. Daha sonra onun kitaplarını okurken, onun da çocukluğunda bu kitapları okuduğunu görmüş, çok mutlu olmuştum. Kitap okumayı tutku hâline getiren, belki de babamla yaptığım bu son konuşma olmuştu.

Ondan kalan eserler dışında kimsenin bilmediği ve bilmeyi ısrarla merakla gözlediği özet cümleniz var mı? Çok özel olmazsa Orhan Kemal'in bilinmek istenilen çarpıcı yönlerini düşünenler var.

Babamın kitaplarında böyle güzel cümleler mevcut. Bunların bir kısmını www.orhankemal.org web sayfasına da aldım. Ama hemen şimdi aklıma gelen cümlesini söylemek isterim: "Kara gün kararıp gitmez."

Orhan, Nâzım Hikmet'i dinleyerek şiire değil romana ve öyküye yönelmiştir. Hatta Orhan Kemal, oğullarından birine de 'Nâzım'

adını vermiştir. Peki, yalnızca Nâzım Hikmet'i sevmesi nedeniyle mi, yoksa içinde var olan davaya münhasır olarak mı romanı ve öyküyü yüceltmiştir? Pek tabii şiiri de işleyebilirdi…

Kendisi de zaman içinde şair olamayacağına inanmıştır. Nâzım Hikmet'in düz yazıda onu teşvik etmesi, bu yolda ilerlemesini sağlamıştır. Tabii seçtiği konular, sosyal, toplumsal gerçeklik taşımayan konulardır. Halkın sıkıntısını, çektiği acıyı içinde hissederek, onların sesi olarak sürekli yazmıştır. Bundan dolayı kendisine çeşitli bedeller ödetilmiştir ama asla kalemini satmamıştır. Sanatın hikâye ve roman dallarıyla, buna ilintili olan senaryo ve tiyatro yapıtlarında karar kılmıştır.

Sinema ve dizi filme uyarlanan eserleri için neler söylemek istersiniz? Örneğin bir romanın film olması için izin verirken, gerekli sohbeti kurarken eserin özünü koruma açısından, Kemal ailesinde "olmazsa olmazlar" var mı?

Tabii var. Bunun en önemlisi senaryoda Orhan Kemal'in dünya görüşüne ters konulara sapılmaması. İsmine halel getirilmemesi. Yoksa dizi sektörü tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de bir endüstri artık. Uyarlanan yapıta birtakım eklemeler kaçınılmaz. Bunun dozu çok önemlidir. Buna dikkat ediyoruz.

Gelecekle ilgili mi, geçmişle ilgili mi konuşurdu?

Maalesef babamın bu tür sohbetlerine yaşam nedeniyle katılamadım. Ama eserlerini okuyan herkesin vardığı ortak sonuç, tüm kitaplarında sözünü ettiği konuların güncel olduğu ve bugün için bile insanlığın sorunlarına değindiği ve insanlığı düşünceye sevk ettiği yöndedir.

Yapmamış olduğunu düşündüğü ne olabilir sizce?

Yıllardır üzerinde düşündüğü 60 sayfa kadar yazdığı "Romancının Romanı" veya "93 Harbi" isimli kitabını yazamamış olmasıdır.

Yapmış olmaktan hep mutlu olduğu bir şeyden söz eder miydi, eğer söz ediyordu ise paylaşır mısınız?

Yazı yazmak onun tutkusuydu. Bir de arkadaşlarıyla beraber olup, tavla oynayarak sohbet etmek onu mutlu eden olaylardan biriydi.

İstanbul'a âşık mıydı?

İstanbul için şu an dizisi olan "Kötü Yol" kitabında geçen pasajı yazmak isterim. Âşık mıydı, değil miydi buna okuyucularınız karar versin: "Islak kirpikleriyle gece yarısından sonraki İstanbul'a dalgın dalgın baktı. Evet, büyük, güzel, çok güzel şehirdi İstanbul. Uçurumun kenarlarında bitmiş göz alıcı çiçekler gibi. İnsanı kendine çekiyor, sonra da uçuruma yuvarlanışına sadece bakıyordu."

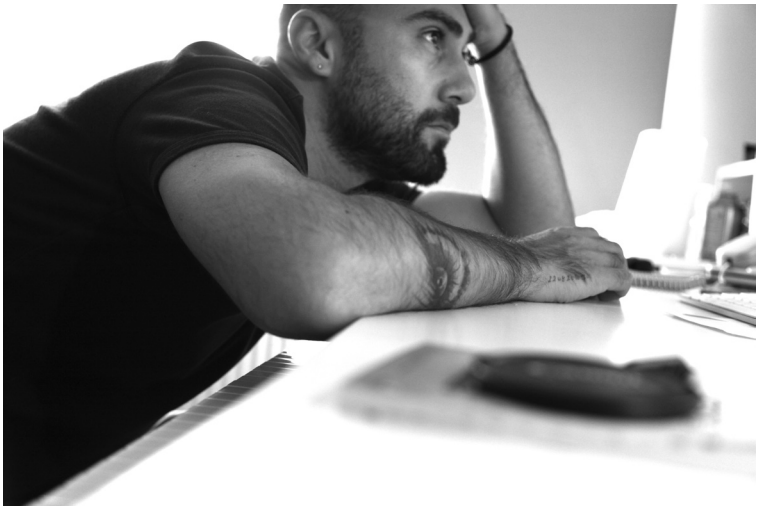
Işık Bey, 2000'den bu yana o güzel anıları yaşatmak için İstanbul'un Beyoğlu ilçesinde Cihangir semtindeki Orhan Kemal Müzesi halka açık bir şekilde ziyaret edilirken, "Orhan Kemal Roman Armağanı" adı altında bir roman yarışması da gerçekleşiyor. İlgi nasıl? Orhan Kemal eserlerini bir sonraki kuşaklara ulaştırmak, kalıcılığı üzerine yürütülen bu kayda değer emekler, projeler içerisinde oğlu Işık Öğütçü neler düşünüyor? Farklı fikirleriniz var mı yakın zamanda hayata geçirmeyi planladığınız?

Orhan Kemal Roman Armağanı yıllardır verilen saygın bir ödüldür. Kazananlar listesini ve yönetmeliğini web sitemizden görmek mümkündür. Bundan sonra da devam edecektir. Üstadın geleceğe taşınmasında yapılacak her şeyi yapıyoruz. Burada sizlerin, okuyucuların duyarlılığı ve yazarın sahiplenmesi çok önemli. Toplumumuz bu sahiplenmeyi gerçekleştirirse, yarın bizler bu

dünyadan göçüp gittiğimizde hem gözümüz arkada kalmaz, hem Orhan Kemal ilelebet yaşar.

Işık Bey son olarak da Orhan Kemal tutkunları ve Kültür ve Sanat okurlarımız için neler söylemek istersiniz?

Onu okuyun ve yeniden keşfedin. Orhan Kemal'in insan sevgisi ve umudu daima sizlerle olsun.

Atakan Ilgazdağ

"Ruhsal açıdan tatmin olabileceğim şeylerle uğraşıyorum."

Sevilen dizi "İntikam"ın müziklerini hazırlayarak 'hayat' veren Atakan Ilgazdağ'a öncelikle nasıl bir çocukluk geçirdiğini sorduk.

Ben İzmir'de doğdum, İstanbul'a taşınana kadar eğitim süreci hep orada geçti ama hayat esas buraya taşınınca başladı diyebilirim.

Çocukluğunuzdan kalan ve sizde özel hatırası olan bir hikâyeniz varsa paylaşır mısınız? Sizi en çok ne mutlu ederdi?

O dönemlere bayıldığımı söyleyemeyeceğim aslında. Dönüp baktığımda "Ne de güzel bir çocukluk geçirmişim" diyemiyorum pek ama sonuçta hemen herkesin çektiği, belki de olması gereken sıkıntılar işte... Müzik denilen olgunun her varlık için koruyucu bir tarafı var. Ona sarılmışım ben de herhâlde, düşündüğümde radyodan sevdiğimiz şarkıları kasetlere çektiğimiz, bir albümün çıkmasını dört gözle beklediğimiz zamanları gülümseyerek anımsıyorum. İlk cd çalarımı ve bana armağan olarak alınan ilk cd'yi çok net hatırlıyorum mesela.

Müzik, hayatınıza nasıl girdi? TRT'nin Çocuk ve Gençlik Korosu'nda da yer almışsınız. Sürekli bir destekçiniz var mıydı?

İlkokul sıralarında TRT İzmir Çocuk Korosu bir sınav açmış, bizimkiler de beni o sınava sokmuşlar, teyzem ısrar etmiş daha doğrusu. Kendisi Ankara Devlet Tiyatrosu'ndan Şefika Ümit Tolun... "Bu çocuğun kulağı çok iyi, mutlaka eğitim aldırın" diyor ve her şey böyle başlıyor aslında, sonra da üniversitede 9 Eylül Güzel Sanatlar Fakültesi...

Yıl 2000 ve İstanbul'a geliyorsunuz. İstanbul sizi nasıl karşılıyor? Müzik hayatınızda neler değişmeye başlıyor?

2000 yılı sonları, 2001 başları diyelim. Şansımı İzmir dışına çıkarak denemem gerektiğine iyice ikna etmiştim kendimi. Her ne kadar kendime güvensem de hiç kimseyi tanımadığım ve anlatılan hikâyelerle gözümü çok korkutan bir şehirde yaşayacak olma fikri, o genç yaşlar için bir taraftan çok zor bir taraftan da çok kolaydı. Kendime dışarıdan baktığım zaman sevdiğim bir özelliğim var; hemen hemen hiçbir şeyi "Biliyorum, doğrusu bu." diye görmem hayatta ama emin olduğum, kafama koyduğum bir durumda da dünya yansa yaparım kafamdakini, bir kişi de karşı koyamaz. İstanbul'a taşınma macerası böyle başladı. Nitekim geldikten üç

yıl sonra falan düzelmeye başladı her şey. Başlarda son derece sıkıntılı zamanlar geçiriyorduk. Daha sonra da birlikte çalışacağımız Çağdaş'la ders verdik, düzenlemeler yaptık, o bazı kayıtlarda gitar çaldı, ben vokal yaptım ve geçti zaman... Bilgisayarla müzik yapma olayına her zaman yatkın oldum, üniversite yıllarında İzmir'de yaptığım jingle'ları sermaye yaparak, 2004 yılında Jingle-Jungle'da Ömer Özgür'le çalışmaya başladım 2007 sonlarına kadar. O piyasayı öğrenmemle birçok sevilen jingle'a da imza attım.

Kristal Elma'nın 17. kez düzenlenen ödül töreninde birçok itibarlı firmaya yapmış olduğunuz çalışmalar ile ödüle layık görüldünüz. Bunlardan da biraz bahseder misiniz?

2005 senesinde Fiat / Panda için yaptığım jingle birinci, meşhur "Ooo Beko" ikinci ve Koçbank için yaptığım bir iş de üçüncülüğü alarak o geceyi ağzım kulaklarımda geçirmemi sağladı. Daha sonra da oldu bir sürü ödül ama ödül olayını çok önemsemedim hiçbir zaman, şu anda stüdyomda tek bir ödül bile durmaz. Kafası çalışan adam "Bunları bunları almış, demek ki iyi…" diye düşünmez zaten. Beni arayıp çalışmak isteyenlerin birinci sebebi uzun süre markayla anılacak bir tune ihtiyacı oluyor genelde, piyasada böyle bir algı yerleşti "Atakan iyi tune üretir."... Hoşuma giden bir durum!

İlk albümünüz de şu anda piyasada hatta bir yenisi üzerine daha çalışıyorsunuz. İlk albüme dair söylemek istedikleriniz vardır. "Yeni Bir Gün" gerçekten size yeni bir gün getirdi mi?

İkincisi çok gecikti ama haklı sebeplerim var elbette. İlk albüm de şöyle vücut buldu; zaten devamlı yazdığım şarkılar yavaş yavaş toparlansın istiyordum, bir yandan da işe güce zaman zaman mola verip sahnede arkadaşlarımızla eğlenip çalalım fikri vardı hep. Sonunda benim canımın istediği gibi olsun, kimse karışmasın niyetiyle "Yeni Bir Gün" tamamen kendi finansörlüğümle çıktı pi-

yasaya, artık bu işlerin ne kadar zor olduğunu bilmeyen yok. Ben de, dinleyicisi dışında kimseden destek görmemiş bir ilk albüm için yerinin oldukça iyi olduğunu düşünüyorum. Yaptığım hiçbir şeyi "kariyer basamağı" olarak görmedim, istediysem yaptım, istemediysem çekip gittim. Bundan da son derece mutluyum yani daha çok insanın haberi olsun elbette isterdim fakat acelem de yok bir yandan.

Siz kimleri dinlersiniz ve dizi müziği ya da film müziği yapan isimlerden beğenerek takip ettiğiniz biri / birileri var mı?

İsim vermek çok uzun sürer ama elbette çok dinlediğim, bayıldığım, saygı duyduğum bir sürü yerli, yabancı grup ve isim var. İçinde yer aldığım sektörde de inanılmaz hızlı ve özenli işler çıkarabilen müzisyenler var. Yaşadığımız coğrafya bazen çok gaddar olabiliyor birçok açıdan ama sırf bahşettiği bu çok renkli müzikal atlas yüzünden bile mutlu olabilir bir müzik adamı.

"İntikam" dizisinin müziklerini yapmanız için ilk teklif kimden geldi, siz nasıl değerlendirdiniz? Müzikler öyle oturdu ki diziye, bu her dizide yakalanan bir durum değil. "İntikam" için müzik hazırlarken ilham aldığınız bir şeyler var mı? Sadece senaryoları okumak yeterli oluyor mu?

Ben biraz reklam filmlerinin aksine "Yine görüntüye ama bir kompozisyonu rahatlıkla tamamlayabileceğim, uzun uzun müzikler yapayım" kafasına gelmiştim ve tam o dönemde gerçekleşti bu proje de. InDhouse "İntikam" dizisinin yapımcısı Amerika'da şu sıralar çok tutulan "Revenge" isimli dizinin uyarlamasını yapacaklarını, senaryonun oldukça benzer tutulacağını ve benim gibi birçok kişiden demo istediklerini söylediler. Dizi-film sektörünün çok zahmetli ve yorucu olduğunu uzaktan da olsa bildiğimden, ilk

sayılabilecek dizi işimin, izleyicisinin fazla olacağı kolaylıkla tahmin edilebilecek bir yapımla başlamasını özellikle istedim ben de.

Farklı projeleriniz var mı? Hayalini kurduğunuz ve olması için çok emek verdiğiniz, emek vermek istediğiniz bir şeyler var mı?

Önümde ya da en azından aklımda her zaman yeni projeler vardır zaten ama hayaller hassas mevzular. Bence hayaller, geceleri rahat rahat uykuya dalabilmemiz için var, yoksa hiçbir zaman beni hırs küpüne dönüştürecek şeylerle meşgul etmedim kafamı. Ruhsal açıdan tatmin olabileceğim şeylerle uğraşıyorum zaten her zaman. Bununla birlikte nasıl olsa istediğim her şeyi yapabileceğimi biliyorum. Kendimi de tanıyorum olabildiğince, e yeter de artar bile!

Radyoların Efsane İsmi

"Hopdedik Ayhan"

Ayhan Güngör

Sayın Güngör 70 - İstanbul doğumlu, dinleyicilerin hayatında bir parça olan 'Hopdedik Ayhan'dan biraz daha detaylıca bahseder misiniz?

Hopdedik Ayhan bir anlatıcıdır... İşim insanları, yaşamları, Türkiye'yi anlatmaktır. Yetenek mi dersiniz yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama hızlı konuşup sizi size anlatmak benim en büyük zevkim. Şu an 40 yaşındayım. Meslekte 20 sene. Ama artık bir yaşam biçimi olmuş benim için radyoculuk. Konuşmak, eğlendirmek benim işimin en zevkli yanları. Genelde içine kapanık büyüdüm. Türlü zorluklarla okudum. Kabataş Erkek Lisesi'ni bitirdiğimde önüme yol ayrımı geldi. Ya kendimi ifade ederek yaşayacaktım, ya da

ÖSS'de bahtıma ne çıkarsa onun üstüne okuyup mutsuz çoğunluk arasına katılacaktım. Evet, emin olun bugün bu ülkede büyük çoğunluk sevmediği bir iş yapıyor, onu meslek ediniyor. Çünkü sistem böyle işliyor. Ben bu çarkın arasına girmek istemedim. "Hayat benim ve istediğim gibi yaşayacağım." dedim. Hopdedik efsanesinin temeli budur. Güzel bir yaşam için asgaride bir mutluluk arayışı. Ben mutlu olursam çevrem de olur.

TRT FM dinleyerek geçen bir gençlik döneminiz var. O zaman sunuşunu beğendiğiniz bir DJ, örnek aldığınız bir program var mıydı? Ve en önemlisi DJ olmak en başından beri düşündüğünüz bir iş miydi yoksa kendiliğinden gelişen bir süreçte mi içinde bulundunuz?

Şimdi hani bize mail atıyor ya genç arkadaşlar. Ben de öyleydim. Sezen Cumhur'a, Engin Arman'a, Aykut Sporel'e mektuplar yazdım. Aylar sonra bir telefonla Aykut abiden bir cevap gelmişti. Allah rahmet eylesin, ilk radyo kaydını onun yanında görmüştüm. Evinde bir stüdyo kurmuştu. Gittim ve kayda girdi. Bu heyecanı hayatımda birkaç kez yaşamışımdır. Koca TRT programcısı Aykut ağabey ve ben oradayım. Sonra evde bir iki mikrofon alarak ben kayıt yapmaya başladım. Arkadaşlara kasetler yaparken üstüne de anons çekerdim. Çocuklar sağ olsun bayağı eğlenirdi ve sonra polis

radyosuna başvurmak geldi aklıma. 20 yaşındayım. Polis radyosu fırtına gibi esiyor. Uğur Gündoğan en büyük dj. Ona telefon ettim. Radyoda dinlediğim ses karşımdaydı. Kalp dursa yeridir. Bana bir tomar laf etti. Merkez Ankara, nasıl geleceksin falan filan... Ben ne yaptım, gece otobüse atladım, sabah altıda oradaydım. Beni görünce: "Sen deli misin oğlum?" demişti. İyi ki delirmişim. Yoksa bugün Hopdedik Ayhan olmazdı.

İlk programlarınızdan biri olan "Disco Show" un formatı nasıldı?

Polis radyosunda haftada bir gün ve 45 dakika Ayhanım vardı. Sene 1990 ve Pazar günleri yayınlanacak bu programda yabancı müzik ana temamdı. Şimdi pek kullanılmayan slowla başlayıp hızlanan ve geçişli olan bir müzik programıydı. Yani reklamsız ve kesintisiz, başladığı gibi biten bir program. İlk göz ağrım…

Özel radyolar açılış ve bir dönem kapatılış süreçlerinden geçerken, siz de başta "Konuşan Türkiye Radyosu" olmak üzere Süper FM, Kral FM, Lokum FM ve genel yayın yönetmenliğini ve DJ'liğini üstlendiğiniz Radyo Tatlıses arasında programlarınız olmuş. İçinize en çok sinen ya da keşke dediğiniz bir program, bir radyo kanalı oldu mu?

Hayır. Hepsinde ayrı bir hikâyem var. Hepsinde ayrı bir anı… Benim için hepsi aynı kefede. Çünkü hepsinde tek bir program vardı Hopdedik Ayhan Show… Beni bugünlere taşıyan bu frekansları ayrıma sokarsam kendi duygularıma ihanet etmiş olurum. Çalıştığım her radyoya çok şey kattığım gibi, tüm bu radyolar bana büyük imaj sağladı.

En uzun süre içinde bulunduğunuz Radyo Klas hayatınızın neresinde ve size ne gibi deneyimler ekledi?

Radyo Klas aslında bir aile kurumu. Yani içinde Number One Tv ve Number One FM de var. Ben aslında gurubun tüm mecralarında yayın yaptım. Yani Klas'ta yerli müzik çalarken, amiral gemi Number One Fm'de sıkı şovlarda çıkardım. Number One Tv'de ilginç programlar yaptım. Dile kolay, 11 sene... Ama uzun zaman bazen kendini tekrara sokuyor. Bunu hissettiğim için yeni bir heyecana ihtiyaç duydum. Yaklaşık 4 aydır Turkuvaz'dayım. Atv grubunun popüler radyosu… Elimizde yeni bir bebek var. Daha 2 yaşında ve bu bebek de benimle beraber büyüyecek. İşte bu heyecanı yaşamak için buraya geldim.

"Hopdedik Ayhan" ismini nasıl ediniyorsunuz?

Özel radyolar açılınca Metropol FM'de başladım. Sonra Süper FM'e geçtim. Daha geniş kitleler tarafından tanınınca bana da bir isim lazımdı. Ad soyadı mı kullanayım dedim? Program isimleri konuyor mesela "Ayhan'ın Sevgi Dünyası" gibi komik şeyler. Bu böyle olmaz "Sevgi Dünyası, Mutluluk Çemberi" falan… Ayhan Güngör, ciddi bir doktor ismi gibi… En iyisi bir lakap bulayım dedim ben. Yayın esnasında "Onu yapmayın. Hop dedik. Bunu yapmayın Hop dedik." Hop dedik cezaları veriyorduk. Sonra bir müzik geçti elime. Onun üzerine rap gibi bir şey okuduk. "Hop dedik, hop dedik hop dedik Ayhan"ı oraya yapıştırınca efsane başladı. İyi bir marka oluşturduğumuzu düşünüyoruz. Bugün beni patentçiler aradığına göre gerçekten marka olmuş.

Ortalama 4 aydır yayınında bulunduğunuz Radyo Turkuvaz'da hafta içi her gün 13.00 - 16.00 arası renkli bir program ve birbirinden değerli sanatçıları ağırlıyorsunuz. Bize biraz yayına nasıl hazırlandığınızı anlatır mısınız?

Vallahi aksakallı bir dedem yok gece gelip bana ilham versin. İşim gözlem. Ben bakmam; "gözlerim". Gördüklerimi kumbaraya

atarım. Günün birinde ihtiyacım olunca kumbaradan alır gördüklerimi anlatırım. İzlediğim bir film, duyduğum bir dedikodu, gittiğim bir yemek bana zaten yaratıcı fikri veriyor. Allah'tan Türkiye'de yaşıyorum. Düşünsenize millî geliri yüksek, sorunsuz, sağlıklı bir ülkede yaşasam ne anlatacağım? Bu ülkenin sorunları bile komedi. Günlük haberleri anlatsam radyo için başlı başına bir fikir. Yayın akışım hayatın ta kendisi!

Programa başlamadan önce olmazsa olmaz dediğiniz ayrıntılar var mı?

Prensipliyimdir. Saatinde gelirim. Önce emektar dizüstümü çıkarır onu yayın masasına bağlarım. Kendime ait kulaklığımı çıkarıp onu takarım. Sistemi kendime göre ayarlarım yaklaşık 2 dakika içinde. Zaten o arada haberler vardır… Sinyal müziğimi hazırlarım ve mutlaka radyomun sitesini, Sabah Gazetesinin internet sitesini, facebook ve twitter sayfamı açarım. Önümdeki ekranlarda haber kanalları açıktır. Son dakikaları anında görürüm. Tüm bunlar hazır olunca artık şov başlar.

Kendi programınız dışında boş zamanlarınızda siz hangi radyo kanallarını veya programcıları dinlersiniz?

Ben "radyo" değil "radyocu" dinlerim. Denk geldiğimde mutlaka takıldığım haber radyoları vardır. Onun dışında Cem Arslan, Cem Ceminay, Cambaz, Afrikalı, Gönül Dostu Şener, sevdiğim emektarlardır.

Bu aralar programınızda çalmaktan keyif aldığınız bir parça var mı?

Özgün - Sadece Arkadaşız, Sinan Akçıl - Şampiyon, Bengü - Aşkım, Soner Sarıkabadayı - Tuzlu Su… Son dönemde seviyorum bu şarkıları.

Ayhan Bey son olarak dinleyicilerinize ve DJ olmak isteyen kişilere neler söylemek istersiniz?

Farklı ol, taklit etme, mikrofon senin ailendir, asla unutma... Bolca oku, bolca izle, gündemi takip et ve kendin ol… Rol yapma.

Barış Çakmak diyor ki
"Dünyayı, sanat ve kültür kurtaracak!"

79/Gelibolu doğumlu Barış Çakmak'ı, ekranlarda nadir gözüküp akıllarda kalmayı başaran bu başarılı oyuncuyu bir de sizin ağzınızdan tanımak isteriz. Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Elbette, oyunculuk tutkum birçok oyuncunun da yaşadığı gibi çocukluk yıllarıma denk geliyor. Yaşıtlarım astronot, pilot, öğretmen olmak isterken ben kararımı çoktan vermiştim. Okumayı da çok seven bir çocuk olduğum için ilkokulda Shakespeare'in oyunlarının basitleştirilmiş öykülerini okuyup, Venedik Taciri ve Macbeth'i hazırlayıp sınıf arkadaşlarımla oynamıştım, o kadar ilgiliydim yani. Ardından ortaokul yıllarımda kolejin tiyatro grubunda aktif olarak

çalışıp lisede kendi tiyatro grubumu kurmuştum, sonra işte İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarının sınavlarına girip kazandım, 2. sınıftan itibaren de profesyonel olarak özel tiyatrolarda oyuncu olarak çalışmaya başladım. O gün bugündür oyunculuktan hiç kopmadım.

2002 yılında TV'ye giriş yaptınız. İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Tiyatro bölümüne devam ettiğiniz yıllara, 9 sene öncesine dönersek neler anlatmak istersiniz?

TV dünyasına giriş yaptığımda 3. sınıftaydım, okula girdiğim andan itibaren çeşitli TV teklifleri alıyordum ama kafamda hiçbir zaman TV projelerinde yer almak olmadığı için sürekli reddediyordum. Ben tiyatro alanında gelişmek istiyordum ama sonra sonra inadım kırıldı, ısrarlara dayanamayıp TRT için çekilen "Kuzenlerim" dizisiyle başladım, ardından Yusuf Kurçenli'nin yönettiği "Gönderilmemiş Mektuplar" filminde Türkân Şoray ve Kadir İnanır ile birlikte oy-

nayıp ilk sinema filmimi çekmiş oldum, geri kalan kısım da çorap söküğü gibi geldi zaten.

Bize göre oyunculuğunuz ayrı bir yere ama 'Zerda' isimli dizide 'Osman' karakteri ile oldukça başarı kazandığınıza inanıyoruz. Zerda'lı yıllardan biraz bahseder misiniz?

O da yine aynı 2002 yılında başlayıp 2 sene sürmüş bir diziydi, iyi bir ekip ve senaryoyla dönemin en parlak işlerinden biriydi. Orada oynadığım karakter gerçekten çok sevildi ve hâlâ unutulmadı, şaşırtıcı çünkü genelde TV kolay unutulur, hele üstünden 7 sene geçmiş bir işin hatırlanıyor olması büyük bir başarı. Severek oynadığım bir karakterdi.

Oyunculuğunuza yeni bir şeyler katmak için neler yapıyorsunuz? Kendinize bir hedef haritası çizseydiniz hangi oyuncuya çıkardı?

Sürekli okuyorum, iyi olduğu izlenimini veren oyunları izlemeye çalışıyorum, zaten sahneye en fazla 3 yıl ara verdim, şimdi bu sezon yeni bir oyunum var, sürekli provalardayım. Zaten oyunculuk 7/24 bir iş, sürekli gözlem hâlindesiniz, bu meslekle birlikte otomatik olarak gelişen bir şey bu, isteseniz de gözlemlemekten kaçınamıyorsunuz. Bazen oyuncuların performansını izlemekten, ben olsam nasıl oynardım diye düşünmekten izlediğim filmlerin bütününü kaçırıyorum. Kötü oyunculuk gördüğüm zamansa çok yoruluyorum, televizyonda çok sık karşılaştığımız bir durum bu maalesef. Kendime bir hedef haritası çizme konusuna gelirsem, birçok oyuncu gibi ben de sürekli farklı şeyler oynamak istiyorum. Kendimi tekrar etmek istemem. Ülkemizde de yurtdışında da birçok iyi oyuncu var, hepsinin adını tek tek zikredemem ama izlemekten en keyif aldığım oyuncu Meryl Streep.

Son zamanlarda iyice çoğalan dizilerle birlikte rekabet ve karışıklık yaşansa da izleyici en iyisini seçerken kadrosu ya da konusu iyi olmayan ya da sürekli izlenen bir dizi yeni başlayan bir dizi için bırakılmıyor ve beraberinden diziler yayından kalkıyor. Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Artık iş pazar yerine döndü, korkunç koşullarda çalışılıyor, çığırından çıktı. Her gece her kanalda en az 2 dizi var ve bu dizilerin senaryoları birer sinema filmi uzunluğunda, normal şartlarda 2-3 ayda çekilebilecek bu senaryoları biz maksimum 6 günde bitirmek zorundayız çünkü yayına yetişmesi gerekiyor, bu da hem oyuncunun, hem senaristin, hem rejinin hem de kamera arkasındaki ekibin performansını düşürüyor çünkü herkes uykusuz çalışmak durumunda kalıyor. Bu saydığım faktörler de çıkan işin kalitesini inanılmaz derecede düşürüyor. Bu kadar özveriyle çalışılan işler de rating gibi sebeplerden yayından kaldırılıyor ve birden 50-60 kişi işsiz kalıyor. Çok acımasız bir sektör hâline geldi televizyon, bir çözüm bulunmalı yoksa bu iş daha fazla bu şartlarda devam edemez.

2009 - 2010 yılları içerisinde izleyiciyi tutsak eden başarılı dizilerden biri "Hanımın Çiftliği"nde de yer aldınız ve canlandırdığınız karakter üzerine oturmuştu. İlgi duyulan aktif bir karakterdi. Hanımın Çiftliği dizisinin sihri neydi? Yahut sizdeki etkisi ve yeri ne oldu?

Hanımın Çiftliği çok özel bir işti bana kalırsa, şu son dönemde yapılan edebiyat uyarlamaları içinde en eli yüzü düzgün diziydi, dozunda ve tadında bir süre sürdü. Bu kadar iyi oyuncuyu bir araya getirmek çok zordur, bana kalırsa işi çoğunlukla oyuncuların performansı götürüyordu. Sihir buydu bence. Konservatuvardan da sınıf arkadaşım olan Özgü Namal tartışmasız iyi bir oyuncu, Evrim Solmaz her sahnede döktürüyordu, dizide eski nişanlımı oynayan

Ebru Özkan ise çok özel bir yetenek, son dönem Türk dizilerinde ve filmlerinde gördüğüm en olağanüstü performansa sahip; herkes, herkes çok iyiydi, teker teker saymama gerek yok.

Gelecek eylül ayı ile birlikte yeni projeler var mı?

Elbette var, bu sezon TRT için yurtdışında çekilecek bir dizi projesinin hazırlıklarını yapıyoruz, bir hafta içinde çekimlerim başlayacak, çok fazla detay vermeyeyim ki sürpriz olsun, en azından görkemli bir iş olacak, o kadar bahsetmiş olayım, ayrıca az önce dediğim gibi prömiyerini 11 Eylül'de Kumbaracı 50'de yapacağımız Korku İmparatorluğu isimli tiyatro oyununun prova sürecindeyim. Bu sezon alternatif tiyatro yapacağım, savaşla ilgili bir oyun. Ayrıca her şeyiyle ilgilendiğim bir bloğum var (www.uzunhikaye.tumblr.com)... Ona da keyifle zaman ayırıyorum. Greenpeace'in seslendirmelerini yapmaya devam ediyorum. Ayrıca görme engelliler için kitap okumalarım var. Zamanım biraz dolu dolu geçiyor anlayacağınız.

Barış Bey, son olarak eklemek istediğiniz bir mesaj var mıdır?

Dünyayı sanat ve kültür kurtaracak, Barış Çakmak dedi dersiniz.

Yetenekli Oyuncu

Ahmet Tansu Taşanlar

"Çık bakalım sahneye!" dediler. "Çıktım ve bir daha hiç inmek istemedim."

Tansu Bey, öncelikle bu söyleşiyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Resmi web sayfanıza yazdığınız biyografinizin kısa ve öz olması sizi daha çok merak ettiriyor. Size Tansu Taşanlar nasıl bir çocuktu desem, kendinizi bir kez daha anlatır mısınız?

Hâlâ çok uslandım ve büyüdüm denilemez aslında. Birçok arkadaşım "Ne zaman büyüyeceksin, şu çocukluğu ne zaman atacaksın?" diye soruyorlar. Sanırım hiçbir zaman büyüyemeyeceğim. Her şeyin eğlenceli yanını bularak gülüp geçeceğim. Gerçekten üzülmeye değecek kadar çok yaşamıyoruz şu hayatta. Allah sağlık versin, gerisi hep boş. İlk sorunuzu okuduğumda "Ben nasıl bir çocuktum?" diye uzun uzun düşündüm. "Olması gerektiği kadar usluydum." diyemeyeceğim. Ana sınıfından bile kaçmak için neler yaptığımı, anneme neler çektirdiğimi bir ben bilirim.

Tiyatro ve oyunculuk hep içinizde miydi? Hayatınız sahne ve ekrana nasıl yol aldı? Paylaşır mısınız?

"Oyunculuk hep içimdeydi" diyemeyeceğim kadar küçük yaştaydım ilk sahneye çıktığımda… Bursa Osmangazi Kültür Merkezi'ne sadece oyun izlemeye gitmiştim. "Çık bakalım sahneye!" dediler. Çıktım ve bir daha hiç inmek istemedim. 4 sene burada eğitim aldıktan sonra, her çocuk gibi okul tiyatrosunda temsiller, özel tiyatro derken, 2002 yılında Selçuk Üniversitesi Devlet Konservatuarı'nı kazandım. Mezun olduktan sonra Devlet Tiyatroları'nda çalıştım bir süre… Aslında İstanbul'a gelmek, oyunculuğa dizilerde devam etmek hiç aklımda yoktu. Ama tesadüfler zinciri birbirini kovaladı ve artık bir yandan dizilerde, bir yandan da tiyatroda oyunculuk yapmaya çalışıyorum.

Özellikle oyunculuğunu ve yaptığı işleri takip ederek beğendiğiniz bir isim var mı ya da desteğini gördüğünüz bir isim?

Beğeniyorum demeyi bile kendimde hak görmediğim, saygıyla ve hayranlıkla izlediğim Haluk Bilginer ve Çetin Tekindor var. Desteğini gördüğünüz biri var mı deyince; o kadar çok hocam oldu ki, bu mesleği yapabiliyorsam onlar sayesindedir.

Kendinize belirlediğiniz bir hedef var mı? Yahut şu isimlerle mutlaka bir arada bulunmayı çok isterim dedikleriniz?

Aslında bir önceki sorunuzla çok bağlantılı, Haluk Bilginer ve Çetin Tekindor ile bir projede yer almak en büyük hayalim sanırım… Kendime belirlediğim hedef, sadece iyi bir oyuncu olabilmek ve sanırım hep bu çaba ile yaşayacağım.

Sizi Küçük Kadınlar dizisinde de izlemiştik. Bu dizinin başarısını neye bağlıyorsunuz? Kadrodaki her isim, oynadıkları karakterleri çok doğal bir şekilde canlandırmayı başardılar. Keza siz de öyle… Bu projenin sizdeki yeri nedir?

Küçük Kadınlar dizisinin bende yeri hep özel olacak. Çünkü kendimi gösterme şansı yakaladığım ilk dizidir. Başarısının sırrı,

sanırım yapım şirketinin, yönetmeninden oyuncusuna, set ekibinden sanat ekibine kadar sıcak, sorunsuz, eğlenceli ve güzel bir ekip kurmuş olmasıydı.

Siz neler izlersiniz? Keşke şu dizide veya bu oyunda ben olsaydım dedikleriniz oldu mu?

Nice yıllardır büyük bir zevkle izlediğim tek dizi "How I met your mother?". Evet, hep içimden keşke bir bölüm de olsa oynasam dediğim bir dizidir. Ve tabi birçok oyuncu gibi, ben de Çağan Irmak'ın çektiği sinema filmlerinin herhangi birinde oynamayı çok isterdim.

Tansu Bey, son olarak da izleyenlerinize neler söylemek istersiniz?

İşte en zor soru... Sanırım toplumsal mesaj vermeyi hiçbir zaman beceremeyeceğim. Tek söyleyebileceğim, kendinize iyi davranın, iyi kalın. Saygılarımla…

Gerilim Romanlarının Kraliçesi

Tess Gerritsen

Saygıdeğer Gerritsen, öncelikle Türk okurlarımız için o değerli vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederiz. Her şeyden önce tüm dünyada fırtınalar koparan kitapların yazarıyla bu söyleşiyi yine yerel basında ilk kez yayınlayacağım için müthiş heyecanlı, bir o kadar da mutluyum.

Beni davet ettiğiniz için size çok teşekkür ediyorum. Türk okurlarımla ve Türkiye ile çok yakın bir bağım var. Şu ana kadar dört kez güzel ülkenizde bulundum ve ülkeme her döndüğümde de dünyada ziyaret edilebilecek en iyi yerlerden biri olarak hatırladım.

Tess nasıl bir kız çocuğuydu? Nelerden hoşlanır, nelerle ilgilenirdi? O zamanlar hayalindeki meslek neydi mesela?

Her zaman bir dedektif olmak istedim! Çok sayıda mistik roman okudum. Yazarı Nancy Drew olan mistik bir kitap serimiz vardı ve hep onun gibi bir dedektif olmayı istedim. Ayrıca doğaya tutkundum. Evimin yakınındaki kanyonda kertenkele ve buna benzer hayvanları toplardım. Ama hepsi bir yana bir yazar olmak

istiyordum. 7 yaşında da ilk kitabımı yazdım. Babam bana bir yazar olarak hayatımı kazanamayacağımı söyledi ve bunun yerine doktor olmamı istedi.

Sizi yazmaya teşvik eden ilk unsur ne oldu? Mesela, Kaliforniya Üniversitesi'nden tıp diploması alıp, stajınızı Hawaii'de tamamladıktan sonra, doğum iznine ayrıldığınız sırada ilk romanınız olan "Gece Yarısından Sonra Gelen Telefon"u yazmışsınız. İlk roman deneyimizi, nasıl yol aldığınızı ve çıktıktan sonra aldığınız yorumları bizimle paylaşır mısınız?

Doktor olduktan sonra hâlâ yazmak istiyordum. İlk bebeğim doğduğunda 2 ay evde kaldım. Böylelikle tekrar yazmaya başladım ve Gece Yarısından Sonra Ara (Call After Midnight) adlı bir roman yazdım. Bu roman 1989 yılında yayınlandı. Doktor olarak çalışıyordum, aynı zamanda da yazmaya devam ediyordum. İki çocuğa sahip olan bir anne ve doktor olmak çok zordu. Bundan dolayı mesleğimi bırakmak zorunda kaldım ve yazar olmayı seçtim.

New York Times'ın en çok satan kitap olarak tanıttığı Hasat ile tıbbi gerilim romanları yazmaya başladınız. Bize "Hasat"ı anlatır mısınız? Eserinizin çok sevilmesi sizi New York Times'ın müdavimleri arasına almış. Peki, size göre bu ilk çok satan kitabın gizemi neydi? Michael Palmer, James Patterson ve Tam Hoag gibi değerli isimlerin arka kapak yorumlarıyla yayınlandı.

Harvest (Hasat) benim en çok satan ilk kitabımdı. Bundan önce 9 tane romantik polisiye romanı yazdım (yarı aşk yarı polisiye). Fakat Harvest (Hasat) kitabımdan sonra yayımladığım kitaplarım da en çok satanlar listesindeydi. Sanırım bunun sebebi romanlarımın içine tıp bilgilerimi de aktarabilmemdi. Diğer yazarlar bu bilgiyi kullanamıyordu.

Kitaplarınızda sizden de izler görebilmemiz mümkün mü? Yazdıklarınızda ne kadar varsınız? Hastalarınızın bulundukları durum size ilham oluyor muydu?

Birçok alanda fikir sahibiyim. Hikâyelerimin bazıları tanıdığım hastalardan ve aldığım eğitimden geliyor. Deneyimlerim romanımdaki tıp bilgilerini otantik kılıyor. Surgeon (Cerrah/Ameliyat) adlı kitapta ameliyathanede kanlar içinde yatan bir adam var. Bu sahneyi uzman olduğumdan ve bir ameliyathanenin neye benzediğini bildiğimden yazabildim.

Yazmaya odaklanmak için dâhiliye uzmanı olarak sürdürdüğünüz başarılı hekimlik kariyerinizi bıraktınız. Pişman mısınız? Keşke ya da iyi ki dedikleriniz oluyor mu?

Yazar olduğum için çok mutluyum. Pişmanlık yaşadığım tek şey hastalarımla bir araya gelememek ve onlarla konuşamamak. Yeni insanlarla tanışmayı severdim ama sadece yazmak istediğimi anlatan hikâyeleri çok severim.

Ortalama 30 tane yayınlanan eseriniz var. Aralarında sizin için yeri ayrı olanı var mı? Ya da "Şu kitabı baştan yazsaydım eğer, şöyle yapardım." diye düşündüğünüz…

Hayır. Bir kitabı yazmayı bitirdiğim an her şey benim için bitmiştir. Tekrar geri dönüp bir şeyleri değiştirmek istemem. O anda sadece sonraki kitabımı düşünürüm.

30. Uluslar Arası İstanbul Tüyap Kitap Fuarı'na konuk olmuştunuz. Sizin için nasıl bir deneyim olmuştu Türk okurlarıyla buluşmak?

Türkiye'deki okurlarımla buluşmak çok hoşuma gitti. Çok dost canlısı, sıcak ve heyecanlı insanlar. Şu ana kadar yaptığım en hoş kitap turuydu.

Değerli Gerritsen, son olarak da Kültür ve Sanat okurlarına ve yazar olmak isteyen genç adaylara neler söylemek istersiniz?

Gençler yazar olmak isterlerse çok fazla kitap okumalarını öneririm. Bu kitaplardan esinlenip yeni yazım teknikleri öğrenecekler. Daha sonra yazmaya başladıklarında bırakmamalarını öneririm. Birkaç şeyi düzeltmek için hikâyenin ortasında durmamalılar yoksa hiç bitiremeyebilirler. Her zaman ilk olarak bir taslak yazarım ve sonra gözden geçirmek için geri dönerim. Yazınız daha iyi olsun diyerek çabalarken el ile yazılmış bir taslakta tıkanmak çok kolaydır. Bu yüzden yazınız hiç bitmez.

Oyuncu ve Yazar

Nurcan Elver

ile Keyifli Bir Sohbet

Nurcan Elver nasıl bir çocuktu? Kültür ve Sanat okurları olarak ilk bunu öğrenmek istiyor, sizi sizden tanımak istiyoruz.

İlkokuldan itibaren yazı yazmaya, resim yapmaya, şiirler okuyup şarkı söylemeye meraklıydım. On yaşındayken Ankara Radyosu Çocuk Saati'ne sınavla girip tiyatro ve koroda yer aldım. Ankara'dan

ayrıldıktan sonra lise bitene kadar okul hayatım boyunca tiyatro kolu başkanı oldum, okullar arası şiir okuma yarışmalarından birinde birinci oldum. Şiir ve hikâye yazmayı hiç bırakmadım. Tabii bu arada okul sahnesinden aşağı inmedim.

Tatlı kaçıklar, Çiçek Taksi, Ayrılsak da Beraberiz gibi unutulmayan projelerde yer aldınız. En önemlisi de 'Olacak O kadar'… Bunlar üzerine neler söylemek istersiniz? İzleyici bu yapıtları asla unutmayacaktır muhakkak. Size göre kalıcı bir işin sırrı nedir?

Yirmiye yakın TV dizisinde oynadım, en uzun soluklu olan on yıl boyunca içinde olduğum Olacak O Kadar… Kenan Doğulu'nun annesini oynadığım "Hiç Bana Sordun mu?" iki yıl çalıştığım "Reyting Hamdi" ve kırk beş bölüm oynadığım "Kezban Yenge" dizisi uzun soluklu projeler. Diğerlerinde bir ya da birkaç bölüm misafir sanatçı olarak oynadım. Kalıcı işin sırrı nedir diyorsunuz, kalıcı olmak oynadığınız dizinin tekrara girmemesi, dolayısıyla seyircinin ilgisinin dağılmamasıyla orantılı. Oyuncu olarak tanınmak beğenilmek başka, o da işinize gösterdiğiniz özenle orantılı. Oynadığım birçok dizi gerçekten ses getiren dizilerdi.

"Şunu da oynamak isterdim yahut şu ekibe de dâhil olmak isterdim." diye düşündüğünüz dizi filmleri, sinema ya da tiyatro oyunları oldu mu?

Benim için Devlet Tiyatrosu'nda olmak bir ayrıcalıktı. Konservatuvar eğitimi almadığım hâlde misafir sanatçı kadrosuyla içlerinde olmanın mutluluğunu yaşadım. Tüm tiyatrolar benim için birdir, küçük büyük, ünlü ünsüz diye ayırım yapamam, çalışanlarına saygı duyarım ve hepsiyle de çalışmak isterim. Dileğim ses getirecek bir sinema filminde oynamaktır.

Nurcan Hanım, kitap yazmaya nasıl karar verdiniz? İlk kitabınız olan 'İki Küçük Çam Ağacı' yumuşak bir dille kaleme alınmış, yürek

burkan bir trajedi. Sevdiği adamı başka bir kadınla paylaşmak zorunda kalan genç bir kadının ve birine aşkla, öbürüne zorunlulukla bağlı iki kadın arasında kalmış genç bir adamın hikâyesini konu alıyor. Okur yorumlarını incelediğimizde beğenen kitle büyük. Siz neler söylemek istersiniz 'İki Küçük Çam Ağacı' üzerine?

Okumayı ve yazmayı çok sevdim. İlkokuldayken ders sonu herkes evine giderken ben kütüphanede kitaplara dalar, annemin aramasıyla çıkıp eve giderdim. On yedi yaşındayken yazdığım şiir ve hikâyeleri koltuğumun altına alarak Bab-ı Ali yollarını arşınladım, sonunda bir dergi şiir ve hikâyelerimi yayınladı. Nice yıllar sonra kalemimin artık hikâye değil de romana doğru gittiğini fark ettim, yazmaya başlayınca hayal gücümün sınırları zorladığını gördüm. İki Küçük Çam Ağacı ilk romanım ve de aşırı duygusal. Sanırım beğeniler daha çok bayan okurlardan… Bir gazete yazarı kültür - sanat sayfasında kitabımı övdüğü zaman çok heyecanlandım, arayıp kendinin mi yoksa eşinin mi okuduğunu sorunca: "Neden ben okumayayım ki?" dedi. Bir imza günümde kitabımı alan bir erkeğe: "Kız arkadaşınıza mı alıyorsunuz, yani onun adına mı imzalayayım?" deyince, "Siz, erkeklerin aşktan anlamadığını mı sanıyorsunuz?" dedi. Yani benim sandığım gibi sadece kadın okurlarım yokmuş.

Kuşadası Film Festivali"nde 'Bando" adlı kısa film öykünüz ile 2002 yılı En İyi Öykü ödülünü kazanmıştınız. Bu konuda da söylemek istedikleriniz vardır muhakkak…

Sayın Işıl Özgentürk"ten sinema ve senaryo dersleri aldım. Bir senaryomla Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali'nde yurdumuzun dört bir yanından seçilmiş senaryo yazarlarıyla birlikte Işıl Özgentürk atölye çalışmasına katıldım. Ardından 2002 yılında yazdığım bir kısa film senaryosuyla Kuşadası Film Festivali'nde en iyi öykü ödülü aldım. O zaman yazmakla doğru yolda olduğumu

anladım. Film ve senaryo derslerine Beksav'da devam ederek senaryo ve yönetmenliği bana ait iki kısa film çektim. Biri Dünya Barış Günü'nde tüm dünyada gösterilmek üzere "100 Dakika 100 Yönetmen" adıyla savaşa hayır sloganıyla çekildi. 40. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde Işıl Özgentürk Atölyesi filmleri içinde özel gösterime girdi. Diğeri belgesel niteliğinde bir portre anlatımıydı. Ben yazılarımı, tiyatro ve sinemayı birbiri içine harmanlamaya çalıştım.

İlk kitabınızdan sonra yine cesur bir kadının unutulmaz hikâyesiyle Ferda isimli kitabınız çıktı. Ardından ise genç bir kadının yüksek tempolu, yürek burkan, samimi ve insani duyguları cesaretle sorgulayan aşk hikâyesiyle okurun karşısına çıktınız. Bu iki güzel kitabı yazmaya nasıl başladınız? Yazarken ilham aldığınız şeyler var mı? Bizimle paylaşır mısınız?

İkinci romanım Ferda, birincisi basılırken zihnimde çoktan yola çıkmıştı. Kadın kahramanım uzun ve dikenli yollardan geçerek yaşama bağlanıyor. Onu anlatırken aynı hüznü, aynı sevinci yaşıyor hatta gözyaşı döküyordum. İyi bir gözlemci olduğumdan gördüğüm ve duyduğum her şey bana ilham veriyor, gazetelerde çıkan ufak bir haber bile benim hayal gücümü harekete geçiriyor. Yazma sürecinden sonra asıl sorun onları doğru bir yayınevinden yayınlayıp okuyucuya sunmak. Yazdıklarım uzunca bir süre evdeki rafta tozlanmaya başladı ve bir gün onları koltuğumun altına alarak gençliğimdeki gibi Bab-ı Ali"ye gittim, uzun ve yorucu bir süreç geçirdiğimi söyleyebilirim, hatta ümitsizliğe kapılarak onları tekrar rafa kaldırmayı bile düşündüm. Ama sonuç yüzümü güldürdü.

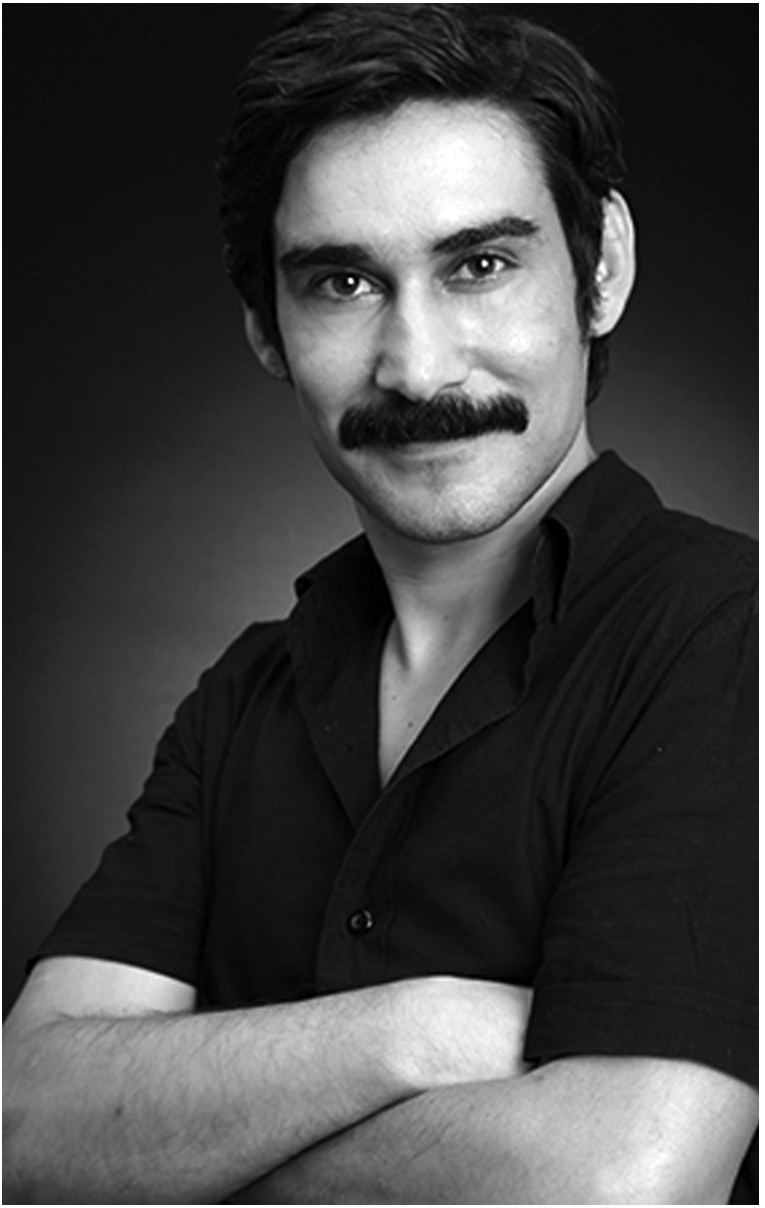
Ve son romanınız 'Tomurcuk" ile ana kahramanı Tamay'ın kaderiyle barışıp barışmayacağının üzerinde dururken, aradığı huzuru çok iyi vurguluyorsunuz. Tomurcuk için neler anlatmak istersiniz? Kitaplarınızı yazdıktan sonra eklemek ya da çıkartmak

istediğiniz yerler oluyor mu hiç? Bunların yanı sıra siz neler okuyor, kimleri takip ediyorsunuz?

Tomurcuk'tan önce bir orta yaş aşkını anlatan Geç Buluşma yayınlandı. Henüz basılmamış çocuk kitapları da yazdığımdan her yaş grubuna göre kitaplarım var. Okuyucularım konuları inceleyip kendilerine uygun olanı seçiyor. Ama genel tema aşk… Tüm romanlarımda 'Yok canım, öyle şey olur mu?' diyeceğiniz birçok olay var ama neden olmasın? Ekleme ve çıkarma son safhada oluyor, okuyucunun sıkılmaması için akıcı bir dilde yazıyorum, bu yalın anlatım benim vazgeçilmezim. Şunu söyleyeyim, ben defterimi kucağıma alır, kalemimle yazar, bittikten sonra bilgisayara geçirir, orada son şeklini veririm. Yazarken sayfayı hissetmeliyim, parmaklarımın arasında kalem olmalı ve e-kitap değil kâğıttan, kitabın kokusunu içime çekerek okumalıyım. Yazma sürecinde hiç kitap okumuyorum, okusam da etkilenmem ama yazdıklarım tamamen benim hayal ürünüm olmalı, kafama başka olayların girmesine izin vermiyorum. Okul hayatım boyunca tüm klasik yazarları okudum, şimdi daha çok yeni yazarlarımızı tanımaya çalışıyorum.

Nurcan Hanım, son olarak da Kültür ve Sanat okurlarına neler söylemek istersiniz?

Okurlarınıza candan selamlarımı iletirken okumanın ve yazmanın yaşı olmadığını, yazmanın bir tedavi olduğunu, yazarken her satırda üzüntü ve sıkıntılarının yok olduğunu göreceklerini söylemek isterim. Haydi, alın kâğıt kaleminizi, başlayın yazmaya…
Nurcan Elver

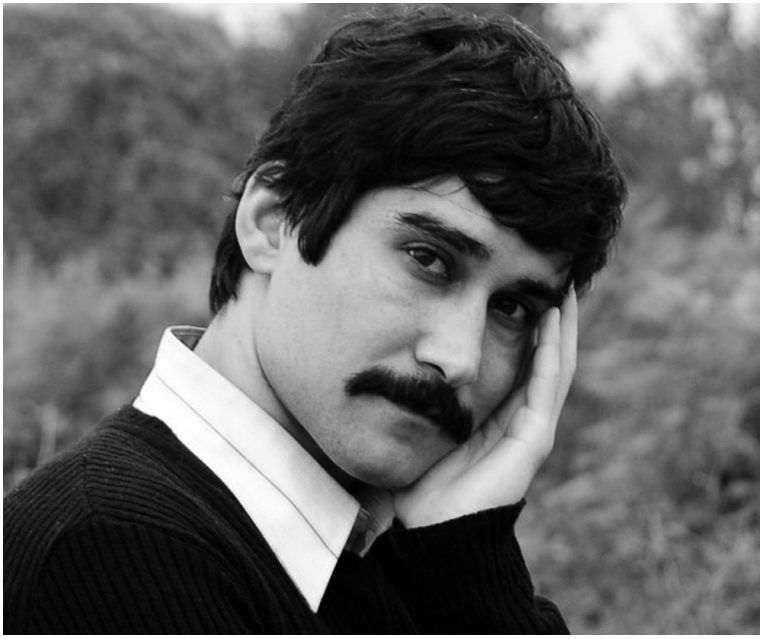

Şair – Yazar

Taner Cindoruk

ile Söyleşi...

Taner Cindoruk: Ülkemizde 'kitle psikolojisi' hüküm sürmekte; sanatın yanı sıra ortada "medya" diye bir şey söz konusu; güne ve zamana konu olan her ne ise bir anda zirveye de çıkarabilir,

bir anda aşağı da çekebilir. Dolayısıyla bu da oldukça sancılı bir durum bizler için.

Sanat gerçek anlamda yapılıyor, tartışılır. Örneğin, "Kitabımda ya da şiirlerimde toplumun kanayan yaralarına değinsem bundan rahatsız olanlar olur mu?" diye düşünmeden edemiyorsunuz. Sıkıntılı…

"Gerçek sanat, muhalif sanattır; bu böyle olmadır."

Tabi muhalif derken, sürekli ülke yönetiminin yapmış olduğu şeyleri karşısına alarak değil; mesela, bir ev sahibi ile kiracısının ilişkilerini gözlemleyerek de olabilir bu… Gönderme yapmanın bin türlüsü var. Muhalif olmak veya muhalif sanat, geniş uçları olan bir kavramdır. Muhalif sanatçımız az; kim bilir üç-beş tanedirler belki de.

Derdim farklı benim: yazmak, hep yazmak…

Taner Bey, yazmaya ilk ne zaman başladınız? Sizi en çok hangisi etkiliyordu; yazmak mı oyunculuk mu?

Oyunculukla başladım. Sene 1997 gibi… Başlamamız ise çok garip, karikatür gibi dışarıdan bakıldığında. Dekor malzemelerini taşırken, çay getirip götürürken, paspas yaparak ve onun bunun faturalarını yatırarak geçiyordu zamanımızın büyük bir kısmı. İki-üç yıl ayak işleri yaptık tiyatroda.

Yaptık derken, ağabeyiniz Caner Bey ile mi?

Ee… Tabi. Diğer yandan benimle aynı nesil yetişen arkadaşlarım veya bu işe gönül vermiş olan kişilerle… Sıkıntılıydık. Sıkıntılı bir semtte oturuyorduk. Adana'nın en arka sokakları diyebileceğimiz bir yerde büyüdük. Oradan kurtulmalıydık, o bunaltıdan… O boğukluğun içerisinden çıkmalıydık. O dumanı biz görmüştük. Ne yapıp edip, derin bir nefes almalıydık.

Tam bir mahalle kültürüydü bizimki. Tüm ilişkilere, duruşa, her şeye yansıyordu. Sıyrılmalıydık. Elbette kötü değildi lakin biraz hararetliydi… Hayattan isyan etmiş tiplerin içinde yaşıyorduk. Bağıranlar, kavga edenler… Her yerde vardır bu, şu an mesela Kadıköy, Bahariye ya da Moda ne kadar şık, ne kadar da elit bir kesime hitap ediyor öyle değil mi? Ama arka sokakları kaç kişi görüyor? Bize bir neden şarttı. Bir gün bir ağabeyimiz tuttu elimizden, Seyhan Belediyesi Tiyatro'suna götürdü bizi. Amcamızın tiyatrocu olması, bize açılan güzel bir kapı oldu. Erdal Cindoruk bizim için bir kazançtır ve çalışmalara başladığımızda ortalama iki-üç yıl sahneye çıkartılmadık. Zaman dolduktan, biz de artık oyunlarda yer aldıktan sonra insanlar yavaş yavaş bizi kabul etmeye başladılar.

Çoğu zaman ana karakterden çok ara karakterler de dikkat çeker ve unutulmazlar. Siz de bu özellikleri taşıyorsunuz, keza ağabeyiniz de öyle…

Eyvallah, sağ ol… Sahnede değil de kamerada yüz çok önemli. Kamera yüzü sever, oyunculuğu tiyatro daha çok sever. Tiyatro onu alır. Kamera "yüz" diyor. Ben de biraz şanslıydım… Alaylı yetiştim ben. 18 yaşındaydım ilk oyunuma çıktığımda ve devlet tiyatrosunda. Şanslılardanım.

"Dürüst olmadığın zaman kaybedersin."

Mankenlerin tiyatroya dâhil olup, bu mesleğe yıllarını vermiş emektarlarla aynı sahneye çıkmasını nasıl karşılıyorsunuz?

Şu an öyle bir şey yok… Ama eskiden öyle acı bir gerçek vardı. İyi oyuncu vardır, kötü oyuncu vardır. Biri gayretin kanatlarındayken, diğeri arkasına gizlenir hep... Tek fark bu. "Hakikati anlamak zordur, çünkü hakikat basittir." Çok fazla kafaya takıyoruz.

Oyunculuk aslında çok basit; önemli olan o basit tarafını görebilmektir. Elbet temelinde samimiyet yatar.

Yazarlığımla daha ön plandayım. Öyle de olmayı seviyorum. En çok da ağabeyimi kıskandırırım bu meziyetimle. Ağabeyim hâlâ der; "Keşke senin gibi yazabilsem…" diye. Yazar olmak, yazabilmek apayrı bir yaratıcılıktır, hâliyle ne kadar iyi yaratırsanız o kadar uzun ömürlü olur. Ben de onun oyunculuğunu kıskanırım.

Etkilendiğiniz şair ya da romancılar vardır öyleyse…

Elbette var, olmaz mı? Can Yücel, Şükrü Erbaş, Ahmet Hamdi Tanpınar, Cemal Süreya ve birçok özel isim var. Tabi gel gör ki hayatı anlatan farklı bir dilin olacak; olmalı: çünkü herkes şiir yazıyor.

Sizce dönemimize baktığımızda Türk edebiyatında şiiri bu kadar aşağı çeken ne oldu?

Yazacak bir şey kalmamış gibi. Var aslında ama yılgınlık ağır basıyor. Yılgınlık, klişelerden kaynaklanıyor. Kendini tekrar etme özelliklerinden… Kötü şiir, iyi şiir anlayışı kaldı sadece. Yaratıcılık azaldı. Okumalar da öyle. Şairin şairi okuduğu bir dönemdeyiz artık. Bu, önemli bir sıkıntı edebiyatımız için.

Popüler yazar, profesyonel yazar diye de bir ayrım yapmak söz konusu…

Tabi ki buna fazlasıyla katılıyorum. Popüler yazar tarihi, tarihin belli odak noktalarını veya bugünün koşullarını belirli bir pazarlamacı anlayışıyla zekice kurgular ve de bu ticareti edebiyatla yapmaktan haz alır. Kazanç önemlidir o sahada. Esaslı yazar ise -profesyonelden kasıt, esaslı olmaktır- estetiği asla yadsımaz ve tek derdi edebiyatın gerçekleridir. Hilesiz, çıkarsız, yalansız, dolansız… Bir defasında yazdıklarımın basılması konusunda bir yayınevi ile görüşüyorum, oldukça bilinen bir yayınevi... Daha ayrıntıları bile konuşmadan bana söyledikleri cümle şu olmuştu: "Biz star basıyoruz!" Star ne?

Uzun yazı yazmayı düşünüyor musunuz, illa ki şiir mi?

İlla ki diye bir şey değil bu, fakat şiiri ve şiir yazmayı seviyorum. Öyle bir şey ki bu; sıradan insanların hayatlarındaki önemsiz gibi algılanan çoğu şeyin her biri başlı başına bir konu ve ilgi çekici, etkileyici. Orhan Veli mesela en basitinden "Rakı şişesinde balık olsam…" demiş. Şiir böyle bir şey işte. Aklımda gerçi tek kişilik bir oyun yazmak da var. Kendi hayat hikâyemi, kendi dünyamı anlatacağım bir oyun olup tek başıma oynayacağım.

Her şey bir yana da söylemeyi istediğim birkaç şey var, aklımdayken araya eklemeliyim:

"Her şeyi yazan bir yazar olmak istemiyorum. Şiirse şiir, romansa roman…"

Kitleleri geniş yazarlara da seslenmek isterim aslında; ama şu yanlış; "Nasıl olsa benim 10 milyon okurum var hazırda, ne yazsam okunacaktır." Bu olmamalı… Samimi değil. Bu star olmak da değil. Çünkü edebiyatta bir star aramaksa marifet, alın size Yaşar Kemal. Okyanustur o… Asıl star olmak da bu.

Aslında eski şairlerde de aynı durum gözükmektedir, tabii az önce verdiğim örnek ile örtüşür mü tartışılır. Şairlerimiz ya vatan-millet ya sömürenler ya da belli başlı konuları hedef alarak yazmışlar. "Bilinçaltı, iç dünya ve o gizemli karmaşayı profesyonelce sunan yazarları, şairleri seviyorum. Oğuz Atay mesela…

Değişen yaşam şartları, kaybolan kültür değerleri, genç nesil diye size böyle üç adet başlık versem neler söylemek istersiniz?

Herkes kendi çocukluğundan sorumludur. Bana göre 'İnsanlık çocukluktur.' Babamızın çocukluğu da bizim için önemlidir. Ya yetiştiği gibi yetiştirir ya da yetiştirilemediği gibi. Ne gördüysek onu uygular ya da bir süre sonra kendi doğrularımızı savunmaya

başlarız. Burada atılan temel çok önemlidir. Örneğin, iletişim olarak çok iyi yerdeyiz. Fakat bu kez "Bu iletişim nasıl kullanılıyor, doğru yerde mi?" sorusu çıkıyor karşımıza. Tartışabiliriz uzun uzun…

Gelişen iletişim, yeni nesli içine kapanık hâle de getiriyor, yanılıyor muyum?

Çok doğru… Kendi dünyaları oluyor odaları. Sosyal medya, binlerce MP3 parça, indirilmiş sinemalar ve raflarında okunmayan, süs gibi duran kitaplar… Anne-baba sohbetleri zaten yok. Haklısın. Bizim çocukluğumuz gibi olamaz, anlayamaz anakent nesli. Biz damdan dama atlar, koşar, düşer, her şey harika geçerdi. Eve girmek istemezdik. Belki çok şey yoktu ama samimiyet vardı. Sokağımızda, mahallemizde, çarşımızda ne olursa olsun, saat kaç olursa olsun gezebiliyorduk. Şimdi çık bakayım çıkabilirsen, selam veriyorsun, dönüp bakıyor sanki yüzüne küfretmişsin gibi… Değişim kötü yönde...

Umarım her şey daha güzel olur diyorum. Teşekkür ediyorum.

Evren Duyal ile Tiyatro Sahnesinden Aşk-ı Memnu Setine

Evren Hanım öncelikle bu söyleşiyi kabul ettiğiniz çok teşekkür ederim. Genelde çok sevilen karakterler oyuncuların üzerlerinde yıllarca kalabiliyor. Siz de izleyicinin Nesrin'isiniz, Atiye'sisiniz, Şaziye ya da Yaren'isiniz. Bütün bu karakterlerin ardındaki Evren Duyal'ı daha iyi tanımak istiyoruz. Evren Duyal nasıl bir kız çocuğuydu?

Öncelikle ben teşekkür ederim. Sorunuz üzerine aniden düşününce "Nasıl bir kız çocuğuydum?" diye aklıma ilk gelen arkadaşlarıma olan bağlılığım oldu. Köklü ilişkiler kurmaya, anı biriktirmeye düşkün, ders çalışmayı çok sevmeyen biriydim.

Küçük yaştan itibaren, oyuncu olmanın aslında ne anlama geldiğini bile anlamamışken oyuncu olmayı istedim. Bunda en büyük katkı annem elbette. Anneler, babalar önemlidir hep bu noktada. Çocukluğumdan itibaren sıkı bir tiyatro izleyicisi oldum.

Tiyatro, dizi ve sinema oyunculuğunun yanı sıra bir de 'Doğaçlama ve Oyunculuk' dersleri veriyorsunuz. "Kendimi en çok şu ortamda rahat hissediyorum" diye ayırt eder misiniz?

Evet. Şunu tüm açıklığıyla söyleyebilirim ki, sahnede doğaçlama yaptığım anlar en rahat hissettiğim anlar. Ne yapacağını bilmediğin, hiçbir yazılı verinin olmadığı bir an nasıl rahat olunur? Ekip arkadaşlarına, ortak akılla kuracaklarınıza güvenerek, risk alabilmeyi başardığı her an insan rahatlıyor ve özgürleşiyor diye düşünüyorum.

Özellikle Aşk-ı Memnu dizisine değinmek istiyorum. Böyle kadrosu muhteşem, her şeyiyle tam ve tabi ki o insanı alıp götüren müziklere sahip bir dizi... Bu tarz işler çok nadir geliyor. Geldi mi de asla unutulmuyor. Dizi ve ekip arkadaşlarınız hakkında neler söylemek istersiniz?

Aşk-ı Memnu benim için çok keyifli ve hâlâ özlemle hatırladığım bir süreçti ve gerçekten sizin de dediğiniz gibi unutulmuyor. Aşk-ı Memnu'dan sonra iki yıl geçmesine, başka işler olmasına rağmen

sokakta hâlâ Aşk-ı Memnu'yu soruyor insanlar. Ekipten pek çok kişiyle görüşmeye devam ediyorum. Özellikle Fatma Karanfil'in eleştirileri benim için her zaman değerli oldu. Dizi yayınlandıktan sonra ilk iş Fatma Karanfil'i dinlemek önemliydi benim için. Eğrisi doğrusu ne gerekirse tüm açıklığıyla ortaya koyar. Yılların deneyimine sahip birinden bunları dinlemek ders gibidir.

TV izlemek için boş vaktiniz oluyor mu? Oldukça yoğun olduğunuzu düşünüyorum. Genelde neler izlersiniz?

TV izlemeye gerçekten pek vaktim olmuyor. Evde olduğum zamanlarda TV açık ama sessiz oluyor çoğunlukla. Yeni başlayan dizileri sürekli takip edemesem de en az 1–2 bölüm izlemeye çalışıyorum.

Sizce oyuncu her karakteri oynamalı mıdır? Ülkemizde yıllarca hüzünlü rollerde oynayıp da, sonradan hiç beklenmedik bir karakteri canlandırdığında, çoğu izleyicisi tarafından yadırganabiliyor bir sanatçı. Siz bu konuda neler söylemek istersiniz?

Ben "Kötü karakter oynadı, bunu çok iyi oynar." ya da " Bu oyuncu sadece şu rolü oynar." diye bir şeye inanmıyorum ama halkımız uzun süre belli bir karakterde izleyip sevince o oyuncuyu sanırım aynı tadı almak istiyor. Galiba böyle. Çok da emin değilim aslında. Çünkü bence bir oyuncuyu bambaşka bir rolde izlemek, başarısına şaşırarak izlemek daha heyecan verici. Oyuncu oynar. Hata yapmaktan korkmadığı, risk alabildiği sürece kendini keşfeder ve oynar...

Kimi zaman diziler beğenilse de ekrandan kaldırılabiliyor. O projeye ve dâhilindekilerin takipçileri hesaba katılmayarak… Siz de bir izleyici olarak nasıl açıklarsınız bunu?

İzleyici olarak da oyuncu olarak da üzüntüyle karşılıyorum. Yakın bir zamanda benzer bir kader sonucu son bulan bir işin

“Bir Günah Gibi”nin oyuncusu olarak... Bence çok kaliteli bir yapım, sürükleyici bir senaryo, iyi reji ve oyunculuklar olmasına rağm en doğru zamanlama ile yayınlanmadığından, takipçilerinin merakla beklemesine rağmen yayından kaldırıldı. Bu nokta ticari bir nokta, dünyanın her yerinde olduğu gibi bu geminin yürümesi için gereken belli koşullar var. Yapılan işin kalitesinin ötesinde... Söylenebilecek tek şey üzücü olduğu... Çünkü düzenin olmazsa olmazlarından biri bu...

“Hata yapın, risk alın.”

Evren Hanım, teşekkür ederek son sözü size bırakıyorum.

Şunu söyleyebilirim sanırım. Ben doğaçlama tiyatro yapmaya başladığımdan bu yana şunu keşfettim: Hata yapmak korkutucu bir şey değil. Risk aldığımız sürece üretiyor, kendimiz ile barışıyor, keşfediyoruz. Hata yapın, risk alın... Sevgiler...

Fotoğraf Sanatçısı Şule Erdem ile

"Nû Eserler"

Şule Erdem sanatçı yönüyle diğer kadınlardan farklı, peki daha farklı düşünceleri de var mı?

Her konuda düşünce şeklimin, hayatı algımın ve yaşayış tarzımın, yansıttıklarımın, belli bir düzen içinde ve ortalama çizgide yaşayan birçok kadından farklı olduğunu görüyor ve duyuyorum... Diğer kadınlardan belki beni daha farklı yapan şey, hayatta mutluluk ve özgürlüğüm için yapmam gereken ne varsa yaparım, riskler alırım.

Şule Erdem fotoğraflarını bir erkeğin icra ettiğini düşündüğünde erotik olacağını ve asıl amaçlanan o estetiği göremeyeceğini düşünüyordu 09.12.2006 tarihinde Hürriyet gazetesine verdiği röportajda. Peki, hâlâ aynı şekilde mi düşünüyor? Erkek fotoğrafçılardan da estetik nü kadın fotoğrafları geldiği göz önüne alınırsa…

Bu düşüncem değişmedi. Erkek fotoğrafçıların nü çalışmalarında, mutlaka erotik, pornografik yansımalar olur. Eğer gay değilse…

Eğer bir fotoğrafçı olarak nüdeki estetiği duygu olarak anlatmak isteseydiniz hangi rengi söylerdiniz?

Kırmızı.

Sergilerinizden sonra size söylenen en çarpıcı, şaşırtıcı yorum neydi?

İlk açtığım sergim Body P'art 1'de, yüzlerce mail aldım... İçlerinden birinde; 'Sen bizim mahremimize dokunuyorsun, ateşle oynuyorsun. Anadolu'da bu yüzden kadınlar öldürülebilir eşleri tarafından...' Şeklinde olan en trajik ve dikkat çekici olandı bana göre.

Fotoğraflarını çekmek istediğiniz özel birisi var mı?

6 ay öncesine kadar böyle bir isim vardı aklımda. 6 ay önce çekim yaptık ve düşündüğüm şeyi realize etmiş oldum yani. Ulaşamadığım hedefler hayal etmem hiçbir zaman. Ama hayal kurun ve söyleyin derseniz illa, İspanyol dansçı Joaquin Cortes'i, ıslak zeminde dans ederken çekmek, onun vücut hareketleri ve ayağını yere vurdukça oluşan su sıçramalarını çalışmak isterdim.

Fotoğrafçı olarak kalıcı mı yoksa farklı olmayı mı tercih edersiniz?

Kalıcı olmak isterim. Çünkü zaten farklıyım.

Çok zaman geçtikten sonra siz beğenmeseniz dahi çok beğenilen bir eseriniz hakkında ne düşünürsünüz?

İnsanlar o çalışmayı beğenirken ben içimden 'keşke şurasını şöyle yapsaydım, şöyle yakalasaydım ışık şöyle olsaydı ...' diye düşünürüm.

Che Guavara, Merliyn Monroe ve Afrika'da bir çocuğun ölmesini bekleyen akbaba ile çekilmiş olan fotoğraflar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Che Guavara, Marilyn Monroe ve Afrika'da bir çocuğun ölmesini bekleyen akbaba örneklerinizin üçü de doğru zamanda doğru anda deklanşöre basılmış kareler. Her birisi klasik, efsane... Foto muhabirliği, kıskandığım alanlardan biridir. Dünyayı gezip olayların ortasında olmayı çok isterdim.

Eğer birisine, bildiğiniz her şeyi öğretmek isteyecek olursanız 'asla öyle bir fotoğraf çekme' ya da 'mutlaka böyle bir fotoğraf çek' dediğiniz fotoğraflar var mı, varsa neler?

Olmaz mı? Tabi ki var. Bunu ancak görsel örnekler ve konu başlığı ile paralel anlatmam gerekir. İyi ve kötü fotoğraf örnekleri elbette var.

Diğer fotoğrafçılara ya da sizinle ilgili 'kesinlikle' dediğimiz kadrajlı ideoloji mesajınız var mı?

Body P'art'larla, kadınların sessiz baş kaldırışına tanıklık ediyorum ben. Gizli gizli suç işliyoruz biz. Özgür olmanın dayanılmaz hafifliğini yaşıyor ve bundan aldığımız keyfin tadını çıkarıyoruz. Yüzyıllardır meta olarak kullanılan kadın bedenini, sadece kendi isteğimiz için sonsuza kadar saklamak üzere belgeliyoruz. Güzelliği, geleceğe taşıyoruz. Ve benim çalıştığım kadınlar, bunu sadece

kendileri için yapıyorlar. Ben de tanıklık ediyorum. O naif bedenleri, sanat eserine dönüştürüyorum.

Diğer "insan" çalışmalarımda ise, her insanın güzel olduğunu düşünüyorum ve güzel olanı öne çıkarıyorum... O kadar. Kişilerin gerçek yüzlerini, karakterlerini almaya çalışıyorum. Senkronize olmak en az 2 saatimi alıyor... Mimikleri, bakışları, vücut dili, pozlama değil, gerçek olmalı benim fotoğraflarımda. "Gerçek olan güzeldir." zaten.

Komedyen
Barbaros Uzunöner
Anlatıyor

"Bir oyunda size de rol vereceğiz." dediler. Ondan sonra ben bütün sülaleyi aradım.

Barbaros Bey, komediyi ne derece ustalıkla oynadığınızı izleyiciniz çok iyi biliyor. Hiç dram oynamayı düşündünüz mü?

Dram oynar mıyım? Aslına bakarsan kendi yazdığım oyunlarda oynadığım için bu, pek fazla aklıma gelmedi. Çünkü ben hayatın içinde gülmeyi çok seviyorum. En üzülesi anlarda dahi gülümseyen

çocuk yüzünü düşün, onun gibi... Olaylardan böyle gülünecek, insanların neşeleneceği ayrıntılar çıkarmaya bayılıyorum. Kendi yazdığım oyunları sahnelediğim için dram pek düşünmüyorum. Ama mizahın içindeki dramı unutmamak lazım tabi. En iyi, en güzel bir komedi oyunun içinde bile dram vardır, hüzünlenesi anlar vardır. Çünkü insan vardır. Biz sahnede insanları güldürürken, orada aslında zor durumda kalan insanları gösteririz. İnsanlar zor durumda kalan çaresiz insanlara çok gülerler. Sahnede ne yapacağını bilemeyen insanlara çok gülerler. Aslında o da bir nevi dramdır. Mizahın içinde de ziyadesiyle dram vardır. Aslında ben en komik oyunlarda oynarken dahi dram oyunlarında oynamışçasına zorlanabiliyorum ya da keyiflenebiliyorum. Yani ikisini birbirinden ayırmak bence çok doğru değil. Dram oyunlarının içinde de komedi olduğu gibi, komedi oyunlarının içinde de dram vardır. Ama gerçek anlamda bu dramdır diyebileceğimiz bir tiyatro içinde yer almadım ve çok da tercih etmiyorum aslında. Oyunlarımı kendim yazdığım için "Bu Tiyatro"da komedi türünde oynanmaya devam edecek…

İlk sahne deneyiminizi bizimle paylaşır mısınız?

Oyunlarımda da anlattığım bir hikâye vardı. Önce İşletme okudum ben, Trabzon'da Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde... Okulun ilk yılında tiyatro kulübünden arkadaşlar geldiler, "Bir oyunda size de rol vereceğiz." dediler. Sana da dediler tabi. Ondan sonra ben bütün sülaleyi aradım, İstanbul'daki dedem bile geldi. Sahne 900 kişilik büyük bir sahne, odatorium. 300'ü falan benim sülaleydi herhâlde. Rolümü söylüyorum, bir polisiye oyun; sahneye perde geriliyor. Perdenin arkasında üç tane hırsız gidiyor ve hırsızlardan birinin ben olduğumu söyleyebilirim. Ve sadece gölgeleri görünüyor bu hırsızların. Ortadaki gölge benim. Oyun bitti, annem dedi ki "Evladım neredeydin, göremedik." "Anne ortadaki bendim." Dedim. Ondan sonraki oyunda başrol oynanmama rağmen süla-

lemden kimse gelmedi. Aslında biraz da öyle başladım. Ama asıl başlangıcım radyo olduğunu, mizah yazıları yazmak olduğunu da söyleyebilirim. İlk sahneye çıktığım gün, üniversiteyle ilgili kursa gidiyordum. Dershaneye gidiyordum. O dershanenin bir eğlence gecesi olacaktı. O gecede sahneye çıkmıştım. Tek kişilik bir anlatı yapmıştım. Şu an o esprileri düşünüyorum, çok samimiydi espriler ama gerçekten pek de komik sayılmazdı. İlk sahne deneyimim berbattı aslında, oradan buraya nasıl geldiğimi bilemiyorum.

Komedyen yanınızın yanı sıra nasıl bir ruh hâli içerisinde geçer zamanınız? Normal yaşantınız ve sahnedeykenki hâliniz arasında nasıl bir yol takip ediyorsunuz?

Aslına bakarsan pek de ayarlamaya çalışmıyorum. Ama herkesin yapısı farklı. Ben günlük hayatta da insanları kırmamak için çok özen gösteriyorum. Biraz fazla özen gösteriyorum aslında. Hastalık boyutunda olabiliyor bu, eğer tabi çok sinirli değilsem. Çok kızgın bir günümde değilsem. Öyle günlerde de asgari herkes gibi insanlara davranıyorum ama onun dışındaki günlerimde gerçekten fazla özen gösteriyorum insanları kırmamaya. Yanımda çalışan insanlara dahi fazla iyi davranıyorum. Samimi oluyorum. Onlara emir cümlesi kurmak gerçekten benim için çok zor bir şey. Mizah yaparken de belki onun için insanları incitmiyorum. Kendimi onların yerine koyuyorum, bir duygudaşlık gerçekleştiriyorum. Bir de şöyle bir şey var, sahneden samimiyeti çok iyi hissettirirsen karşı tarafa istediğini söyleyebilirsin. Çünkü arkadaş ortamında insanlar birbirine küfür ediyor, bir şey demiyorsun arkadaşın diye. Eee tabi seyirciye de küfür etmeyeceksin ama bence o dengeyi şöyle ayarlayabilirsin; ona ne kadar samimi davranıyorsun, ne kadar samimiyet kuruyorsun, arada nasıl bir köprü oluşturuyorsun? Hani bu işi yaparken karşısındakini bizce rencide eden, inciten insanlar da belki o dengeyi çok iyi kuruyorlar. Belki onların seyircileri de

ondan hoşlanıyor. Bunu da böyle ayarlamak lazım. Herhangi bir şekilde tepki almadığına göre, o da o konuda başarılı, ben de o konuda çok başarılı değilim, samimiyeti o kadar kurmuyorum da onun için çok fazla yüklenmiyorum. Dediğim gibi belki incitmiyor onlar da. Böyle bir çizgi var sonuçta, ne kadar samimi olursan o kadar hak kazanırsın. Onunla ilgili espri yapmaya, onu eleştirmeye, tenkit etmeye… Benim stilim bu ama ben daha çok beraber gülmeyi seviyorum. Bir espri yaptığımda karşımdakinin yüzünün kızarması benim kaldırabileceğim bir şey değil.

İlk yazdığınız köşe yazısını hatırlıyor musunuz?

Canım dostum, gerçekten hatırlamıyorum ama şunu hatırlıyorum; saat on bir civarı, gece on bir gibi yazmaya başlamıştım. Saat beş buçuk falan oldu, küçük bir köşe yazısı için çok uğraştım. Ya gönderemedim bir türlü, yazamadım, bitiremedim. Ardından bittiğinde çok keyif almıştım. Vasat bir yazıydı, çok güzel bir yazı değildi ama benim için önemli bir yeri vardı. Ama maalesef hangi yazı olduğunu hatırlamıyorum, hatırlayamıyorum. Güzel bir deneyimdi gerçekten de. Çünkü Gırgır dergisi de önemli bir dergi. Orada yazmak, yazımın çıkacak olmasını bilmek beni çok mutlu etmişti. Güzel bir anıydı. Lakin dediğim gibi hangi yazı olduğunu hatırlayamıyorum.

Yazdığınız yazılar ve yayınlanan kitaplarınız da fazlasıyla başarılı. Ve gerçekten de okunmalı diye düşünüyorum. Yine okur için yazmaya devam edecek misiniz yoksa yazdıklarınızı sahnede mi izleyebilecekler?

Evvela söylediklerin için çok teşekkür ederim. Bundan sonra yazdıklarımı daha çok oyunlarla seyirciyle buluşturacağım. Sadece tiyatronun Bu Tiyatro'nun Genel Sanat Yönetmeni olmak demek, sanatsal işleriyle ilgilenmek olmuyor maalesef. Ondan dolayı, de-

diğim gibi çok fazla bölünmek istemiyorum. Çünkü "Türk müsün Canım" ve "Cehennemi Yakan Çılgın Türk" kitaplarıyla güzel işler yaptık. Mizah alanında da seyirciye gayet iyi bir şekilde ulaştık. Şimdi de oyunlar yapmak zorundayım. İki sezonda bir oyun çıkartmam lazım. Zaman zaman her sezon oyun çıkartmam lazım. Bölünmek istemiyorum, bütün gücümü tiyatroya vermek istiyorum. Ama dediğim gibi söylediklerin için de çok teşekkür ederim.

Peki, sahne arkası neler yaşıyorsunuz, provalarınız nasıl geçiyor?

Oyunlarımızdan da komik anları sahne arkalarında yaşıyoruz biz, prova dönemi aslında o kadar komik geçmiyor. Provalar zor süreçler gerçekten de, bir oyunun çıkması çok kolay olmuyor. Kimi ezberleyecek, kimi nereye hâkim, kim nasıl oynuyor, nasıl düşünüyor, nasıl ediyor, neler ekliyor onları ayarlamaktan, bir oyunu bütün hâlinde seyirci karşısına çıkarmaktan dolayı, çok zaman harcıyoruz ve çok uğraşıyoruz gerçekten. Ama oyun çıktıktan sonra yaşananlar çok komik oluyor. Hemen bir tanesini paylaşmak istiyorum. Bir oyunun evvelinde "Seninle Evlenir miyim?" oyunun evvelinde… Oyunda simit yiyorum ben, simit öyle güzel göründü ki gözüme, oyundan önce ben simidi yedim. Ondan sonra bir arkadaşımı aradım, "Gelirken simit getir, oyundaki simidi yedim." dedim. Bu da gelirken simit getirmiş, beyaz poşet içinde bana verdi. Ben de kuliste masanın üstüne koydum. Ondan sonra sahnem geldi, tam çıkacağım, bir açtım poşeti, içinde kaşarlı tost çıktı. Sonra bir defasında da bizim oyunda bir ayı var, aslında ayı değil, "Coşkun" onun adı, Sevil koydu adını. Arabamızın port bagajı var üstünde, köprüden geçiyoruz, port bagajı açıldı. Bizim ayı köprüden aşağı düştü, Boğaziçi Köprüsü'nden… Hangi tiyatroya nasip olur, dekor köprüden uçar mı ya? Dekorumuz öyle uçmuş oldu. Bir keresinde de oyun bitti, oyundan sonra güzeller güzeli

bir kız duruyor. Herhâlde dedim bu bana iltifatlarda bulunacak, "iyi yazmışsın, güzel oynuyorsun" falan diye, kadın erkek arasındaki farkı o anda gördüm, tanıdım, anladım. Kız, Sevil'e şöyle söyledi, "Oyun sırasında oradan oraya koşarken, hoşuma gitti, parfümünüzün markası ne?". Dediğim gibi yani, oyun sırasında yaşadıklarımızdan daha komiğini oyun anında yaşıyoruz. Oyun dışında sahne arkasında yaşıyoruz maalesef. Bu Tiyatro ekibi, çok iyi bir ekip. Benimle birlikte çok uyumlular, şu anda her şey güzel gidiyor. Çok eğleniyoruz, önemli olan bu.

Bel altı yapılan espriler üzerine neler söylemek istersiniz? Komedi anlayışı burada böyle midir?

Aslında insanın belinin üstü olduğu gibi belinin altı da var, öyle bakmamak lazım. Herkesin bir tarzı, tavrı var. O şekilde de insanlar güldürülebilir. Benim oyunlarımın içinde de yani bel altı tarzda, bu düşünülen tarzda espriler var, göndermeler var. Çok kötü bir şey değil aslında. Seyirciye bağlı, mesela sen manavsın ve "şu tip nar satacağım, ben bu tip elma satacağım". Eee ona göre de senin narına, elmana göre müşteri çıkıyor. Sen de mesela bir ev yapıyorsun; kapısını meşeden de yaptırabilirsin, kayından da yaptırabilirsin. Ona göre kalite farkı olur, ona göre fiyat farkı olur. Kimi seyirci o tip oyunlardan hoşlanıyor, o oyuna gidiyor. Kimi seyirci daha sosyal oyunlardan hoşlanıyor, ona gidiyor. Yani bunu yapan, eden mizahçılara da çok fazla bir şey söylememek lazım. Çünkü, onu yapıyorlar ve karşılarında da alıcıları var. Onu isteyen, ondan hoşlanan, onlara gülen insanlar var. Ve bu eleştirileri yapan kişiler dahi en çok o tip esprilere gülüyorlar. Söylenmeyeni söylemek hoşuna gidiyor belki insanların, onu duyduğunda mutlu oluyorlar. Onun için ben bu konuya hiç eleştirel bakmıyorum. Sonuçta insanları güldürüyor, deşarj olmalarını sağlıyor. Herkes sosyal içerikli, mesajlarla dolu oyunlar yapmak mecburiyetinde

de değil. O tip oyunlar da var, alıcısı olduğu sürece herhangi bir sıkıntısı yok bence. Tabi ki bir sanatçı bakış açısıyla düşündüğün zaman onu dahi bir şeye bağlayabilirsin, bel altı esprilerini de bir şeye bağlayabilirsin. Bütünlük içinde o bile hoş gelebilir. Şuna karşı olabilirim belki, dramatik kurgunun içinde eğer söylenmesi gereken ya da yapılması gereken hareket varsa, bir argo varsa bu zaten söylendiği zaman insana batmaz. Ama oyunun içinde sırf o anlık bir gülme alsın diye yapılıyorsa insanlar onu eleştirir. Önemli olan onu oyun akışının içine oturtmak, yani oyun akışı diyecek ki "burada şu olsun", eğer sen onu yaparsan sahnede istediğini yap, kimse bir şey diyemez zaten sana. Ama oyun akışında öyle bir şeye ihtiyaç yoksa, sen sırf anlık güldürü için yapıyorsan zaten orada başarı elde etmen de zordur.

Sayın Uzunöner, eskilerin anlattığı ve yeni neslin de o eski film ve şarkılarda görerek idrak ettiği samimiyet şimdi nerede? Neden günbegün samimiyet kayboluyor?

Aslında insanlar aynı insanlar, samimiyet de aynı samimiyet. Ama farklı olan bence şu; gelişmek, gelişmek, gelişmek. Çevre geliştikçe, teknoloji geliştikçe artık samimiyetsiz görülmeye başladı bazı şeyler. Çünkü artık herkes kendi başına bir kitap, kendi başına tiyatro, kendi başına bir sanat dalı… İnsanların sanal âlemde öğrendikleri, sanal âlem için Twitter'dan, Facebook'tan yazdıkları zaman zaman en önde gelen mizahçıların da yazamayacağı, öğrenemeyeceği şeyler. Duvarların kalktığı bir dünyada yerel samimiyetliklerden bahsetmek güç bence. Yani insanlar uluslararası şeyleri düşünüyor, her yeri, her şeyi anında takip edebiliyor. Geçtiğimiz yıllarda televizyonda tek kanal vardı. Haber bültenlerinden başka elimizde bir şey yoktu. Gazetelerden başka bir şey yoktu. Ama şimdi dünya tek tıkla herkesin yanında. Onun için samimiyet aynı samimiyet ama bakış açıları değişti. Artık beynelmilel şeyler söz

konusu. Yerel samimiyetler onun için samimiyetsizliğe döndü zannediliyor. Yerel samimiyetler artık doğal gelmiyor insanlara. Bu güzel bir şey aslında, kötü bir şey değil. Kaybedilmiş bir şey yok aslında. Sadece gelişiyoruz, ilerliyoruz. Hep birlikte dünya ile birlikte yapıyoruz bunu. Bunu yapınca da herkesin kendi içinde bambaşka mizahı, bambaşka kültürü, bambaşka zekâsı olduğu için yetersiz kalıyor bazı şeyler. O zaman da samimiyet ortadan kalktı zannediliyor. Samimiyeti şöyle anlatabiliriz; bazı oyunlar, bazı kitaplar mesela geniş kitleler tarafından kabul edilmese de alt kültür seviyesi diyeceğimiz insanlar tarafından kabul ediliyor. Neden? Çünkü teknolojiden uzak kalanlar, gelişmekten uzak kalanlar hâlâ aynı yerde olabiliyorlar. Demek ki oradaki samimiyet değişmemiş, sadece bir gelişme ve ilerleme var. Yerel samimiyetler yetmiyor.

Ressam Hamiyet Uslu ve "Tuvallerindeki Hayat"

Kimdir Hamiyet USLU?

Evet, Hamiyet Uslu Bursa doğumludur. Ben dokuz aylıkken İstanbul'a taşınmışız. Eyüp Sultan semtine yerleşmişiz ve tüm çocukluğum ve genç kızlık yıllarım orada geçti. Okulum, hayatım, her şeyim Eyüp Sultan'da geçti. Yalnızca evlendikten sonra bir

müddet K.Çekmece'de oturdum ve ardından çocuklarımın okulu nedeniyle Anadolu Yakası'na taşındık. Nasıl ve neden resimle ilgili olduğumu ve çocukluğuma birazdan ayrıntılarıyla değineceğim için bu sorunun cevabına eklemiyorum. Çünkü bu iki konu benim için çok özel. (Gülümsüyor.)

Ailede sanatın herhangi bir dalıyla ilgili birisi var mıydı?

Hiç kimse yoktu. Bir tek babam TRT Türk Sanat Müziği Korosu'nda koristmiş. Fakat annem izin vermiyormuş şarkı söylemesine. Ben

netmeni Derya Sazak'tan aldı. Asıl mesleği pilotluk olan yarışma birincisi Bendor, küçük yaşlarda tanıdığı Atatürk için şunları söyledi: "Devrimleri gerçekten inanılmaz. O'nun varolmasını sağlayan güce teşekkür etmeliyiz." **31. sayfada**

o zaman dört yaşlarında filandım. Sanki böyle birtakım şeyleri hatırlıyorum ama annem bana çok şaşırırdı bu konuda "Sen çok küçüktün kızım, nasıl hatırlıyorsun?" Ama evet hatırlıyorum gibi. Annem babamın ses sanatçısı olmasını asla istemiyordu. Meşhur olur da bizi bırakır gider diye korkuyordu. Dolayısıyla babama "Ya müzik ya biz." diye bir seçim hakkı verdi. Babam da haliyle müziği bıraktı. Hatta babamın radyoda seslendirdiği ilk şarkıda "Telgrafın tellerine kuşlar mı konar? İnsan sevdiğine canım böyle mi yanar?" olmuş. Babamın radyoda çıkacağı saati bilir ve o saatte babamı

dinlermiş annem. Sonrasında babamın işleri bozuluyor ve kendini toparlayıncaya kadar annemi, ablamı ve beni Bursa'ya dedemin yanına gönderiyor. Bir süre orada yaşamımızı sürdürdük.

Anneniz bir işle meşgul müydü?

Hayır, annem ev hanımıydı. (Allah rahmet eylesin.)

Çok iyi bir anneydi ve modern, her konuda anlayışlı, disiplinliydi. Onu özlüyorum.

Peki, nasıl bir çocuktu Hamiyet?

Çocukluğum çok harika geçti. Nereden başlayıp nasıl anlatacağımı inan bilemiyorum. Şimdiki yetişen çocukları gördükçe de üzülüyorum. Hem düzgün bir okul hayatım vardı. Hem de şu an pek öyle bağlı aileler kalmasa da o zaman sıcacık bir yuva içinde birbirimize kenetlendiğimiz bir ailem vardı. Bazen de düşünmüyor değilim. Sadece o dönemler mi bu aile ilişkileri bu kadar kuvvetliydi? Örneğin yalnız kalmak istediğim zamanlarda, kendi başıma yolda sessizce yürürken direkt o çocukluğumun içinde buluyorum kendimi. Anbean gözümün önüne geliyor sanki adeta bir film şeridi gibi. Her aklıma gelişi beni mutlu ediyor, huzur duyuyorum. Eski bu tarihi evlerdendi oturduğumuz yer. Arkada kocaman bir bahçesi vardı. İnanılmaz büyüktü ve aklınıza gelmeyecek kadar çeşitli meyve ağaçlarıyla doluydu. Ve o yaşta bir velet olarak ağaçların tepesinden inmezdim. Bir gün birine bir gün diğerine çıkardım. Bakar mısın şu el parmağıma? İşte bu da dut ağacından düşüşümün hatırası olarak kaldı. Öylesine bir aile saadeti vardı ki o yıllar -şimdi asla olmayan- o birliktelik, o içtenlik ve o masumiyet ağaçların dibinde kurduğumuz evcilik oyununa dahi yansırdı. Dört samimi arkadaşım vardı; ev sahibimizin kızı ve oğlu, karşı evde oturan göçmen bir ailenin iki kızı. Çok iyi anlaşırdık. Bizim bahçede evcilik oynardık. Annem yemek hazırlar, hepimize tabaklarla verirdi. Yemeklerimizi yer, birlikte

tiyatro oyunu oynardık. Ben kraliçe olur, yıldızlı taç yapar başıma takardım. Evimiz çok büyüktü. Şöyle ki; kapıdan girişte büyük bir sofa ve üst katlara ve başka kapılara açılan merdivenler vardı. Kiracıydık hepimiz orada. Bizim evimiz bahçeye bakan taraftaydı. Şimdiki daireler gibi düşünün. Yani biz o eski ev içinde dört ayrı haneydik. Ama biz bir aileydik. Şimdi yaşadığımız apartmanlarda yan komşumuz kimin nesi tanımaz olduk. Eyüp Sultan'da o ev hala duruyor ve ben gidip fotoğrafını çekmek istiyorum. Fakat annemden ötürü kendimi hazır hissetmiyorum.

Dediğiniz gibi o zamanlar bir paylaşım, eli açıklık söz konusuymuş. Şimdiki gibi sakınma, saklama gizleme gibi bir durum yokmuş. Annem de o döneme şahit olanlardan biri olarak derdi ki: "Annem balık kızarttıysa karşı komşu bir tas salata yapar gelirdi, birlikte yerdik akşam yemeklerini…"

Tabii, tabii… Kesinlikle öyleydi. Bir hanede kızartma vs. kokacak bir şeyler pişiyorsa kesinlikle tadımlık da olsa kapı kapı gezer ikram ederdik. Ve bir düzen, prensip de vardı. Akşam saatine kadar dışarıda oturur fazlasını yapamazdınız. Akşam ezanı okundu mu her şeye paydos ederdik. Ardından akşam yemekleri yenir, aile için çay ve kahve faslı olur sonrasında kadınlar el işlerini dantel vb. gibi uğraşılarını alarak bahçeye çıkarlardı. Babalar da kendi aralarında sohbete dalar kimse eve girmek istemezdi. Hatta bir Leyla teyze vardı ve ben onu nedense hiç unutamıyorum. Almanya'dan getirdiği belki de bir metre olan pembe parlak bir kumaş verdi bana. "Annen bununla sana bir şey diker." diye düşünerek. Çok severdi beni ve ben de sürekli peşinde gezerdim. Ve o akşam oturmalarında bir komşumuz eksik olsun derhal gidip bakılırdı acaba bir şey mi oldu diye. Şimdi ise bir yozlaşma söz konusu. Tabii bu sorunun dibine inmek gerekir: Neden böyle oluyor? Acaba iş hayatından ötürü mü? Herkes çalışmak zorunda. Bizim zamanımızda bir tek

babam çalışırdı. Ve inanın o maaşı öyle bereketliydi ki bolluk içinde geçinirdik. Şimdi iki kişi de çalışıyor yine yok yine yok. Ekonomi kaynaklı tartışmalar…

Eskiden çat kapı gidilirmiş bir yakınına, habersiz. Şimdi ise randevu alınarak gittiğin halde, "Nereden çıktı şimdi bu Allah aşkına!" der gibi bakıyorlar.

Evet, ben telefon açıyorum her yere. Kapı duvar olmaması için. Öte yandan bir de Ramazan gecelerini unutmam ben. Annem bizi tutamasak bile oruca kaldırırdı ki o atmosferi soluyalım, alışalım. Ve kuzine çatır çatır yanarken mutlaka her akşam bir tepsi börek olurdu masamızda. Bir şeyleri sevdirerek öğretirlerdi.

Şimdi ise birçok kişiden "Ah işte bu da sanatçı, laiktir kesin din ile filan ilgisi alakası yoktur." Hâlbuki ben dinimi severek, araştırarak ve bundan çok da keyif alarak yaşayan biriyim. Şu an benim gözlemlediğim kadarıyla İslam'ı sanki tonlarca ağırlığındaki bir balyozmuş gibi yansıtıyorlar ve yeni nesil keyfi tercihlerde bulunuyor. Bunun dâhilinde de yeni nesil ve belki de onların çocukları bihaber olacaklar bu maneviyattan. Biraz da aile yapısından kaynaklı. Ben ne zaman kalksam annemi secde üzerinde elinde Kur'an-ı Kerim'i okurken görüyordum. Bu da bana yetiyordu.

Her şeyi araştırma yoluyla bulurum. İstediğim bilgi eğer birçok kitapta yazılmış ve birçok yazar tarafından ele alınmışsa tek yazara bağlı kalmam. Ama şunu çok iyi biliyorum ki en iyi kitap Kur'an-ı Kerim'dir. Okursun ve hayatını düzene sokarsın. Tüm mesele bu.

Okul yıllarınıza dönecek olursak, çalışkan bir öğrenci miydiniz?

Ah ben var ya ben! Öğretmenim artık yaka silkiyordu. Çalışkandım. Dersleri iyi dinlerdim. Çünkü öğretmenlerden resmen

korkardım. Korkardık. Benim öğretmenim bayandı; yüz on kilo ve simsiyah bir Arap'tı.

Romatizması vardı. Bize hep ayaklarını, erkek öğrencilere de kollarını ovalatırdı. Kadın acıdan duramıyordu. Ama harika bir eğitmendi. Mükemmeliyetçiydi. Derslerimde de meselâ tarih, coğrafya, edebiyat çok iyi fakat matematiğe geldim mi? (Gülüyoruz.) Matematik öğretmeni on tane problem verirdi yazmamız için. Ben önce defterin kenar ve birçok yerini resim doldururdum ancak boşluk kalırsa problem yazardım. O da birkaç tane sığardı. Öğretmen söylediğini yaptık mı diye herkesin defterini kontrol ederken benimkini görmüş ve "Nerede devamı?" diye sormuştu. Sığmadığını söylerdim komik bir şekilde. Hele ki tarih derslerinde defterim padişah resmi dolardı.

Peki, resim çizmeye ilk ne zaman ve nasıl başladınız?

Bize bazı akşamlar konu komşu oturmaya gelirdi. Ve odanın en köşesinde benim bir koltuğum vardı. (Şu an resmen gözümün önüne geldi) Oraya gider, dizlerimi karnıma doğru çeker, kıvrılırdım resmen. Tabi annem ve misafirler beni orada ders yapıyor filan diye biliyorlardı. Oysaki ben tüm insanların resmini çizer, giderken arkalarından koşar kendilerine verirdim. Çok şaşırırlar ve sormaktan kendilerini alamazlardı. "Nasıl çizdin sen bunu böyle?" Gülerdim: "Valla ben de bilmiyorum nasıl yaptığımı…" Ve bu durumu annem dokuz mahalleye yaymıştır. "Bakın bize gelirseniz eğer, bilin ki bu kız sizin resminizi yapar."

Öte yandan ilkokul dördüncü sınıfa giderken bir Atatürk olayım olmuştu. Resim dersimize başka bir öğretmen geliyordu. İşte bir gün dedi ki: "Kitaplarınızı açtığınızda gördüğünüz Atatürk'ün resmini yapacaksınız. Ve bir gün sonra getireceksiniz." Sanırım önemli bir gündü. Tabii benim gözüm başka bir şey görür mü? İyi hatırlıyorum:

Atatürk'ün papyon, yelek ve ceket giydiği bir fotoğrafıydı. Ve çok güzel çizdim. Renklendirdim. Ertesi gün götürdüm. Öğretmen derse geldiğinde verdiği ödevin yapılıp yapılmadığını kontrol için herkesin sırasını tek tek geziyordu. Seçtiklerini topluyordu. Resmime baktı ve bir şey söylemedi. Almadı. Oysa arkadaşlarımınkinden daha güzeldi. Almayışının sebebini merak ediyordum. Ben o yaşta çocuğum daha ve her şeye alınan bir yapım var. Bir ağlamaya başladım ki sorma. Arından öğretmenim beni teneffüs zili çaldığında yanına çağırdı. "Bak kızım, ben diyorum ki ne yaparsanız yapın ama kendiniz yapın. Yalancı öğrenci istemiyorum. Çok kötü kızıyorum. Sen bunu kime yaptırdın da getirdin? Ben itiraz etmeye başlamıştım tabii. Öğretmenim dinlemiyordu bile beni, kızmaya devam ediyordu. "Hayır, bu resim bu yaşta birinin yapabileceği bir şey değil." Ben hala kendimi savunuyorum. "Hayır, öğretmenim, saatlerce uğraştım da yaptım" der demez bir tokat attı ki yüzüme resmen sarsıldım ve kulağımda bir zedelenme oldu.

Yanağım kabardı, kulağım sızlamaya başladı. Ağzımdan salyalar aktı resmen. Ben ağlamaya başladım. Fakat hiç o kadar kötü olduğumu hatırlamıyorum. Ben hem ağlıyıp hem de itirazıma devam ettiğim için "Tamam. Hadi gel. Al boyalarını, defterini gel benimle." diyerek beni aldı okulun yemekhanesine götürdü. "Akşama kadar buradasın. Tekrar çiz aynısını bitince çağır, gelip bakacağım." Ben aynı resmi oturdum bir güzel tekrar yaptım. Ve gerçekten aynısı oldu. Ama nasıl yaptım hiç bilmiyorum. Tek bildiğim o an yanağımın acısıyla daha da hırslı çizmemdi.

Peki, ilki kadar iyi oldu mu?

İşte diyorum ya ben o resmin aynısını nasıl yaptım bilmiyorum. Bir Allah biliyor. Öğretmenimin de demesi gibi o yaşta bir çocuğun yapacağı bir iş değil açıkçası. Fakat şöyle bir durum var ki hep birilerinin ruhunu taşıdığımı inanırdım. Belki çok ünlü bir

ressamın ruhunu taşıyordum. Kim bilir? Her neyse, öğretmenim geldi ve baktı. "Bu daha da güzel olmuş." dedi. Aldı beni birlikte müdürün odasına çıktık. Kadın tabii bana attığı tokadı filan her şeyi itiraf etmek üzere. Müdüre böyle böyle oldu vs. anlattı. Müdür de tebessüm ederek "Kızım, öğretmenler anne-babadır. Sever de kızar da. Böyle durumlar yaşanabilir." Hep şunu derim: O zamanki eğitim ile şimdiki eğitim arasında dünya kadar fark var. Resim öğretmenim benden müdürün önünde özür dileyerek, "Sana ne yapabilirim? Ne istiyorsun benden?" dedi. Hatta cebinde güzel bir kalem vardı. O da kendisine hediye edilmiş meğer. "Bu benim için çok değerlidir ama senin olsun. Yazının güzel olduğunu biliyorum." dedi. Ben artık vurduğunu filan unutmuş şımarmaya başlamıştım. Orada, müdürün masasının üzerinde bir dünya vardı. Bir küre. Ayrıca benim dünyaya karşı özel bir ilgim vardı. Gözüm sürekli ondaydı. Öğretmenim ikinci defa başka bir şey istiyor musun diye sorunca onu istemiştim. İşte hani derler ya dünyalar benim oldu gibisinden o gün dünya gerçekten benim oldu. Çizdiğim Atatürk resmi de yıllar yılı okulun en özel köşesinde, İstiklâl Marşı'nı okuduğumuz yerde asılı durdu. Sonrasında eve gelip olan biteni anlattım anneme ve babama. Çok sevinmişlerdi. Ardından çok ilginçtir ki öğretmenim gelip beni evlatlık istedi. Benim için şöyle demişti çok iyi hatırlıyorum: "Bu kızın ne olacağını ben çok iyi biliyorum. Ya siz gerekeni yapın. Ya da tüm sorumluluğunu ben üstlenmek istiyorum." Bir annenin on çocuğu da olsa birini vermek istemezdi. Bununla beraber artık okulda bu öğretmenle öylesine bir bağ kurmuştuk ki bana özel davrandığının farkındaydım. Örneğin her hafta tiyatro gelirdi okula ve ilk bana haber verirdi. Şu an bu anılarıma tekrar döndüm ya bir kez daha yaşamış gibi oldum. Çok mutluyum. Denir ya gel çocukluğuna inelim. Resmen öyle oldu.

Ve devamını sanat okulu, Mimar Sinan Üniversitesi takip etti. Ben üniversiteye başladığımda resim çizip, satabilen biriydim. Ayrıca

Kapalı Çarşı'da /Beyazıt'ta bir gelinlikçiye çizimler yapıyordum. Benim adıma dikilen bir gelinlik bile vardır. Sürrealist ressamım fakat portre ve anatomi, oryantalist öğeleri her tabloda kullanıyorum.

Bu yeteneğinize aileniz ne diyordu?

Annem bilmiyordu ki canım benim. "Ne o? Ondan iyi para geliyor mu? Resim yapıp ne yapacaksın?" diye sorardı sadece. O zamanlar ya öğretmen ya doktor ya da mühendis olacaksın. Bir garanticilik söz konusuydu. Babamın bana bir lafı vardı hiç unutmam. Çok etkilenirim hatta "Ahh keşke senin elinden tutsaydım da sen başbakan bile oldurdun." derdi.

Time'ın yarışması ne zaman oluyor?

Numaramı nasıl buldular? Nasıl iletişim bilgilerime ulaştılar inanın bilmiyorum. Fakat bir gün beni bir ajanstan aradılar. İşte uluslararası bir yarışma olduğunu ve şartlarını anlattılar. 1997 senesiydi. Tüm dünya genelinde yapılan bir ankete göre "En büyük dünya lideri" diye Atatürk seçiliyor ve bu yapılacak olan yarışmada da yağlı boya olarak Atatürk portresi çizmek. Türkiye'de de bu projeyi Milliyet Gazetesi destekliyordu. Kendimi bir an o dünyanın herhangi bir yerinde çok daha iyi koşullarda eğitim alıp da yarışmaya katılacak insanlarla kıyaslayamıyorum bile. Ben o resmi dört günde bitirdim.

Şartnamede ne isteniliyor?

Şartname çok güzel ve düzgündü. Tuval üzerine yağlı boya istenmişti. Yapıp yollamıştım. Heyecanlı bekleyiş başlamıştı. İlk önce tüm dünya çapında bir eleme olacaktı. Dünyada toplanan resimler önce 1500'e sonra 365'ye ve 36'ya düşmüştü. Artık kalanlardan da final resimleri seçilecekti. Şunu söylemeyi istiyorum. Hiç kimseden oy istemedim. Asla. Ablam dahi oy kullanmadı. Çünkü ben burada kendimi deneyecektim. Ne yapabileceğimi görecektim. İddialarım

çok büyüktür. Aradan bir ay geçiyor ve zaman artık sonuçların belli olacağı zaman. Sabahın bir vakti telefon çalıyor ve ben uykulu uykulu koşup açıyorum. Ardından kızım arıyor. "Anne, yatağına ayakucuna baktın mı? Gazeteyi gördün mü?" diye soruyor. Ve ajanstan arıyorlar bu kez de hep görmek istediğim ama bir türlü göremediğim biriydi. Altmış yaşlarında olduğunu biliyorum. "Kızım, sana ben çok güvenmiştim fakat kısmet değilmiş. Üzülme." gibi şeyler söylüyor. Ben de o an bildiğimi belli etmiyor, bozuntuya vermiyorum. Açıp görmüştüm üçüncü olduğumu fakat neden bilmem, hiçbir tepki veremedim o an. Sadece bir durgunluk çökmüştü üzerime. Kısaca herkes benim gerçekten uyanmam için uğraşıyor. Öyle oldu ki ben onun mutluluğunu ertesi gün yaşadım. Aslında ikinci olmuştum. Daha doğrusu bizim okuldan bir hoca katılmıştı ve o ikinci olmuştu. En kötü tarafıysa hocanın, Milliyet ile konuşmalarını birebir kendi kulağımla duydum. Hocaya kol kanat gerilmiş, destekler çıkılmıştı. Gün boyu evde telefonlar susmadı. Tanımadığım insanlar bile arıyordu. Ardından Milliyet Sanat'tan Muzaffer Hanım aradı ve "Siz herhangi bir çalışma yaptınız mı?" diye sordu. Ben de komiğim yani "Vallahi dört günde yaptım." Şeklinde yanıtlıyorum. Belki de bilinçaltı küçükken yediğim tokat depreşmişti. Kadın sonra "Hayır onu sormuyorum. Oy için herhangi bir şey yaptın mı? Resmen başa çıkamıyorum. Geldiğinde oyları göstereceğim sana" dedi bu kez de. Sanırsam o birinci olan İsrailli adam da tamamen iki ülke menfaatinedir. Çünkü adam kuralları çiğneyerek tuval yerine duralitin üzerine çizmişti. Eğri büğrü bir şeydi. En çok etkilendiğim şey ise ikinci olan o isim tören günü çizdiği resmi gazetelere sarmış rezil bir halde salona getirmeye çalışıyordu. Onu gördüğüm an tepem attı. Yahu koskoca bir lider ve bize özgürlüğü sunan, ülkemiz adına harika işler yapan ve de her şey bir yana tüm dünyanın hayran olduğu bir kişiye ne cüretle bu şekilde muamele edersin? diye kendi kendime söylendim. Bense

ücretini iki ayda ödeyebildiğim altın varak bir çerçeve yaptırmış, bir yerine bir şey olacak diye elde taşıyarak getirmiştim. Gururla…

Salona geçtik. Fotoğrafçılar, kameramanlar vardı. Pozlarımız çekildi. Röportajlar yapıldı. Konuştuk ettik, yemek yedik. Meğer 4038 oy almışım. Muzaffer Hanım beni odasına götürdüğünde göstermişti. Buzdolabı kutusu gibi dev bir şey ve en üstünü sıkıca kapamışlar ki oylar taşıp, dağılmasın diye. Çok şaşırmıştım. Sonra odadan ayrıldım, geri dönüyordum. Yolu şaşırdım ve geri dönmeyi planladım. Koridordan iki erkek sesinin geldiğini duydum ve saklandım. Bir ses, ikinci olana diyor: "Hocam aşk olsun siz bu yarışmaya katılırsınız da biz destek olmaz mıyız?" O an hiç tepki vermedim. Bunu da aile yaşantıma bağlıyorum. Bizim evde asla tartışma ve kavga olmazdı. Bu özel günde de böyle bir şeye lüzum yoktu. Mecburen oradan çıkmak zorundaydım. Çıktığımda ikisi de beni gördü. "Ne bu rezalet?" der gibi baktım ve anladılar. Plaketler verilecekti artık. İsmim dahi okunurken iki defa "Şimdi ikinci olan Hamiyet… Affedesiniz!" deyip diğer isimler okundu. Buna aşırı öfkelenmiştim. Sonra sakince düşündüm de sanatın çıktığı yer Roma'dan katılanlar var da ben deniz Hamiyet Uslu idare etmek için o kel fırçalarla bile yaptığı yağlı boyayı ilk üçe soksun. Hakikaten sonuç kayda değerdi. Ödülümü de Derya Sazak'tan almıştım. O da benim için ayrı bir mutluluk olmuştu. Hatta onunla alakalı da bir durum olmuştu. Beni bağışlasın ama o an ben kendisini tanıyamadım. Bunu söylediğim için de üzgünüm fakat ne yapsam bana bakıyor. Böyle nur yüzlü, güzel konuşan biri. Kızıma bile söyledim. "Şu adam yüzümü nereye çevirsem bakıyor. Fenalık geldi." Meğer ödülü bana o verecekmiş de o yüzden bakıp duruyormuş. Haklı olarak tanımak, biraz konuşmak istiyor tören öncesi…

Bu olaylar çerçevesinde zorlandığınız, vazgeçmek istediğiniz durumlar oldu mu?

Yarışmaya katılmadan önce, yapılan resimlerin biası yollanmak zorundaydı. Ben Acıbadem'e bir fotoğrafçıya gelerek yaptırmak istedim ve o zaman benden 200 TL istediler. Ve o resmin yollanması için son gündü. Bende de o kadar para zaten yoktu. Kızımı arayıp olan biteni anlattım. Yarışmaya katılmaktan vazgeçmiştim. Sonra resmi eve bırakıp, çantamı aldım ve yürüyüşe çıktım belki biraz rahatlarım diye. Sonra eve geldiğimde ne göreyim, resim yerinde yok. Hâlbuki kızım grafik üzerine staj yaptığı yerde bu konuyu arkadaşlarına açıyor ve birlikte gelip almışlar. Stüdyoya götürüp resmini çekip hazırlatmışlar ve biz o yarışma için düzenlenen resmi tam da gece yarısı teslim almıştık. Gerçekten son dakika golüydü bu.

Yarışmadan arta kalanlar?

Milliyet benim gazetem, Kanal D benim kanalım. Çok seviyorum. Sanki ailem gibi geliyor bana. Saygıdeğer Aydın Doğan resmimi almak istedi. Neden diğer derece alanları değil de benimkini istemiş olabilir? Biraz düşünmek gerek. 12 Aralık'tı. Yağmurlu bir gündü. Salonda çıkıp merdivenden inerken öyle bir kalabalık vardı ki orada ama ne için toplaştıklarını bilmiyorum. İçlerinden bir genç koşup yanıma fırladı ve "Ne olur bir kere bakayım." dedi ama güvenlik görevlileri de haklı olarak sorumluluk alamayacaklarını belirterek, o bana zarar verebilir düşüncesiyle engel oldular. Ve arabaya bindim. Gözden kaybolana kadar ona baktım. El salladım. Bakabilirdi aslında. Ne zararı olurdu ki bana? Ve onun yüzünü asla unutmayacağım.

Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?

Resim yapıp satarak ve ders vererek.

Şu an çalışmalarınız ne türde?

Ben sürrealist resimler yapmayı çok severim. Anatomik daha ağır ama oryantalist romantik resimleri de sıklıkla çalışıyorum.

En sevdiğiniz renk?

Gök mavi, pembe, mor ve yeşil.

Asla çizmem dediğiniz bir şey, bir konu var mı?

Sanırım negatif resimler çizmem. Yapmam.

Sanat, sanat için mi yoksa halk için mi?

Ben onu çözemedim. Sanatı lâyık olduğu gibi yapılmasını desteklerim ancak. Bunu seven sevsin, sevmeyenin canı sağ olsun.

Resim çizmeye meraklı, bunun eğitimini almak isteyen, yolun başında olanlara tavsiyeleriniz var mı?

İddialı olsunlar. Tutkulu ve hırslı olsunlar. Ben Mimar Sinan Üniversitesi'nde okurken parasızdım. Ve bir gün fırçalarım yıpranmış, ben zorla onlarla çizmeye devam ediyordum. Yine de güzel işler çıkarıyordum o ayrı. O gün de bana 50 lira para gerekiyordu. Yeni fırça alabilmem için. Sonra Eminönü'nde yürüyorken, yerde 50 lira buldum. Çok düşündüm alıp almamak konusunda ama almıştım. Gidip yeni fırçalar ve boyalar almıştım. Yani demem o ki siz bir şeyi gerçekten istediğiniz de o ilahi güç ne yapıp ediyor size onu sunuyor. Öyle ya da böyle.

Genç Oyuncu **Burak Yörük** Hayatının Kararına "Oyunculuk" dedi

Burak, genç bir oyuncu olarak güzel bir dizide, güzel bir ekibin –profesyonel isimlerin- içerisinde yeralma fırsatı buldun. Öncelikle neler hissettiğini, sonrasında da kendini bize anlatır mısın?

Öncelikle daha önce içersinde bulunduğum işlere kıyasla çok büyük ve kaliteli bir ekiple çalışmak heyecan vericiydi. Bu yüzden böyle bir imkâna sahip olduğum için çok şanslıyım.

1995 yılında İstanbul - Şişli'de dünyaya gelmişim. Oyunculuğa 6 yaşımda başladım. Birçok projede kısa da olsa yer aldım. Devam etmeyi de umuyorum, daha yolun başındayım ama büyük ve iyi şeyler yapan bir insan olmak için elimden geleni yapacağım. Tüm gayem bu.

Neden oyunculuk? Neden sinema?

Çünkü insanlar için bir şeyler yapmayı severim ve oyunculuk kendinden çok insanlar için yapılan bir iş. Bir de tabii çocukluk hayalimdi. Birçok insanın da hayalidir orada olmak.

Okulunu ve içinde bulunmak istediğin sektörü zaman zaman karşılaştırdığın oluyor mu? Avantajları ve dezavantajları oluyor mu?

Nadiren… Kesinlikle dezavantajları çok fazla, avantajı yok da denilebilir çünkü çekim olduğu zamanlarda okula gidemiyordum ve bu da okul tarafından sorun teşkil ediyor, doğal olarak okul hayatım birazcık zor geçiyordu.

En büyük destekçin kim? Hangi konuda yanında oluyor?

Annem, babam ve arkadaşlarım her konuda yanımda oluyorlar. Özellikle de oyunculuk hayatım dışındaki yaşamımda…

Ne tarz filmler izler, hangi oyuncuları takip edersin?

Ben her tarz filmi izlerim ama daha çok arkadaşlarımla birlikteyken komedi filmi izleriz, çünkü eğlenmeyi severim. Kıvanç Tatlıtuğ favorimdir. Yaptığı her işi yakından takip ederim.

Kendi yaşındaki oyuncuların neler yaptığını takip eder misin?

Kesinlikle ediyorum çünkü onlarla aynı jenerasyonda oyunculuk yapıyoruz. Benim şu anda oyunculuk yapan iki yaşıt arkadaşım var. Onların yaptığı işleri yakından takip ediyorum. Birbirimizi eleştirme imkânı da buluyoruz.

20 Dakika'nın dizi setinde unutamadığın bir anın var mı bizimle paylaşabileceğin?

"20 Dakika" setinde geçirdiğim her an unutulmazdı. Hiçbirini birbirinden ayıramam ama dizinin veda gecesi inanılmaz eğlenceliydi. O gece hayatım boyunca aklımda kalacak.

En kolay hangi rolleri oynar, hangi roller için "asla yapmam" dersin? Böyle bir ayrım yapar mısın? Oyuncu her rolü oynar mantığını sen nasıl karşılıyorsun?

Hiç bir rol kolay değil bence, çünkü kesinlikle oynadığın kişi sen değilsin ve olmadığın gibi davranmak zor bir şeydir. Bir oyuncu bence "asla yapamam" dememeli, ancak işin içine sosyal hayat ve kişinin kendi kararları girince biraz daha değişiyor. Asla yapa-

mam dediğim roller var, bir eşcinseli oynamayı büyük ihtimalle reddederim.

Senin gibi genç yaşta oyuncu olmak isteyenlere tavsiyelerin var mı? Dizi film ya da sinema filminde gelmek istediğin noktayı ve sebebini öğrenebilir miyiz?

Benim gibi genç yaşta oyuncu olmak isteyen herkese sabırlı ve kararlı olmalarını tavsiye edebilirim. Dizi film ya da sinema filminde gelmek istediğim noktalar zirvedeki insanların olduğu yerlerdir. Tabii ki bunun için çok çalışmam gerektiğini biliyorum. Bu noktaya gelmek istememin sebebi de herkes gibi yaptığım işte en iyilerden olmayı düşlememdir.

Teşekkür…

Teşekkür etmeden önce bir şeyi belirtmek istedim. Hayat gerçekten son ana kadar mucizelerle dolu; olması hayal dediğiniz ne varsa, imkânsızdır diye düşünüp vazgeçtiğiniz her ne varsa hiç beklemediğiniz anda gerçekleşiyor. İnanamıyorsunuz.

Evvela en büyük destekçim olan anneme teşekkür etmek istiyorum. Çünkü onun bu sanat ruhuydu beni saran, sarmalayan. Çok iyi bir izleyici, çok iyi bir dinleyici olmasından dolayı evimizde yeri gelir nostaljik, yeri gelir yeni filmleri izleyip izletir ve çok farklı müzikleri dinleyip dinletirdi. Birlikte bol bol Yeşilçam filmlerini izlerken hayaller kurardık acaba bir gün şu sanatçıyı görür müyüz diye. Bu isteğimiz de sanatçıya değer vermemizden gelen bir arzu, coşkuydu. Sanatçılar hayatımızın bir parçası hâline gelmişlerdi. Onların ürettikleri her şey bizde birer tutkuydu. Aşk ile dinler, izler ve takip ederdik. Ve bu hayalden annem hiç belli etmeden o sihirli sözleriyle uyandırırdı: "Evladım her şey olduğu kadar, olmadığı ise kader. "İste, araştır, ulaşmayı dene, yılma, daha yaşın genç, başarırsın çünkü çok sevdiğini herkesten iyi biliyorum. Belli mi olur, gün gelir sevdiğin isimlerle sohbet eder hâle gelirsin, beni de tanıştırırsın…" der gülerdi. Şimdiyse söylediklerinin gerçek olmasına, sevdiğimiz isimlerle söyleşi yapıp yayınlandığını gördüğüne benden daha çok seviniyor…

Söyleşi tekliflerimi kırmayarak kabul eden ve beni onurlandıran kitabımda yer alan tüm sanatçılarımıza ayrı ayrı teşekkür eder, ne denli bir minnet duyduğumu kendilerine daha fazla teşekkür kelimesi bulamayışımla ifade etmek isterim. İyi ki varsınız, iyi ki de yanımda oldunuz.

Ayrıca Türkân Şoray fotoğrafları için Bella Fotoğraf Stüdyosu-Ali Mermer'e, o içinde kendimi kaybettiğim arşivini benimle paylaşan yakın dostum Metin Şamdan'a ve zaman zaman çekmiş olduğu o muazzam fotoğraflarıyla bana eşlik eden Erkan Özkan'a ve de söyleşilerimi son okuma kısmında bana yardımcı olarak desteklerini esirgemeyen çok kıymetli öğretmenlerim Gizem Çolak ve Pervin Canay'a da teşekkürler ediyorum.

İyi ki varsınız, iyi ki yanımdasınız.

Bana kültür ve sanat ile alakadar olmayı öğreten, sevdiren annemin günlüğünden sinema ve müzik adına ruhu okşayacak, gönlünden kopan naçizane bir sonsöz…

On yaşımda daha bir iyi algılamaya başladım Türk filmlerini. Hayatımıza ve hatta ailemizin içine kadar girmiş oyuncular ve siyah-beyaz film ve fotoğraflar… Yaşamımızın bir parçası hâline gelmişlerdi artık. Tek keyfimizdi sinema ve müzik. Ben daha çok 70'li yılların güzelliklerine tanık olurken, 60'lı yıllarda çekilen film ve radyolarda çalan şarkıları da annem ve babamdan dinler, öğrenirdik.

Bazı akşamlar gidebildiğimiz sinema çıkışlarından sonra sevdiğimiz sanatçıların sohbeti evimize kadar sürerdi. Örneğin bir Eşref Kolçak; yer aldığı filmleri ile gönlümüzde özel bir yerdeydi. Sonra bir Hulusi Kentmen babacan tavırlarıyla tanıyıp izlediğimiz o tonton baba veya dede rollerinin hakkını veren bir isimdi. Yine onun gibi bir isim da söylemek gerekirse Kadir Savun.

Daha çok kadınlığı ile ön planda olmasına rağmen, anaçlığı ile de yürekleri okşayan dev bir isim vardı: Neriman Köksal.

Aliye Rona daha çok kötü karakterlerin oyuncusu olsa da bazı filmlerinde merhametli kadın karakterleri canlandırması ile hem profesyonelliğini gözler önüne seriyor hem de kendini sevdirmesini çok iyi biliyordu. Çolpan İlhan ve Sadri Alışık mükemmel bir ikilidir. Sadri Alışık genelde "Turist Ömer" gibi komedi tiplemeleriyle

sevilmişse de duygusal rolleri de ağır basar ve seyirciye gözyaşı döktürürdü. Çolpan İlhan da genelde umursamaz, havai ve kendini ön plana çıkartan bir kadın karakterlerine hayat veriyor, sanatına hayran bırakıyordu. Yine çok özel isimlerden Vahi Öz, Mürüvvet Sim, Şükriye Atav, Suzan Avcı, Gülşen Bubikoğlu, Müjde Ar, Önder Somer, Hale Soygazi, Şener Şen, Serdar Gökhan, Perihan Savaş, Mahmut Cevher, Ayşen Gruda, Necla Nazır, Selda Alkor ve Nebahat Çehre de değer kıymet gören nadir sanatçılarımızdandılar. Ve yine özel bir isim, kadın gibi kadın, sıcacık sanki aileden gibi hissettiren oyuncumuz Adile Naşit. Bizleri oynadığı fedakâr anne rolleriyle gözyaşına boğsa da, anaç tiplemeleriyle annemize daha çok bağlasa da, "Hababam Sınıfı" gibi dev bir projede yer aldığı "Hafize Ana" karakteriyle izleyenini kahkahalarla güldürmüş, tek kelimeyle "başarı"yı anlatan nadide bir isim oldu bizler için, öyle de kalacak… Usta bir diğer isim olan Münir Özkul ile karşılıklı oynadığı filmlerdeki "Anne" rolleriyle de "Neşeli Günler, Gülen Gözler, Aile Şerefi ve Bizim Aile" gibi filmleriyle sinema tarihine adlarını altın harflerle yazdırdılar.

Öte yandan salon filmleri ve melodram filmleriyle gönlümüzde çok ayrı taht kuran ve "4 Yapraklı Yonca" diye anılan Türk Sineması'nın Sultanı Türkân Şoray, Hülya Koçyiğit, Fatma Girik ve Filiz Akın bizim için apayrı bir yerdeydiler tıpkı milyonlar için aynı durum söz konusu olduğu gibi. Çantamız okul sonrası gazoz ve simit yemeyerek, harçlık diye aldığımız paralarla satın aldığımız bu özel sanatçıların kartpostalları ile dolardı. Yine bu dört özel isime genelde eşlik eden erkek oyuncular da Kartal Tibet, Ediz Hun, Kadir İnanır, Murat Soydan, Tanju Gürsu, Ekrem Bora, Ayhan Işık, Tamer Yiğit, Fikret Hakan, Orhan Günşiray, Kemal Sunal, Aytaç Arman, Halit Akçatepe, Tarık Akan, Engin Çağlar, Cüneyt Arkın, Itır Esen, Semra Sar, Suna Pekuysal, Zeynep Değirmencioğlu ve

Fatma Karanfil olmak üzere milyonların olduğu gibi bizim de severek takip ettiğimiz "gerçek anlamda" sanatçılardı.

Daha çok ismi ve uzun uzun anlatmayı ne çok isterdim. Dilimin döndüğü, kalemimin yazdığı kadar… Bazen bir diğerinin adını anmazsam kendi kendime üzülürdüm. Her biri bizim ve Türk halkı için son derece önemli yerdeydiler. Biz sinemada izler, hayalini kurardık. Oğlum Ercan'ın bana benzeyen en büyük yanlarından biri olan sanatla ilgisi, gazetecilik gibi bir dal okumasa da -ki okumak için hazırlıklarını sürdürmekte- onun bu kültür ve sanat aşkı, isteği ve hırsı kendisini hem Yeşilçam'ın hem de günümüzün önemli oyuncu, müzisyen ve yazarlarıyla bir araya getirdi. Buna şahit olmak kadar sevindirici ve gurur verici bir şey olmaz bizim için.

Demek ki insan neye ilgi duyuyor, neyden hoşlanıyorsa onu daha iyi yapıyor. Mutlu oluyor, ediyor… Sayesinde bunu da bir kez daha öğrenmiş olduk. Söyleşileri beğenmeniz ve aynı ben gibi bu heyecanı tatmanız dileğimle.

Sebat AKARSU

KAYNAKÇA

Sayfa 50-51 Türkan Şoray kanunları / NTV Yayınları (Sinemam ve Ben)

Sayfa 51-51 Türkan Şoray tasvir paragrafı / Metis Yayınları (Çok Tuhaf Çok Tanıdık)

Sayfa 52 Lütfi Akad yorumu http://tr.wikipedia.org/wiki/Vesikali_Yarim

Sayfa 54 Film afişi / Pesen - Saner Film

Sayfa 55 Fotoğraf / Yeşilçam'ın Gülen Yüzlü Jönü Engin Çağlar (Antalya Kültür Sanat Vakfı)

Sayfa 90 Film afişi / Uğur Film

Sayfa 101 Albüm kapak resmi / Poll Production

Sayfa 102 Albüm kapak resmi / EMI Turkey

Sayfa 103 Albüm kapak resmi / DMC

Sayfa 116 Albüm kapak resmi / Levent Müzik (1998) Nostalji 4-5-6

Sayfa 118 Albüm kapak resmi / Levent Müzik (1999) Nostalji 7-8-9

Sayfa 128 ve 132 Göksel fotoğrafları / Cem Talu

Sayfa 134 Dizi afişi / Boyut Film